

Móricz János kutatásainak összefoglalása

Hary Györgyné (1977)

A Harvard Egyetemnek a Peapody Museum jelentette, hogy a Puebla-ba (Mexikó) kiküldött kutatócsoportjuk, az ott lefolytatott ásatások leletanyagából megállapította, hogy az amerikai ember nem 12-15 000 éve jelent meg Amerikában, hanem több mint negyvenezer éve. Az ásatásoknál emberi csontvázakat, csiszolt kőszerszámokat találtak olyan őslényekkel együtt, amelyek már több mint 40 000 éve kihaltak. Az USA hírügynökségei a hírt világgá röpítették.

Móricz János, magyar testvérünk, akkoriban Ecuadorban, Peruban és az Amazonas vidékén, olyan indián törzseket talált, amelyek tagjaival magyarul(!) tudott beszélgetni. Legendáikban sok ezer éves múltjuknak és a tőlük kirajzott más népekkel való rokoni kapcsolataiknak tudata él.

Móricz felfedezéseit senki nem tudta cáfolni, ellenben a spanyolok részéről, politikai és gazdasági okokból súlyos támadásoknak volt kitéve. Felfedezései igen nagy horderejűek. Annyi bizonyos, hogy a sok évezredes sötétségbe burkolt őstörténetből, a magyarság ősi múltja fényesen fog felragyogni, a világ összes népe előtt. Az 1900-as évek elején a tankönyvekből, napi sajtóból, szakkönyvekből köztudomású volt, hogy az Amazonas őserdeiben olyan fehér indián törzsek élnek, amelyeket még alig tudtak megközelíteni, így ez a vidék sok meglepetéssel kecsegtette a kutatókat. Íme itt a meglepetések egy szelete.

Az 1920-as években több híradás is érkezett, hogy a Dél- és Közép-Amerikában dolgozó magyar mérnökök és munkások, a helyi indián munkásokkal magyarul beszélgetnek. A II. világháború után az itt letelepedett magyar emigránsok egy része ezt komolyan véve, alaposabban utánajárt a dolognak. Ezek egyike volt Móricz János, aki a 60-as években Ecuadorban kezdett kutatni. Itt három indián törzs, a Cahari, a Mochica és a Puruha tagjaival magyarul beszélt. Ezen felbuzdulva régészeti és levéltári kutatásokat végzett, s többek között 10 ezernél is több magyar azonos térképészeti és családnévét gyűjtött össze. Kutatásai eredményeként az egyik argentin egyetem történelmi tanácsosnak nevezte ki. Elsősorban Ecuadorban kutatott, aminek a fővárosa Quito. A város a nevét a régi Quito birodalomról kapta. Ez eredetileg Kitus-nak hangzott. (Kit=Két, Us=Ős, tehát a Két Ős Birodalma). Itt a Kitus birodalomban, a Csendes-óceán

partján, az ötezer méternél is magasabb Kordillerák (Andok) hegyei között, az Amazonas medencéjéhez tartozó, őserdőkkel borított lapályok titokzatos és mesebeli tájain laknak azok az indián törzsek, amelyek közül néhányan ma is beszélik ősmagyar nyelvünket. Móricz kutatása alapján quitói Institutio de Antropologia y Geografia megállapította, hogy a spanyol önkény által kiírtott ősnelyv a magyar volt. Ennek nyomai világosan mutatkoznak a családi és földrajzi nevekben, jóllehet a spanyolok erőszakos nyelvcserét hajtottak végre.

A még magyarul beszélő törzsek – köztük a Cayapak, a Salasaca (Zala-szaka, több ősi forrás a szkítákat, szaka-ként nevezi meg. A szerk.) – pl. ezeket a szavakat használják: apa=apa, aya=anya, nap=nap, vin=vén, kit=két, us=ős, cu=kő, pi, bi=víz, fuel=folyó, pille=pille, lepke és még sorolhatnánk. Mutatóba néhány, magyarral megegyező név: Tanay, Damma, Taday, Mór, Momay, Mansy, Pil, Béla, Uray, Zillahi stb. Zuay tartomány egyik ősrégi helysége: Pest. A régi Kitus birodalom területén halomsírok (kurgánok) találhatóak, bennük trepanált (lékelt) koponyák. A régészeti leletek között fokosokat találunk, és a magyar koronázási jogar és országalma hasonmását. Móricz szerint is: ez a kettős keresztet hordozó aranyalma, tulajdonképpen a földgolyót jelképezi.

Dél-Amerikában, de főleg Ecuadorban nagy lelkesedéssel fogadták a felfedezéseket. Valósággal ünnepezték, mivel a lakosságban, a spanyol hódítók erőszakos uralma sem tudta teljesen kiírtani a régi múlt emlékeit. A hivatalos körök leellenőrizték Móricz nyelvészeti és régészeti adatait, s azokat megbízhatónak találták. Elhatározták, hogy ebből egy hatalmas nemzetközi „ügyet” csinálnak, sürgetve az amerikai földrész történelmének reverzióját. A tervek szerint az ENSZ-hez akartak fordulni.

A további kutatások során, Móricz, az ecuadori ősréngetegben, az ottani indiánok segítségével felfedezett egy hatalmas barlangrendszert. A barlangok egyikében valóságos múzeumra bukkant. Aranylemezekre vésett, rovásos könyvtárat, szobrokat, kulturális emlékeket talált itt. Ezt a barlangot, Táltosok Barlangjának nevezte el. Szerinte az őslakók idehordták össze, mintegy óvóhelyre, a spanyol hódítók által veszélyeztetett kincseket. Móricz állítja, hogy az Andok hegység keresztül-kasul át van szöve barlangokkal és járatokkal. Ezeken közlekedhettek az őslakosok. Az argentin elnök és az ecuadori vezérkar meg akarta őt bízni egy kutató expedíció vezetésével, anyagi, technikai eszközöket ajánlva neki. Ez azonban csak terv maradt.

Időközben a nagy befolyású mormon egyház vezetői is bekapcsolódtak az ügybe. Ez az egyház roppant vagyonnal rendelkezik, aktív terjeszkedési

programmal lép fel az amerikai államokban. Az egyház vezetői elmondták, hogy minden olyan kutatást támogatnak, amely az emberiség és a vallás eredetének tisztázását segíti elő. "Önzetlen" támogatást helyeztek kilátásba, csak azt kérték, hogy az aranylemezek tartalmát ők fejthessék meg.

Ezután 1967. szeptember 7-én, Móricz János egy nagy sajtókonferencián, a lapok, rádió és televízió riportereinek ismertette eredményeit. A több órán át tartó konferencia rendkívül lelkes hangulatú volt. Úgy látszott, hogy egy világraszóló szenzáció indul útjára, de ehelyett néma csend és mellőzés követte a konferenciát. Egyetlen hír sem jelent meg róla. Ellenben a mormon egyház főemberei továbbra sem hagyták békén Móriczot, folyamatosan unszolva, hogy árulja el nekik a barlang helyét. Az agresszív viselkedésből kiderült, hogy nem egy hívő egyházzal van szó, hanem egy világhatalomra törő szervezet áll mögöttük. Kincskeresés és egyéb célok ösztönzik őket. Móricz ekkor elhatározta, hogy a barlang titkát nem adja ki. Meggyőződött arról, hogy a barlangok feltárásának még nem jött el ideje, ezért előbb az amerikai földrészre került magyar nyelvű törzsek odaérkezésének rejtélyét akarta feltárni, illetve a tényt gyakorlati módszerrel bizonyítani.

1970. május 28-án az ecuadori óceánpartról vízre szállt, a Móricz elképzelései szerint készült, balsafa tutaj, rajta négy fiatalember. Móricz a partról rádió adóvevő irányította őket. A tutaj 159 nap múlva október 4-én megérkezett Ausztráliába, Sydneytől nem messze. Itt bevontatták a nagy szenzációt keltő világjáró balsafa tutajt (lásd: Magyar Ifjúság 1970. 50. szám).

Móricz feltételezése az, hogy a magyar nyelvű törzsek nyugatról érkeztek, vízi úton Dél-Amerikába. Ezt bizonyítják különben a csendes-óceáni és kelet-ázsiai földrajzi nevek is. Vámos Tóth Bátor, Hawaii-n élő emigrált földrajzszakos tanár a Hawaii-szigeteken 50 magyaros földrajzi nevet írt össze. A szigetvilágban pedig olyan neveket talált, mint pl. a Balaton menti Aliga, Kiliti, Lelle stb. Térképekkel igazolta, hogy Indonéziában minden negyedik, az Indus völgyében pedig minden harmadik földrajzi név magyar.

Az amerikai őslakosság hovatartozósága ill. bevándorlása kérdésében fontos adatokat szolgáltatnak az ún. Kland-tekercek. 1967-ben Mexico City térségében húsz méter vastag lávatakaró alatt, kőládában lévő sértetlen írott tekerceket talált egy USA támogatást élvező régészcsoporth. A C14-es vizsgálat 21 000 évben állapította meg a tekercek korát. Azóta megfejtették ezeket, s kiderült, hogy azok a sok ezer évvel ezelőtt elsüllyedt MU történetét, műveltségét, viszonyait írják le. Az egyik munkatárs, Tony Earl, megírta az ásatások lefolyását és eredményeit a

„Mu Revealed” c. könyvében. A nagy érdeklődést kiváltó mű, ma már valószínűleg nem kapható.

1. Az első hírek

1965. szeptember 12-én Ecuador legnagyobb lapja, a quitói „El Comercio” első oldalán hozott rendkívüli beszámolót Móricz Jánosnak Ecuador területén végzett kutatásairól. Ebből a terjedelmes cikkből értesülünk első ízben arról, hogy a spanyol hódoltságot megelőző időben az ott élő törzsek közül a Puruha-Canari és a perui Puruha-Mochica törzsek nyelve ó-magyar nyelv volt. Móricznak J. Jijon y Caamano „El Equador Interadino y Occidental” című műve alapján végzett nyelvészeti összehasonlító munkája adta ezt az első rendkívüli eredményt.

1965. október 25-én a „Frankfurter Allgemeine Zeitung” közli Buenos-Airesi munkatársának beszélgetését Móriczcal, amelyben megjegyzi, hogy ez a felfedezés forradalmasítani fogja az összes eddigi őstörténeti tételeket.

1965. december 17-én Móricz Limában (Peru) kijelentette a nemzetközi sajtó képviselői előtt, hogy egy magyar paraszt jobb nyelvészeti munkát végezhetett volna, mint az a sok nemzetközi tekintély, aki a az amerikai ősnelveket felkutatta és osztályozta, mert a Cayapas törzs nyelve, amelyet a Chibcha nyelvek közé soroltak, éppen olyan magyar nyelv, mint a Poruha, Canari és a perui Purucha-Mochica nyelv, amely a Mochica nyelvcsoporthoz lett besorolva. Ezt a hírt az United Press hírszolgálati iroda röpítette fel és számtalan lap közölte.

1966. július 23-án a guayaquili „El Telegrafe” vezércikket írt, melyben leszögezi, hogy Móricz kutatásai kimutatták, hogy az ecuadori nép Európába szakadt testvérei a magyarok. Ezért – bár az ecuadori futballcsapat nem jutott Londonig a világbajnokságon – mégis képviselve van magyar testvéreinek kitűnő csapata által. Az Európába szakadt magyar testvéreink azok, akik mint annyiszor, most is meg fogják mutatni, hogy milyen hősi küzdelemre képesek a mi hajdani őspuhuráink, éppen ezért „elutasítjuk a kéretlen brazil képviselőt, mert minket a legtisztább és legősibb testvéreink képviselnek a londoni világbajnokságon: a magyarok” – írja a lap.

1966. augusztus 7-én az „El Telegrafe” teljes oldalt szentel Móricz felfedezéseinek. Ebből a rendkívüli interjúból arról értesülhettünk, hogy a Kara törzs, amely a róla elnevezett Kara-öbölbe (Bahia de Caracuez) a VIII. század vége felé érkezett, azonos a magyar, Királyi Szkíta Kara törzsszel, amely Indián keresztül vándorolva, majd hajózva visszatért az őshazába, a jelenlegi Ecuadorba. Kiderült a cikk folyamán az is, hogy az ecuadori őskutatás, mely a Kara törzs érkezésével,

Juan de Valesco óta nagyon sokat foglalkozott, igazoltnak látja ennek a kitűnő jezsuita történésznek, a Quitói Királyságról írott könyvét, amelyben többek között azt írja, hogy az „ó” hangot a hajdani királyság területén csak a Kara törzs megérkezése hozta magával, mert előtte e hang helyett az „u” hangot használták. Ezért Juan de Valesco azt ajánlja, hogy be kell utazni az egész világot és megkeresni azt a népet, amelynél az „ó” helyett még mindig az „u”-t használják, mert azok a Quitói Királyság lakóinak testvérei. (Juan de Valesco /1727-1792/: Historia del reino de Quito-Ecuador. 1946)

A spanyolok megérkezésekor a Kara-öböl közelében lévő Mánta városkának a neve Jokay volt és csak a spanyolok változtatták Mántára. Ugyancsak itt tisztázza Móricz, hogy az első quitói zsinat, Fray Louis Lopez de Solis püspök elnöklete alatt 1593-ban, olyan határozatokat hozott, hogy a katekizmust és a gyónási imákat le kell fordítani a püspökség területén élő népek nyelvére, mert ezek nem használják sem az Aymara nyelvet, sem az inkák általános nyelvét, a Kechuát. A megfelelő fordításokat a spanyol papok elvégezték, de azokon a nyelveken, azaz tájszólásokon sohasem tanították a keresztény tanokat, mert azok a nyelvek, azaz tájszólások mind magyarok voltak. Miután erről a Spanyol Korona értesült, megindult a legkegyetlenebb nyelvcsere végrehajtása.

Don Pedro de la Gasca spanyol hódítót a spanyol udvar megbízta, hogy részletesen számoljon be, a Habsburg uralkodónak, arról a népről és nyelvről, amelyet a spanyolok itt találtak. Ezt ő meg is tette, így tehát mind a spanyolok, mind az osztrák Ferdinánd császár tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy nem egy új földrészt, hanem a magyarság őshazáját találta meg Kolumbusz.

2. Megjelennek a hamisítók

Amikor Móricz János, 1966-ban, hogy kutatásait folytassa, visszatért Ecuadorba, arról értesült, hogy időközben a románok, akik tudomást szereztek a magyar-ecuadori rokonság felfedezéséről, több ecuadori tudóst és újságírókat meghívtak Erdélybe, ahol hosszú hónapokon át nyaraltatták őket, persze minden költségüket megtérítve, átvállalva. Hogy miért kellett a románoknak meghívni az ecuadori Akadémia tagjait, akkor vált világossá, amikor az egyik tudós cikkében, amelyet Erdélyből küldött – és az El Telegrafe leközölt – jelezte, hogy az erdélyi nép szokásai, népviselete stb. azonosak az ecuadori népével, vagyis itt nyilvánvaló rokonságról van szó: a román és az ecuadori nép rokonságáról.

Bár Móricznak sikerült ezt az újabb román hazugságot semlegesítenie, mégis figyelmeztető, hogy míg a magyarság fel sem ocsúdott az első meglepetéséből, a

románok már javában dolgoztak az újabb történelemhamisításon.

3. Ébredj, magyar nép!

1966. augusztus 19-én az El Telegrafe közölte Jorge E. Blinkorn megrázó cikkét, amely „Hamupipőke az őstörténetben” címmel jelent meg. E cikkben a szerző megírja, hogy magukat civilizáltak nevező emberek kezei által lett a hajdani ragyogó őskultúra tönkretéve, kirabolva. Ahol hajdan a magas kultúrájú nép várai és kegyhelyei ragyogtak a Nap első sugarának fényében, ott ma üszök és rom mered ránk, mint örök vádja az időnek, amely letörölhetetlenül mutatja az ide berontó vad spanyol hordáknak, mint ennek a barbárságnak a vak tetteit.

Legyen vége a sötét kornak – folytatja – és akiből a „tudósok” a történelem Hamupipőkéjét csinálták, az a világtörténelem legnagyobb kultúrahordozó népe volt és fénye beragyogta a az egész világot. Cikkét azzal fejezi be: Ébredj, szép alvó! Te nem vagy Hamupipőke! Ébredj és mutasd meg magad a népek előtt olyannak, amilyen valójában vagy: ragyogó tündér, kinek fénye ősidők óta beragyogta a világot kultúrájával! Ébredj, Ecuador történelme! Ébredj magyar nép!

1966. augusztus 26-án a quitói El Comercio közli Móricz kutatásainak újabb eredményeit. Ebből a cikkből tudjuk meg, hogy a jelenlegi Ecuador területén a világ legmagasabb tűzhányója létezett, amelynek a neve Capac-Urcu volt és az őslakosság a Hegyek Atyjának nevezte, ami jelentésben is megfelel az APA-ÚR-KŐ-nek. A spanyolok változtatták meg a nevét El Nevada del Altal-ra, ugyanúgy, mint sok más ősi magyar nevét ennek az országnak.

Ugyanitt adja meg Móricz Quito és Guayaquil neveinek jelentését. Quito régi formája KIT-US. Így hívták a legrégibb őskorba visszanyúló királyságot is. KIT-US Két ős-t jelent (Szerintem pedig a Szkíta nevet a görög "sz" előtag nélkül. Ki - Ta = királyi föld. Azonban az is lehetséges, hogy a jelentés "kettős", ebben az esetben arra gondolhatunk, hogy a katonai és a szellemi királyság egyesített megjelenéséről van szó. - Aranyi), azaz Quito városa még ma is híven őrzi a magyarság KÉT-ŐS atyjának, Góg és Magógnak (Nimród) emlékét.

Eredetileg nem Guayaquil, hanem Uaya volt a jelenlegi nagy kikötőváros neve. Az „U” „Ó”-t jelent, azaz régít, míg az „AYA” = Anya. Ugyanezen jelentéssel bírnak ezek a szavak egyébként több olyan törzsnél, amelyek megtartották régi magyar nyelvüket és ma is a hajdani KÉT-ŐS királyság területén élnek, Ecuadorban.

Ebben a cikkben Móricz felszólítja az angolszász kutatókat, hogy mint a

tiszta tudomány pártatlan művelői, jól tennék, ha tisztáznák, hogy miként került a nyelvükbe és mely nép közvetítésével a KING szó, amellyel mindenkor uralkodójukat nevezik. Ez a szó ugyanis ősidők óta létezik Amerikában ugyanazzal a fogalommal, ahol mindenkor KINGA-ként ejtették és csak a spanyolok erőszakos fordítása eredményezte az INKA vagy INGA szavakat. Ennek a cikknek óriási visszhangja volt mind a tudományos körökben, mind a nép között.

1966. szeptember 12-én a quitói El Comercio rendkívüli interjút közölt. Móricz ebben a Csaba legendát írja le és megemlékezik arról, hogy CHABU vagy CSABA visszatért Nagy-Szkítiába: Amerikába. Rámutat arra, hogy Csabát Chan-Chan-ban, Észak-Peru híres városában temették el, ahol aggkorában halt meg. Egyben tisztázza, hogy a magyar mitológiában ismert „Kán Opoz híres hajós”, azonos Thor Heyerdahl által Kon-Tiki-nek nevezett mitológiai személlyel, akit a magyar mese és mondavilág még azokból az időkből őrzött meg, amikor a magyarság Kán Opoz vezetésével jajóra szállva áthajózott az Óperenciás tengeren (Csendes-óceán), hogy mint „az utolsók, akik Szkítiából jöttek”, megérkezzenek a Kárpát-medencébe.

Ez a cikk olyan nagy hatást váltott ki, hogy még aznap délután egy franciskánus szerzetes felkereste Móriczot és közölte vele, hogy délben a rendfőnök felhívta a szerzeteseket, hogy erről a cikkről, valamint Móricz felfedezéseiről ne beszéljenek, mert mindez sérti a spanyolok ecuadori érdekeit. Később kiderült, hogy más rendeknél is hasonló tilalom hangzott el. Az említett szerzetes a legnagyobb felháborodásának adott kifejezést, mert így meggátolják őket abban, hogy az őskutatásból kivehessék a részüket. A szerzetes öslakos volt!

4. Rövid hírek

1966-ban az ecuadori Akadémia, mely több történészt bízott meg Ecuador történetének megírásával, a megbízást felfüggesztette, miután meggyőződött Móricz állításainak helyességéről. A történész csoportból kitűnt Guillermo Segarra, aki már magyarul is tanult és rendkívüli odaadással végezte az őshaza kutatását. Vele történt meg, hogy amikor még nem volt magyar szótára, felkereste Móriczot, hogy tisztázza vele az AZUNY tartományban sűrűn előforduló BALIN és BALHUG neveket, vajon az ősmagyar nevek közé kell-e sorolni ezeket. Móricz nagy örömmel közölte vele, hogy ezek a BÁLINT és a BALOGH családnevek megfelelői.

Az Instituto de Antropologia y Geografia del Ecuador (Ecuadori Antropológiai és Földrajzi Intézet) ugyancsak arra a megállapításra jutott, hogy a spanyolok önkénye által kiirtott ősnyelv a magyar volt. Az intézet szaklapját, amely a „Llacta” néven jelenik meg, azért nevezték el így, mert a szó az ősnyelven „lakhelyet” jelent, tehát az újságot mai nyelvünkön „LAKTA”-nak nevezhetnénk.

Cuenca városa, amely a hajdani, híres MÓR helyén épült, Ecuador legelőkelőbb városa. Magas kultúréletükre büszkék Cuenca lakói. Az őslakosság azonban ma is egyszerűen MORLCOS-nak nevezi magát, azaz MÓRLAKÓ-nak, azaz móri lakosnak.

5. Rejtélyes, magyar nyelvű törzsek

A Saraguro törzs – mely bár szerepel krónikáinkban, ennek ellenére mégsem található meg teljes bizonyossággal a Kárpát-medencében – ma is nagycsaládként éli életét Ecuadorban.

A Santo Domingo de les Colorados közelében élő „vörös indiánok” nyelve ősmagyar volt, amelyet ma is beszélnek.

A kolumbiai határ közelében, a Santiago folyó felső folyásánál, az Onzole és Cayapas folyók közén élő „cayapas” törzs nyelve szintén ősmagyar nyelv, amit ma is beszélnek.

A Keleti Kordillerákon túli ősrengetegben (Amazonia) lakó törzsek is megtartották ősmagyar nyelvüket, bár a spanyol hódítók önkénye elől menekülve le kellett mondaniuk sok kulturvívmányukról, hogy függetlenségüket megőrizhessék.

Nagyon könnyű lesz megállapítani a magyarországi törzsek és nagycsaládok eredetét, mivel bölcs előrelátással úgy válogatták össze az áttelepítendő családokat, hogy minden egyes családnak csak egy részét vitték át, hogy az őshazában a családfele ki ne vesszen.

Móricz sohasem használja a „hungaro” kifejezést, ami spanyolul magyart jelent, mindenkor magyarnak írja és mondja. Ez úgy belevésődött az ecuadoriakba, hogy egy alkalommal két úr kereste fel, hogy eldöntse a köztük felmerült vitát. „Kérem – mondta az egyik – képzelje el, hogy ez az úr azt meri állítani, hogy a hungarok azonosak a magyarokkal. Még több sem kellene, hogy a hungarokat, a világ legnagyobb népével, a magyarral összekeverjék! Tessék csak elképzelni!” „Kérem – szólt a másik – én nem állítottam azt, hogy azonosak, mert ez képtelenség. Én csak azt mondtam, hogy úgy tudom, valami közük mégis csak van a hungaroknak és a magyaroknak egymáshoz.”

6. A KÉT-ŐS királyság népéhez

Amikor 1966. augusztusában a quitói rádió hullámain Móricz beszédet intézett a KÉT-ŐS királyság népéhez, kérte az ősi föld népét, hogy ne haragudjék a magyarságra, hogy ilyen sokáig nem tért vissza az őshazába, „de higgyétek el – mondta -, hogy ugyanúgy, mint Ti, édes testvéreim, mi is nagyon sokat szenvedtünk a Habsburgok vére terrorja alatt. Ma már tudom, hogy ti mireánk vártatok és helyettünk a spanyol hódítók önkénye jött. Az átvészelt sötét évszázadok elmosták az ide, az őshazába vezető utat, de lélekben mindig és mindenütt titeket kerestünk.”

Quito város kulturigazgatója a megindultságtól fátyolozott hangon vette át a szót és a rádió személyzete könnyes szemmel hallgatta hosszú méltatását. Amikor Móricz távozni akart, akkor vette észre, hogy az adás közben tömeg gyűlt össze és mindenki tudni akarta, hogy vannak-e rokonai és hol élnek.

Napokkal később Móriczot egy rögtönzött bizottság kereste fel, amely a rádió személyzetéből tevődött össze és arról értesítette, hogy a spanyolok kérték a kormányt, hogy Móricz többet ne beszélhessen a néphez. A kis bizottság pedig azért jött, hogy felkérjék, hogy megint a rádión keresztül intézzon Móricz lelkesítő szöveget, mert ők tovább már nem tűrik a spanyolok önkényét. Móricz ennek a lelkes kis csoportnak nehezen tudta megmagyarázni, hogy még nem érkezett el az idő arra, hogy ezt megtehesse.

7. A konkvisztádorok utódai

Móriczot később egy napon, egy nagyon előkelő és dúsgazdag konkvisztádor (hódító) utód, tárgyalásra hívta meg. A tárgyalásuk három napon át tartott. Ez idő alatt Móricz csak arra szorítkozott, hogy őt, kutatásaiban csak a tiszta tudomány érdekli. A spanyol konkvisztádorok, ma már nagyon előkelő, utódját végül is elhagyta a türelme, és azt mondta, nem tudja elképzelni, hogy a magyarság egyszerűen lemondjon őseinek földjéről.

„Egyébként Ön jól tudja – mondta -, hogy Ázsiának számtalan nép testvére a magyarnak és azt is tudja, hogy ez mit jelent!” Móricz ellenvetésére, hogy őt tisztán a tudományos kérdés érdekli, kijelentette, hogy „nem lehetséges, hogy egy nép kimondja saját maga halálos ítéletét. Az a nép ugyanis, amely csak azért keresi múltját, hogy azt megismerje, az a nép meghalt. Én ezt nem tudom feltételezni Önökről.” Előtte az íróasztalon egy nagy pecsétes boríték feküdt, a spanyol külügyminisztérium bélyegzőjével ellátva. Tartalma sejthető.

A későbbiek folyamán Móricz több ajánlatot kapott, amelyeket személyére nézve méltatlannak talált és visszautasított. Az ajánlatok lényege az volt, hogy hagyja abba a kutatásait. Egy földbirtokos csoport azt ajánlotta, hogy azokat a birtokokat, amelyekre szerintük igényt tarthat Móricz, „visszaadják” neki, azzal a feltétellel, hogy mindenről hallgat és több magyar kutató nem jön ide. Ezek a földek azok, amelyek a Móri-urcu, azaz a Móri-Úr-Kő közelében vannak. Ahogy a korábbiakat, ezeket az ajánlatokat is visszautasította Móricz. Ezek után Móricz arról is értesült, hogy az egyik összejövetelen felmerült a gondolat, hogy Móriczot el kellene tenni láb alól, hogy ne tudjon többé zavarogni. Ez ellen, állítólag, egyesek azzal érveltek, hogy Móricznak nagy sajtója van, másrészt egy esetleges gyilkosság ráterelné Ecuadorra a magyarok figyelmét. Ezenkívül az őslakosság körében, a törzseknél, Móricznak az ily módon való eltüntetése, kiszámíthatatlan következményekkel járna. A legnyomósabb érv talán az volt, hogy Móricz ezentúl egy nagy kaliberű colttal járt, s bárki megtapasztalhatta volna, hogy milyen gyorsan használni is tudja azt.

8. Jugoszláv(!) indiánok

Egy ízben, egy Loja tartománybeli gazdag földbirtokos kereste fel Móriczot Guayaquilben és közölte vele, hogy ő sokkal hamarabb rájött arra, hogy az indiánok Európabeliek, de a nyelvük nem magyar, ahogy Móricz állítja, hanem jugoszláv nyelv. Tulajdonképpen azért jött, hogy ezt a felfedezést hivatalosan is bejelentse. Móricz kérdésére, hogy hogyan jutott erre a következtetésre, elmondta, hogy a II. világháború után jött egy jugoszláviai munkás, akit ő a birtokán alkalmazott. Ez az ember mind a mai napig nem tanult meg spanyolul, de az első naptól kezdve kitűnően megértette magát a birtokon dolgozó őslakosokkal (indiánokkal), akiknek a nyelvét ő nem érti. Ebből tehát ő már régen megállapította, hogy az indiánok nyelve jugoszláv nyelv. Amikor arról értesült, hogy Móricz bejelentette a maga felfedezését, elhatározta, hogy ugyanezt fogja cselekedni, miután tisztázta, hogy az indiánok ugyan európaiak, de nem magyarok, hanem jugoszlávok. Móricz kérdésére, hogyan hívják azt az embert, a birtokos azt válaszolt, hogy KOVÁCS a neve. Móricz erre azt neki, hogy a Kovács spanyolul Herrero-t jelent, azaz kovácsmesterséget. Kovács pedig nem a nem létező jugoszláv nyelven, hanem magyarul beszél az itteni testvéreivel. A meglepődött birtokos kijelentette, hogy lemond a „felfedezéséről”, mert – úgymond – ha Móricz még azt is tudja, hogy a „kovács” spanyolul mit jelent, akkor nyilván tudósnak kell lennie. Rajta kívül ezt más nem tudta és ő is a

Kovácsból tudta meg, aki ma is vígan él őshazabeli testvéreivel, spanyolul szinte semmit sem tud és a foglalkozása is kovács.

9. Csizmadia István, a tisztavérű indián

Ugyancsak Guayaquilben történt, hogy Alejandro Castro Benitez, El Oro tartománybeli ültetvényes felkereste Mórict, és azt mondta neki: „Kérem itt van ez az úr. Nagyon szeretném hallani Önöket magyarul beszélni, mert szeretném tudni, hogy Ön tényleg tud-e magyarul!” Mórict meglepődve kérde a másik férfitől, hogy magyar-e? „Igen, Csizmadia István vagyok.” Erre olyan beszélgetés indult meg köztük, ami ilyen alkalmakkor szokott két idegenbe szakadt honfitárs között. A beszélgetést Benitez szakította félbe azzal, hogy meggyőződött, hogy Mórict tényleg beszél magyarul. Majd közölte Csizmadiával Mórict felfedezését, hogy az ecuadori indiánok magyarok, azaz a magyarság testvérei és még mai is vannak olyan törzsek köztük, akik magyarul beszélnek. Közben felsorolt néhány földrajzi nevet is, mire Csizmadia István elrohant. Benitez elmondta Mórictnak, hogy Csizmadia az egyik legkiválóbb szakember Ecuadorban, az ő birtokán dolgozik, mint gépészmérnök. Igen nagy hangú ember és őt is naponta mindenféle vad indiánnak szokta nevezni. „Most azonban visszavágtam neki – tette hozzá – mert nem én vagyok az indián, hanem a büszke magyar, Csizmadia István!” Kis idő múlva visszaszánguldott Csizmadia is, aki a megdöbbenéstől felindulva megragadta Mórict karját és hadonászva mondta: „Ez az őshaza! Most látom csak! Eddig vak voltam! Itt minden magyar, mindennek magyar neve van! Én marha, hogy eddig erre nem jöttem rá! Mekkora felfedezést szalasztottam el!” Ekkor Benitez megkérdezte Csizmadiától, hogy kettejük közül ki az indián? „Én Csizmadia István, én vagyok a tisztavérű indián! Benitez, maga csak félvér! Érti? Félvér! Mesztic! A tiszta én vagyok!” Ezek után Benitez végleg lemondott arról, hogy Csizmadiával szembe neki valaha is igaza lehessen.

AZ IGAZSÁG

Az igazság előbb-utóbb kiderül. Ez történt 1965. júniusában, amikor Mórict János megtalálta a magyarság őshazáját. Azt az őshazát, amelyet a spanyol korona, a Habsburg-ház és mások is igyekeztek eltüntetni, hogy a magyarság soha ne ismerhesse meg őseinek dicső múltját.

KÉT-ŐS KIRÁLYSÁG

Nagyon kevés hiteles adat áll rendelkezésünkre a spanyol hódoltság korából,

annak ellenére, hogy Benalcazar konkvisztádor idejében, amikor 1533-ban Kitót vére harcok árán elfoglalta, ott még mindenki az ősmagyar nyelvet beszélte.

Hatalmas munkák jelentek meg az Inkák tündöklő birodalmáról, s a krónikások és utazók, akik az „Újvilág” minden zugát bejárták, megírták és megénekelték a hódítás legapróbb részleteit is. Csak a Kitói Királyságról hallgattak. Legfeljebb egy-egy mellékmondatban említik Kis-Kis kemény ellenállását vagy Rumi hős harcait. Még feltűnőbb ez a hallgatás, amikor a hajdani ősmagyar királyság területén hosszú évekig lakó fráterek és krónikások csak az Inka birodalmat írják le könyveikben, de egy szóval sem említik a Kitói Királyság létezését.

Az első hírek csak a XVIII. század végén és következő század elején jutnak nyilvánosság elé. Humboldt, a perui Limából 1802. november 25-i levelében a következőket írja Vilmos testvérének:

„...Riobambai (Ecuador) tartózkodásunk alatt, ahol néhány napot időztünk Carlos de Montufar testvérének lakásán, ki ott a Corregidor, a véletlen által egy nagyon érdekes dolgot fedeztünk fel. Nem tudják, hogy mi volt a kitói provincia helyzete Tupac Yupánki Inka meghódítása előtt, de az indiánok királya Leandro Zapla, aki Lican (Likán) lakik és ahhoz képest, hogy indián, nagyon csiszolt intelligenciával rendelkezik, őriz egy kéziratot, melyet ősei írtak a XVI. században. Ebben le van írva az inkák előtti kornak a története. Ezek a kéziratok Purunay nyelven íródtak. Ez volt hajdan Kitó általános nyelve, de idővel áttértek az inkák nyelvére, a kechuára, s ma már teljesen ismeretlen. Szerencsére Zaplának egy másik őse ezeket az iratokat lefordította spanyol nyelvre. Mi nagyon érdekes adatokat jegyeztünk ki belőle, különösen arra az emlékezetes korra vonatkozólag, amikor kitört a >Nevado del Altar<-nak nevezett vulkán. Ez a világ legmagasabb hegye kellett, hogy legyen egykor. Az indiánok úgy hívták >Capac Urcu< (Apa-úr-kő), a Hegyek Atyja. Akkor uralkodott az utolsó szabad király Licán. A papok megjósolták, hogy ez a csapás okozza majd a királyság vesztét, s úgy mondták: >A világ képe megváltozik, és más istenek fogják a mieinket elűzni, ne szálljunk szembe a végzettel.< Bekövetkezett. A peruiak bevezették a Napkultuszt abban az országban. A vulkán működése hét évig tartott és a zaplai kézirat szerint a földeső olyan erős volt, hogy hét évig tartott az éjszaka Licán.”

(Hamy: Lettres americaies d' Alexandre de Humboldt, Paris, 1904. 134-134.o.)

JUAN DE VELASCO (1727-1792)

Velasco 1727-ben Riobambában (Ecuador) született. Jezsuita pap, aki a rend

kiűzése után soha nem tér vissza Amerikába. Olaszországban (Faenza) telepedik le, ahol megírja a Kitói Királyság történetét.

Végrendeletében úgy rendelkezik, hogy kéziratát adják át az első előkelő kitóinak, aki majd Olaszországba érkezik. Ezt a rendelkezést P. Davalos teljesíti és átadja a kéziratot Don Modesto Larreának.

A könyv első ismertetése 1837-ben jelent meg. 1840-ben egy párizsi kiadó folytatásokban kezdte közölni a művet, de az első hatvan oldal megjelenése után azt közlik, hogy bár meggyőződésük ellenére, de a nagy nyomás miatt, félbeszakítják a megjelenést. Remélik, hogy majd esetleg másnak nagyobb szerencséje lesz, és a világ megismerheti ezt az amerikai földrészre vonatkozó fontos őstörténeti munkát. Az eredeti kézirat örököse, engedve az akkori ecuadori elnök kérésének, átadta a művet a Nemzeti Könyvtárnak, azzal a kikötéssel, hogy ha a kézirat egyetlen percre is elhagyná a könyvtárat annak minden joga visszaszáll az adományozóra, vagy örököseire. Az átadást követő napon az akkori kormány elnöke, Gabriel Garcia Moreno bement a Könyvtárba, magához vette a könyvet. Először hazavitte, majd később átadta a jezsuitáknak, akik titokban őrizték, majd kicsempészték a spanyolországi Chmartin de las Rosas-ba. Azóta a spanyolok „nagylelkűen” kiadtak Ecuadornak egy kópiát az eredeti könyvről. Azonban, ahogy ez már lenni szokott, ezt is meghamisították, átírták. Az eredeti helységneveket és királylistákat „átspanyolosították”, megváltoztatták. Az eredetit soha senkinek nem mutatták meg. Ezt is, mint sok más magyar őstörténeti okmányt, Spanyolország legtitkosabb levéltárában őrzik.

Ennek ellenér mégis közlök részleteket a műből, mert így meghamisítva is sok olyan érdekes adatot tartalmaz az ősrégi Kut-us (Két-ős) magyar királyságról. Valesco a Kitói Királyság történetét négy részre osztja:

1. Az általános vízözöntől - Kr.u. 1000-ig, amikor is a királyságot a Kara Scyrik hódítják meg.
2. A hódítástól kb. 1500-ig, Huayna Capac hódításáig.
3. Az ezt követő 46 év, a spanyolok megjelenéséig.
4. A perui polgárháborúk ideje.

A VILÁG KÖZEPE

„Az ősi Kitus királyság az egyenlítő alatt van, az első fok magasságától a második fokig, a 80 és 82 párisi hosszúsági fokok között, mely terület négyszöget képez: Keletről - Nyugatra 50 mérföld. Az ország legnagyobb része hegyvidék; az Andok két hegylánca között van. Éghajlata a legkedvezőbb az összes termények

számára. Ezt népesítette be a legrégibb őskorban a Kitus nemzet. Nem tudjuk, hogy a törzseket miként hívták. A régi időkben nem ismerték az >o< hangot és helyette mindig az >u<-t használták. Az >o< hang használatát a Kara Scyrik vezették be. A királyságnak több mint negyven tartománya volt. Neveik nagy részét sajnos elírták. A tartományok közül 33 nevet ismerünk, ezek a következők:

Aloa, Alossi, Calacali, Cansacoto, Chillo, Chillogalli, Cinocoto, Cotocollá, Cumbaya, Galea, Guapule, Guayllabamba, Langasi, Lloa, Lulubamba, Machaci, Malchingi, Mindo, Nono, Perucho, Pifo, Pintag, Pumasqui, Puembo, Puellaro, Quinchi, Salgolqui, Tubaco, Turbamba, Uyubichu, Yaraqui, Ychumamba, Zambiza.

A boltíves építkezést ismerték a Karák. Egyik temetkezési módjuk a halomtemetkezés volt. Az elhunytal együtt temették el kedves holmiját és fegyvereit. A havi és évi szertartást a halmon tartották. Ez mindig halotti torral járt. Kitűnően kezelték az összes fegyvereket: buzogányt, kopját, parittyát, gerelyt, íjat, fokost és valóságos mesterei voltak a hajító fegyvereknek. Rangjelzésük: egy toll a fegyverforgatóké, két toll a nemességé, nagy smaragd a forgóban a Scyrit és a királyt illette meg. Az örökösödés a leányág kizárásával, kizárólagosan férfiágon történt. Ezek hiányában az unokatestvérek örökölték anyai ágon. A scyri hatalmát a királyság nagyjainak a tanácsa szabályozta. A Nap-templom a Penecillo magaslatán állt, négyszög alakú volt és csiszolt kőből készült. Bejáratánál két hatalmas oszlop állt. A keletre néző ajtón át a nap első sugarai beragyogták a tömör aranyból készült Nap mását. Templomuk nem volt túldíszítve, de arányos és szép kivitelezése lenyűgöző volt. A templom körül 12 kisebb oszlop jelentette a 12 hónapot. A magasan álló templomépítmény egyben csillagvizsgáló céljait is szolgálta. A scyri királyok híres csillagászok voltak. Templomi szertartásaiknál csak balzsamot, tömjént és virágot használtak és áldozataik ártatlanok, vértelenek voltak. Az egyházi főméltóság független volt az államhatalomtól, nem úgy mint az Inka birodalomban, ahol a főpapi és királyi méltóságot egy személy, az Inka töltötte be. A gömb alakú, sokablakos Hold-templomban elhelyezett ezüst Holdra állandóan besütött a holdvilág. Mennyezetét kék szőttes borította, melyen az égbolt ezüst csillagai ragyogtak.

Amikor Huayna Capac 1487-ben elindult a Kitói királyság meghódítására, a legkeményebb ellenállásra talált. A harc hosszú volt és sok véráldozatot követelt. Ott esett el a harcmezőn Scyri, a király is. Ez könnyítette meg Huayna győzelmét. Amikor Huayna Capac, az Inka győztesként bevonult Kitóba, így kiáltott fel:

>Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli; itt minden hegy, orom, tó és folyó

a mi nyelvünkön van elnevezve!<

A győztes Huayna Capac feleségül vette az elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves leányát, Kácáhát. A fényes esküvői ünnepen Huayna Capac föltette a két toll mellé a Scyrik nagy smaragd forgóját és kijelentette, hogy a két királyságnak közös az eredete. Ekkor megindult az Inka birodalom utolsó, egyben legfényesebb korszaka. Uralkodása 38 évig tartott. Halálán úgy rendelkezett, hogy a Kitói Királyságot a Kácha királynőtől származó Atahualpa, a Kuzkoi Királyságot fia, Huascar kapja.”

Historia del Antiguo Reino de Quito:

Historia Natural: I. köt. 270, o.

Historia Antiqua: II. köt. 279, o.

Historia Moderna: III. köt. 335. o.

Quito - Ecuador: második kiadás 1927, 3. kiadás 1946

RÖVID HÍREK

Amikor Huayna Capac (Vajna Apa) bevonult Kitóba és elhangzott híres felkiáltása: „Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli, minden hegy, orom, tó és folyó a mi nyelvünkön van elnevezve”, azért történt, mert a Két-Ős Királyság területén mindenki magyarul beszélt. Ugyanakkor az Inka birodalomban csak az uralkodók, a főnemesség és a főpapság beszélt magyarul. A nép részére a kecsua nyelvet általánosították. A nyelvészek az Inka uralkodók magyar nyelvét Chimu-nyelvnek, vagy az Inkák titkos nyelvének nevezik.

A csatában elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves lánya. Kácha valójában Káta, vagy Kata volt.

Huayna Capac nagyon jól tudta, hogy a legősibb időkből származó Két-Ős nemzetségből származtak az Inka uralkodók is. Ezért a Két-Ős királyságot nagy tiszteletben tartotta és halálakor visszaállította a királyságot, melyet a szép Kátától született fiának, Atahualpának adott, míg a Kuzko-i birodalmat Huascar (Vaskar) fia örökölte. A hajdani Két-Ős királyság, a mai Ecuador lakossága ma is büszkén vallja, hogy az ő hazája a világ közepén van, mint ahogy minden magyar falu a magáénak tudja: „Az én falum a világ közepe.”

A kitói rádió minden műsorszünetben bemondja: „Itt a kitói rádió sugároz a világ közepéről.”

Huayna Capac csak akkor tette fel a két toll mellé a smaragd forgót, amikor a világ legősibb királyságának a trónját elfoglalta és így a Scyri királyok smaragd forgójának, mint a Két-Ős királyság ősi jelvényének a használatára is jogosult.

Amerika ősnnyelve magyar volt.

TURUL PUSZTA

Az ősmagyar Két-Ős királyság területén van Turubamba. Ezt a földrajzi nevet, mint minden mást, a spanyol-inkvizitor (főleg jezsuita!) történelemhamisítók teljesen kiforgatták és megváltoztatták. A régi okiratokon még mint PUXA szerepel. A spanyolok csináltak az erőszakos nyelvcsere idején a magyar pusztából pamba, bamba vagy pampa-t. Valóságos neve nem Turubamba, hanem TURU-PUXA azaz Turul-pusztá volt.

A régi feljegyzéseken sűrűn szerepel a Béla mint név és mint tisztség. A Bélából csináltak a spanyolok Buala-t, Zela-t stb.

Tampusnak nevezték az inkák birodalmában azokat a helyeket, ahol a birodalmi utakon és bizonyos távolságokra elhelyezve a hadsereg részére pihenő és utánpótlási célokra szolgáló épületcsoport volt, melyekben hadiszerek és élelmiszerek voltak elraktározva. Ezt mi a mi nyelvünkön támpontnak nevezzük. Ebből a Tampus = Támpontból csináltak a spanyolok „tambo”-t.

Ó-MÁRIA SIRALOM ... ÉS MÉG MIT?

1922-ben, amikor az Ó-magyar Mária Siralom előkerült, arra gondoltak, hogy valamelyik jámbor szerzetes, aki a magyar nyelvet nem ismerte, valami barbár írásnak nézte és hithű jámborsággal kivakarta a szent könyvből. A kivakart és kitépett ó-magyar írások rejtélye is az ősmagyar földön oldódott meg, amikor Móricz János kutatásai során egy olyan íráshoz jutott, melyet egy spanyol szerzetes írt azokról a „jámbor” szerzetesekről, akik az összes levéltárat átkutatták, hogy kivakarjanak vagy kitépjenek minden olyan írásemléket, mely a spanyol birodalomra veszélyes lehet. Mindezt, a spanyol Korona és uralkodóik „nagyobb dicsőségére” tették, ahogy a szerzetes írja rendkívül érdekes írásában, melyből az nyilvánvalóvá válik, hogy mindezt a Magyar Szent Korona nevében is tették, mert akkor Carlos uralkodott, aki magyar király és osztrák császár is volt. Tehát nem egy ismeretlen „barbár” írás, hanem az ősrégi magyar írás emlékeket kellett eltüntetnie a Spanyol-Habsburg uralkodó kedvéért, akik tetteikkel bebizonyították, hogy egyedül őket illeti a barbár jelző kultúraromboló és hamisító tetteikért.

A BŰNÖS HALLGAT

Móricz János számtalan sajtókonferencián nyilvánosságra hozta azokat a

történelmi hamisításokat, melyeket a spanyol-osztrák ház elkövetett a magyarsággal és a világtörténelemmel szemben. A bűnösök azonban hallgatnak, és eddig meg sem kísérelték, hogy az ellenük szóló hatalmas bizonyítékanyaggal szembenézzenek. Móricz többször követelte, hogy Spanyolország közölje azokat a magyar őstörténeti adatokat, amelyeket a legtitkosabb levéltáraiban őriz, mert ellenkező esetben a nem közlés a további hamisítások tényét bizonyítja. Hallgatnak, de titokban mindent elkövetnek, hogy Móricz kutató munkáját lehetetlenné tegyék.

Levelezései

9. Elismerések Móricznak

Guayaquilben, jobban mondva az *“Ó-anyá”-ban* érte Móriczot a legelső elismerés a felfedezéseiért. Ez még a legelső időkben, 1965-ben történt és mint az ilyen esetekben szokott történni, az elismerés nem a magyarság részéről jött, hanem idegen tudós alakjában jelent meg. Egy délután egy idősebb úr látogatta meg Móriczot azzal, hogy egy percre látni szeretné őt. Kölcsönös bemutatkozás után kiderült, hogy az illető úr *Dr Traverse* volt, akinek már régebben jelezték, hogy Móricz majd Chan-Chan-ba fog érkezni.

Dr Traverse, aki már 20 éve kutatja a chimu kultúrát, repülőt bérelt és eljött Guayaquilbe, hogy megmondja Móricznak, hogy már várta őt Chan-Chan-ban, de nem jött el. Ellenben elolvasta Móricz felfedezéséről a híreket és a szükséges összehasonlításokat elvégezte.

“Móricz úr, Ön megtalálta azt, amit én 20 éven át hiába kerestem.

Gratulálok! Várni fogom Önt *Chan-Chan-ban*, a *magyarság* egyik *ősrégi városában*” – mondotta Dr Traverse.

Ez a tudós pár perc múlva visszarepült az ő szeretett Chan-Chan-jába, a *Kánok Kánjának* városába.

10. Az inkák tündöklése és bukása

1961 júniusában megjelent Buenos-Airesben *E. Harry Gerol* könyve: “Dioses, Templos y Ruinas” /Origen, Esplendor y Ocaso del Imperio Incaico/ *“Istenek, templomok és romok”* /Az inka birodalom eredete, tündöklése és hanyatlása/ címmel.

A szerző célja, hogy átfogó képet nyújtson az Amerikai Kontinens letűnt kultúráiról. A szerző e célját kitűnően oldotta meg és kellemes szórakozást nyújtó, jól megírt könyvet adott olvasói kezébe, ügyelve arra, hogy lehetőség szerint a valóságnak megfelelő tényeket adjon elő.

Gerol egyike ama szerzőknek, aki az ismert királyi listákat leközi és megjegyzi, hogy eredetileg kellett léteznie egy valóságos *királyi listának* is, melyről a sok zavaros másolat megszületett. Az eredetit azonban, mint annyi más felvilágosítást, csak a spanyolok adhatják elő. Gerol alapos kutatás után a királyi

listákból a legmegfelelőbbet adja és mint sok másban, ebben is nagyon közel jár az igazsághoz.

E. Harry Gerolnak “Az inkák tündöklése és bukása” c. könyve megjelent Budapesten 1965-ben magyar fordításban az eredeti spanyol 605 oldal helyett csak 337 oldal terjedelemben.

Sajnálatos csonkítás ez, mely fájdalmunkra legértékesebb fejezeteket érintette: néprajz, embertan, botanika, faji örökségek, Rapanui kapcsolatok, érzékesi kapuk, stb.
E fejezetek teljesen hiányoznak a magyar fordításból, pedig ezek lettek volna azok a támpontok, amelyekből a magyar kutatók nagyon sok értékes adathoz juthattak volna, melyek rávilágítanak az inkák birodalmának hajdani magyarságára.

A magyar fordításban a legfeltűnőbb a királylistának spanyol fonetikával való közlése, ellentétben a spanyol eredetiben helyes fonetikával közölt listával.

Különös érdekességgként közlöm ezt a szokatlan fordítási eljárást az alábbiakban:

E. Harry Gerol eredeti

E. Harry Gerol a magyar ford.

királyi lista:

ill. kiadásban:

Sinche Roka

Sinche Roco

Lloke Yupanki

Lloque Yupanqui

Mayta Kapaj

Mayta Capac

Roka

Roco

Yawar Yupanki

Yahuar Yupanqui

Wira Kocha

Viracocha

Urco

Urco

Topaj Yupanki

Tupac Yupanqui

Pachakutij

Pachacutec

Wajna Kapaj

Huayna Capac

Waskar

Huascar

Az **inkák** birodalmának **fővárosa: Cusco** vagy Ocosco azonos a **Veszprém megyei USKO** vagy **ÖSKÜ** községünk nevével.

A déli féltekének a hajdani leghíresebb **kegyhelye a RIMAC** völgyében fekvő PACHACAMAC volt, melyet a spanyolok kifosztottak és leromboltak. Vesd össze a magyarországi **RIMA** folyóval és a Nógrád megyei **RIMÓC** faluval.

RIMÁN, RIMÁNY. Siránkozó. Esengő, panaszos kérelem, panaszkodik, panaszos hangon kér, könyörög, eseng. Innen: rimánkodás, rimánkodó.

US-CAPAC, azaz ŐS-APÁ-nak is nevezték többek között őt, az ŐS-Atyát, akihez esengve fordultak.

A spanyol krónikások műveit a kiadásuk előtt a “Szent Inkvizíció” átnézte és minden olyan adatot, ami fényt deríthetett volna az amerikai földrész ősmúltjára, a cenzorok kihúztak. A régi neveket megváltoztatták, átírták vagy a név elé vagy után olyan hangot ragasztottak, amelyek következtében eredeti formájuk és jelentésük megszűnt, megváltozott. Mégis ezerszámmra ragyognak a magyar ősnevek.

III.

Összehasonlító nyelvészeti példatár

A magyar KÉT-ŐS királyság területéről /Ecuador/ egynéhány családi, földrajzi és helységnevet úgy ahogy azokat a spanyol hódítók az erőszakos nyelvcsere idején feljegyezték.

Az alább közölt nevek jelentését ez ideig a nyelvészek nem tudták megfejteni.

Buenos-Aires, 1967. március 12.

Móricz János

/szül. 1923. II. 22. Horváthnádalfán, Vas m./

CSALÁDI, FÖLDRAJZI ÉS HELYSÉGNEVEK.

Aba	Baida	Charkay	Dumansaka	Izalgai
Aba-tag	Balinkay	Chigledel	Dutassy	Ilalo
Abakota	Barabán	Chigtikay	Dal	Ilalon
Abanin	Bayán	Chikintad	Dal-dal	Iluai
Alcacy	Bayanal	Chorakopte	Gal	Iliniza
Amay	Bayandél	Chordéleg	Gallo	Inakofo

Arok	Bayandéleg	Chuda	Galechuko	Ilunkay
Arok-kapa	Bayanz-hun	Chubiko	Galuyay	Imba-kinga
Arpi	Béla	Chullkay	Gallata	Imb-ur
Ar-apa	Bele	Chakisaka	Ganaky	Imb-ura
Arrankay	Belazela	Chakinga	Ganasi	Ilbay
Ashuangata	Belesaka	Cható	Gani	Itay
Asitimbay	Biro	Chapanta	Ganz-hun	Isphay
Atar	Biron	Chapi	Gafia	In-tag
Apa	Bifa	Chabov	Gafiadél	Illes
Apa-kan	Bibllikay	Chota	Gafiarin	Illeskas
Alma	Bikadél	Chalán	Gafiai	Ilisman
Apán	Bisüay	Chikay	Gerao	Jaz
Ana-ko	Bissirkay	Chita	Garaoshi	Jazha
Anakshaza	Boladél	Chitán	Garo	Jazbakay
Al-kinga	Bulz-hun	Chiti-kinga	Garudel	Jazhapud
Ako	Bullkay	Chiba	Ger	Juka
Allag	Bunay	Chibi	Gendéleg	Jutkaray
Akarc	Bura	Chiza	Gonzol	Jakar
Anyay	Burasio	Chisak	Gonz-hon	Jak
Atuillay	Buras-hun	Chilla	Gordéleg	Jakta
Ayankay	Burgay	Chillag	Gat	Jacho
Ayuskay	Buri	Chillag-ana	Gata	Jazina
Akarwas	Buru	Chillo	Gatuli	Joraway
Atakazo	Bussa	Chillogallo	Gal-apa	Juli
Atocha	Buya-hun	Chibubay	Ig	Julta
Ati	Bago	Chimbo	Igonke	Jokay
Ati-aga	Bugasi	Chimbo-razo	Ignaro	Japán
Atik	Buborker	Dagna	Iginaro	Jos
Atipag	Ballo	Dél	Ipay	Kábog

Apo	Balchasi	Dubllay	Ipa	Kabtakay
Abata	Barquitay	Duc-hun	Iza	Kabinkata
Asymbay	Baqui	Duda	Izakisa	Kabunkay
Arzike	Balao	Dudaspana	Izapanta	Kabzha
Arpea	Chabán	Dudas	Izalikin	Kabzhag
Armas	Chabla	Dudasari	Izamba	Kachaulo
Baba	Chablay	Dug-dug	Izaimi	Kadellén
Babako	Chabo	Duma	Izada	Kadme
Babakibe	Chalkay	Dumaizela	Izay	Kado
Babunkay	Chamay	Dumbay	Izalgay	Kadrul
Kagnas-hun	Kuran-tag	Kapuz	Lapu	Mindo
Kawachala	Kurpén	Kap-tata	Lapuka	Morusi
Kawas-hun	Kurkichiákay	Kabuko	Leg	Mor
Kál	Kuskumpalte	Kachako	Lén-tag	Mulalo
Kál-zug	Kus-kun	Kachage	Leo-tag	Nabén
Kál-apa	Kushkun	Kachazo	Lik	Nap
Kamankay	Kushurrán	Kachaway	Lika	Nap-apa
Kamara	Kushig	Kachamin	Likay	Nap-fia
Kamba	Kutasizela	Kacho	Likaky	Napos
Kambi	Kutilkay	Kachuko	Lag	Napa
Kambisaka	Kishimbe	Kachi	Laka	Nar
Kan-kán	Kiguay	Kachipanta	Leskay	Narankay
Kan	Killao	Kayanza	Likán	Nauz-hun
Kankay	Killoag	Kayán	Labadál	Nokay
Kanzeke	Kimendél	Kaye	Laky	Nonodél
Kanzeko	Kinas-hun	Kayowán	Lág-lág	Nuzhunkay
Kandélig	Kinatocte	Kajas	Láp-lag	Paway
Kando	Kinchi	Kashuntag	Mayanquer	Pawankay
Kanzha	Kincse	Kallo	Mayasquer	Palu

Kanaro	Kinchote	Kana	Mura	Paltánsaka
Kani	Kingeo	Kanay	Muyunquer	Palunkay
Kanituko	Kingor	Karati	Muyurko	Pallahke
Kapagz-hun	Kingra	Kalo	Mkar	Pamar
Kapi	Kinzhi	Kalupa	Magi	Pompadél
Karapali	Kio-kio	Kalpata	Mawarkay	Patadél
Karchi	Kiri-dumbay	Kan-tag	Machangara	Patawin
Kar	Kispilema	Kantos	Malpad	Paukay
Karpi	Kislad	Kanchuy	Maluay	Peleusi
Kara	Kis	Katopaksy	Manz-hun	Pelenkay
Karán	Kiski	Kopo	Marar	Perrunkay
Karanki	Kis-Kis	Kosha	Maras	Pikay
Karshao	Kakay	Koray	Molobog	Pishakay
Kasa	Kakallas	Koma	Maromoros	Pichikán
Kasadél	Kako	Kuto	Molón	Palán
Kashikay	Kakosago	Kuti	Monay	Pest
Kas-hun	Kak-gata	Kucha	Mug-mug	Pil
Kas-apa	Kak-panta	Kuchi	Multikay	Pilalaki
Kaukay	Kagnas	Kuchilakta	Maka	Pilakisa
Kollay	Kata	Kuray	Matchut	Pilagán
Kondo	katasajo	Kulpi	Matsay	Pilag-una
Kondosaka	Katasajon	Kunay	Moson	Pilapanta
Korasari	Katalo	Kuno	Manay	Pilaló
Kosakopte	Katana	Kito	Mocha	Pilka
Kul-kul	Katoka	Kit-apa	Mochagale	Pilgarán
Kunán	Katukay	Kit-us	Mosapenta	Pina
Kuis	Katuklawá	Kikte	Mullo	Pintak
Kurán	Katsuki	Lalo	Muramenache	Pinway
	Katsitawa	Lám-bug	Min-tag	Pigssaray

Pilz-hun	Sar-ar	Siabichay	Shogra	Tarabahi
Pinán	Sar-atar	Sibri	Shoray	Tarkán
Pinaz-hun	Sarpud	Sicha	Shotor	Tar
Pindilig	Saukay	Sid	Shukay	Tar-kán
Piri	Saiko	Sidkay	Shuga	Temuskay
Pirigullán	Sakatero	Silván	Shugla	Terdil
Pirinkay	Sakatoro	Sinchikay	Shug-shug	Tari
Puszar	Sakasi	Sindikay	Surampalte	Tegapud
Pukarsol	Sakari	Sindiska	Surpalay	Téndig
Pukul	Sakon	Sininkay	Susnia	Tén
Pukulkay	Saki	Sip	Susta	Tene
Puc-hun	Sa-kinga	Sip-tag	Susudél	Tenezela
Pupasi	Sakátoa	Sipos	Susán	Tenekora
Purkay	Sérrag	Sikilla	Sus-apa	Tenekota
Paka	Sér-tag	Siriglla	Saba	Tenén
Pallo	Seteleg	Sirinkapa	Sabu	Tenemasa
Pala	Shabalula	Sisarán	Taka	Tenenkaray
Rakar	Shagal	Sisid	Takuy	Tenempaway
Radán	Sagllay	Sitinkay	Takusi	Teneolap
Rápig	Shalshi	Sitinkir	Takaubi	Tenesaka
Rakishaba	Shalas-hun	Siuchay	Taso	Tenwel
Rarkapa	Shanakay	Siurar	Tasig	Tenguel
Rárig	Shararán	Sokarta	Tasipanta	Tirág
Raura	Shar-shar	Somán	Tarke	Tirkay
Rauray	Sas	Sondéleg	Tawa-Tawa	Tixán
Reote	Sasagnac	Soransol	Tawada	Tisán
Rerén	Sala	Sukudumbay	Tawallika	Tixizambi
Rirkay	Sala-kinga	Suikay	Tawaló	Tompante
Rukay	Salagata	Sulkay	Tawalegi	Tobatán

Rurkay	Salapi	Suma	Tawankisa	Togte
Roka	Salazic	Suniguchay	Taracha	Togtesi
Rumi	Salako	Suki	Taripanta	Toray
Rikachi	Salán	Surapanta	Taba	Tordél
Sabo	Salambay	Sulfa	Tabán	Tulakay
Sabinta	Salka	Susupanta	Tabakay	Tul-apa
Saka	Saraguro	Suprun	Takadél	Tul-tul
Sakay	Shui-kán	Shilikay	Takalah-apa	Tunkay
Sagway	<u>Shumir</u>	Shilinkay	Takalshullin	Tun-tag
Sal-apa	Shunio	Shindélig	Taday	Turapalte
Sal	Shurinvaló	Shindén	Tawan	Turchi
Saliquichay	Shurshar	Shingata	Tata	Tur-bán
Sangi	Shurukay	Shic	Tatay	Turpag
Santul	Shurun	Shipir	Tnay	Tanya
Santay	Shuruoutu	Shipta	Tmag	Tanyán
Sanya	Shuru-shic	Shikilkel	Tamay	Tanyiarpud
Sakikaray	Shushir	Shirinkay	Tana	Taltun
Sakizela	Shuspilla	Shishio	Tamán	Tapás
Sakipay	Shuya	Shizho	Taprán	Tapasquer
Tarnas	Tontaki	Zhamzham	Wabs-hun	Saraguro
Tetés	Tumba-biro	Zhante	Waladél	
Téques	Turapitece	Zhanag	Waladéleg	
Tile-hun	Tumba	Zhanhám	Waldéleg	
Tansaray	Tumbaiko	Zhar-ban	Wamunkay	
Timburay	Tumbako	Zhanzhán	Wank-apa	
Tom-bug	Tumbana	Zhar-kapu	Wankay	
Toa	Ud	Zhau	Wanz-hun	
Toakaso	Ud-ur	Zhidil	Warkilla	
Toapanta	Udushapa	Zhila	Wartambél	

Toaba	Udushi	Zhilla	Wartán	
Tokte	Ushupud	Zhillag	Wartatán	
Tumbura	Uyawari	Zhillay	Wartasaka	
Tumb-apa	Uzhud	Zhillaz-hun	Washko	
Tumb	Ujompud	Zhima	Wasuntos	
Tumbéla	Usuay	Zhimazhuma	Waragz-hun	
Tombéla	Urgachimbiro	Zhinpali	Wazhalán	
Tisa	Uray	Zhipi	Wazhankay	
Tisay	Uzi	Zhidilig	Werdéleg	
Tisaleo	Urkullo	Zhing	Wayta	
Tisawano	Ung	Zhing-lág	Wasichike	
Tisaluma	Ungi	Zhinadél	Waslika	
Tásunta	Ungai	Zhio	Wanay	
Tinkota	Ur	Zhikilán	Was	
Tingo	Ura	Zhiray	Waladél	
Tel	Ur-ko	Zhirkay	Wámag	
Tukerreg	Uri	Zugochi	Washeo	
Tutasi	Zakonzela	Zugando	Wapán	
Tude	Zapancha	Zupi	Wata	
Tusa	Zapchi	Zusita	Zhiri	
Tus-apo	Zafla	Zuritunga	Zhirpud	
Tusig	Zaraesa	Zunilla	Zhitigsán	
Tuaipanazt	Zala	Zumba	Zharban	
Tusbay	Zalán	Zumbarko	Zhordán	
Tusnamin	Zalánta	Zumbi	Zhondéleg	
Tulali	Zano	Ziji	Zhuma	
Tulaki	Zenkii	Zizalema	Zhumanga	
Trichango	Zanko	Ziligato	Zhunid	
Tulkán	Zangivalin	Zelipacha	Zhumo	

Tulkanker	Zanwe	Zerac-apa	Zhunin	
Tulquisan	Zambachi	Zeropa	Zhutu	
Tupalaquer	Zhagta	Zinelin	Zhutug	
Tuquer	Zhadán	Zinaisin	Zhushin	
Tabi	Zhal	Zingaje	Zula	
Taba-béla	Zhalbid	Zimalata	Zulin	
Takachi	Zhalas	Zinmay	Zuna	
Tikagon	Zhalu	Zinb-ena		
Tokagon	Zhaulina	Wasisai		

Az equadori magyar törzsek közül a Canari és Puruha, valamint a perui Puruha – mochica magyar törzs nyelvéből közlök egynéhány szót úgy, ahogy azokat a spanyolok az erőszakos nyelvcseré idején feljegyezték.

Az alább közölt szavak jelentését ezideig a nyelvészek még nem tudták megfejteni.

Buenos-Aires, 1967. március 12.

Móricz János

/szül. Horvátnádálján, Vas m. 1923.II.22./

CANARI, PURUHA ÉS PERUI PURUHA-MOCHICA

ag	baki	chij	fiall	kata	kelle
aki	bata	dari	fiano	kakao	kin
ad	baba	dal	fiamur	kan	komp
ada	bus	dali	fiu	kana	konchab
apa	bor	danas	fiog	ko	konso
apana	bum	dama	gula	koi	ki
aj	bika	duda	has	kot	kio
aja	bir	dub	hul	kop	kie

ayai	bel	dus	hir	kopte	kiki
az	chak	dur	ina	kocha	kep
asa	chaki	dula	inug	kuya	kibri
asaki	chat	duma	ini	kuzhi	kis
awal	chap	de	ima	kost	keza
ar	chal	dis	ig	kosa	kisik
ara	chajo	diwa	ita	kuskun	ker
arra	chille	dol	itza	kor	kondo
arag	chin	delel	isha	korai	lak
arui	chinos	ede	is	koran	lap
arok	changay	ero	ir	koro	lab
aro	cho	el	ja	korre	laba
all	chok	elen	jak	kurpa	laban
alla	choka	elte	jaz	kato	lapu
alak	chuchu	en	ju	kati	las
alol	chuja	faik	jok	kap	lasa
alul	chuk	far	jor	kapa	lasu
alaku	chor	falt	yak	kapar	lawa
babu	churu	fat	yar	kapu	lan
bach	chull	fan	jari	kacha	lang
baja	chung	ffo	yal	kapun	lanti
barki	chik	fam	yala	kachan	lam
bal	chiki	forma	yanu	kasa	lo
bala	chita	fia	yanta	kar	lug
balta	chip	fiag	yam	kara	log
bag	chep	fei	yamai	karu	luku
baka	chipe	fiak	yul	keri	luke
lukte	mise	pok	sozot	turo	wak
luki	mishka	pokol	sor	turi	wakipa

lud	midwa	putu	susun	tull	wad
ludi	mink	pulya	sura	tunya	watag
luspá	ma	pus	surun	tul	was
lon	mai	posi	sosk	tultul	wasai
lok	maura	pur	suri	tep	waschi
lek	mak	pruhs	sul	te	wago
leg	mag	pi	sun	tik	wig
lik	make	pia	siu	tis	wrak
lika	mad	piro	sik	utza	wara
likán	nag	piri	siki	uz	warai
liku	nab	pilla	sit	uzo	warok
liki	nap	pint	sita	osno	warku
lite	napa	rrarpa	sip	owa	wari
lel	nava	rrank	sipa	ur	warta
lina	naván	rrut	sech	ura	zal
linkay	nike	rruna	siwi	ul	zo
lima	nép	rrete	siri	ol	zuk
llak	nepe	rren	sinasine	ula	zuchug
llako	nivi	sak	sint	olte	zhima
llap	nirata	saka	seme	ulba	
llank	nero	sagi	sapal	onan	
llankan	pak	saki	sug	ut	
llo	paku	saba	sawa	ota	chop
llok	paka	saca	shag	oda	chucha
llek	pakul	saj	zahy	uda	fiug
llip	paki	sas	shar	udu	kell
lilla	pata	sasa	zhar	utog	lata
llilli	patak	sava	shaki	utoko	nota
mach	pad	saw	shala	uti	

macha	papa	sar	shalan	warwa	
machi	pava	shin	changay	warwar	
mas	par	sara	tag	wall	
maz	para	sari	tata	walla	
masa	palla	sal	taban	wala	
masu	pasui	sali	tar	walo	
mara	pul	sanda	tarab	van	
mari	pali	santa	tan	vi	
mano	paltag	so	tana	vis	
mi	pana	sanya	to	vichay	
mig	parka	sant	tok	viv	
mik	pala	sok	toka	villa	
miko	palu	suk	tud	ville	
miki	pa	sokar	tuz	vele	
mit	pank	suki	tusa	vel	
miha	paukor	sota	tur	vene	
mejon	pu	suta	tora	wata	

HEGYEK, ORMOK, TŰZHÁNYÓK

... Imbabura tartományban van a Fuya-Fuya 4.267 m az Imbabura 4.630 m,
a Yana-urcu 4.538 m.

... Chimbo-rázo tartományban van a Chimbo-rázo, mely 6.267 m, magasságával jelenleg Ecuador legmagasabb hegye.

... Carchi /Karcsi/ tartományban van a Mayasquer /Magyarkér/ folyó és a columbiai oldalon a Mayasquer /Magyarkér/ hegylánc.

... Pichincha tartományban a Cayambo /Kayán/ 5.790 m, az Illiniza két hegycsúccsal; az egyik 5.226 m, a másik 5.130 m; az Atacazo 4.457 m magassággal és az Ilaló tűzhányó 3.191 m.

...Tungurahua tartományban van a Tungurahua tűzhányó 5.016 m magassággal. Az Iguata 4.432 m, a Carihuai-rázó 4.990 m és a Sagostoa 4.155 m magassággal.

... Kotopaxi tartományban van a Kotopaxi tűzhányó 5.897 m, a Quilind-ana 4.530 m, melynek kráterében a Quilotoa nevű tó van; a Quispicacha 4.530 m, a Quilla-urcu 4.450 m.

... Canar és Azuay tartomány folyói közül néhánynak a neve: Rirkay, Tisay, Deleg, Burgay, Taday, Molón, Tabacay, Dudás, Collay, Patukay, Palacay, Marcay, Pucay, Machángara, Shió, Chalcay, Yanunkay, Bolo, Tarqui, Chigta, Galuay, Chan-Chan.

Hegyek, ormok, bércek, tavak, folyók és patakok őrzik nevükben a sok-sok évezredes magyar ősiséget; a törzsek és nagycsaládok várják a magyarság rég elment ivadékainak a visszatértét, hogy szellemével és munkájával kivezessék az őshaza népét a sok százados ráerőszakolt sötétségből.

Buenos-Aires, 1967. szeptember havában

EQUADORI INDIÁN-MAGYAR ROKONSÁG

Kivonat egy levélből

... bizony itt nagyon megmozdult az élet Móricz barátunk felfedezésével kapcsolatban. Az ügy olyan nagy hullámokat ver fel itt az ősi földön, hogy e hullámok – gondolom – már az őhazát is elérték. Ha nem így lenne, akkor hamarosan bizonyára így lesz, ha majd barátunk legutóbbi küldeményét kellőképpen kiértékelik az őhaza nyelvészei és tudósai. Részedre is ment egy 49 oldalas fénymásolat-csomó. Abból is láthatod, hogy – ha úgy tetszik – Móricz tud küldeni tíz-, húsz-, vagy harmincezer szót is.

Móricz barátunk a következő héten indul a negyedik equadori útjára. Tőle tudom, hogy a magyar Akadémia nem siet körülnézni az amerikai őshazában, s így abban a kellemetlen meglepetésben lehet része, hogy az itteni akadémiák és egyetemek fogják feltárni ezt az ügyet, amely mégis csak elsősorban a magyarság ügye.

Az argentin egyetem Móriczot tb. Történelmi tanácsossá nevezte ki, miután a benyújtott anyagot felülvizsgálta. Ezzel máris megvan az első hivatalos elismerés részére. Előlegként közlöm, hogy Móricz

kutatásait a közeli jövőben több dél-amerikai egyetem szakembere által kiadott komoly műben fogják a világ elé tárni. Ez összeállítást legalább harminc szakember végzi a saját tárgykörében, a kiadását több egyetem és akadémia fémjelzi. Ezért írom ezt, hogy ha otthon nem sietnek, lekésnek.

Ma már itt, Argentínában is sűrűn hallani, hogy a magyarság igazi őshazája Amerika. A megteendő út még hosszú ugyan, de a harc a biztos győzelem jegyében folyik.

Leveledet többször átolvastam és barátunk, Móricz is. Móricz nagyon megkért arra, írjam meg neked, hogy hálás a leveleidért és reméli, hogy majd egyszer még iszunk veled együtt egy kis “csicsát” az ő és őshaza egészségére.

Ugyancsak köszöni rajongó kifejezéseidet ... Egy állítólagos tudósnek *Móricz maga írta, hogy tudását a horvátnádáljai faiskola mellett sajátította el.* A tudós persze megsértődött, aki azon kívül, hogy tudós, semmit sem tett.

Ami ifjúságodat illeti, annak mindketten örülünk nagyon, mert ilyen ifjakra még nagyon nagy szüksége van a magyarságnak.

Mikor Móricz könyve megjelenik, feltétlenül meg fogod kapni, mert Móricz és én magam is nagyon megszerettünk téged a leveleiden keresztül. Tehát semmi gond és csak előre az optimizmussal!

Szíves soraidnak és tanácsaidnak mindig nagyon örülni fogunk és leveledet várjuk...”

Buanos-Aires, 1967. dec. 3.

KIVONATOS MÁSOLAT

Móricz János honfitársunk Nagyiványi Ödönnek 1968. május hó 4-én az equadori Quito-ból írt leveléből

...”Az a füzet, amit remélem már megkaptál, és amit az itteni Történelmi Társaság adott ki, olyan nagy hatást keltett, hogy az igazán még álomnak is merésznek tűnik.

A guayaquili katonai városparancsnokot alig tudtam lebeszélni arról, hogy vadászrepülővel hozzon Quitoba. Itt Quitoban és az egész országban kitört a láz; égő, tüzes, lángoló szavakkal tárgyalják az ősiséget és a vezérkar, a hadsereg, az összes fegyvernemek, a nép, az egész ország Magyarország felé néz. Csoda történt! Ahogy megérkeztem, azonnal a Térképészeti Intézetbe vittek, ahol Vaca és Barberis ezredesek fogadtak, akik bemutattak az Intézet tisztikarának. Ott mindjárt előadást kellett tartanom; zúgó tapsvihár között beszéltem. Amikor befejeztem a beszédemet, senki sem akart elmenni. Kérték, hogy beszéljek tovább, ismertessem őstörténelmünket, de nem lehetett, mert már várt a Vezérkar. Arról nem is merek írni, hogy a méltató beszéd

közben miket mondtak rólam, mert – bár nem vagyok szerénytelen – de ez már túlzás volt.

A Vezérkarnál ugyanúgy ugyanaz: tábornokok, ezredek, akik egymást licitálták túl; előadás, leírhatatlan siker. Dagadtak a mellemek, nőtt az öntudat. Azonnali határozat: a tanulmányt úgy ahogy van, a **fegyvereknek hivatalos folyóirata azonnal kiadja**, hogy az egész hadsereg értesüljön a bekövetkezett történelmi változásról, csak még egy méltatást írnak hozzá. Másik határozat: a **Katonai Térképészeti Intézet hivatalos folyóirata** azonnal kiadja a tanulmányt, csak még egy méltatást írnak hozzá. Másik határozat: a **Hadi Iskola geopolitikai tanszékén** fogják tanítani.

A Casa de la Cultura Equateriana egy hivatalos kiküldöttet küld Magyarországra, hogy **a Magyar Tudományos Akadémiával felvegye a kapcsolatokat**. A kiküldött Lcdo. Tinajero, a Casa de la Cultura Equatorina főtitkára. **Egyidejűleg a magyar Zeneakadémiával, a Néprajzi Intézettel stb.**

Mikor javában oktattam Tinajero barátomat, megjelentek a Külügyminisztériumból és abba kellett hagynom az oktatást, s így szegény, ha Magyarországra megy, hát majd úgy intézi a dolgát, ahogy jobbnak látja. A Külügyminisztérium kiválóan képzett főállamtitkára, Dr Valancia Rodriguez közölte velem, hogy tanulmányomat, felfedezéseimet hivatalos államtézissé emelik, azaz Ecuador hivatalosan fogja tudtára adni az egész világnak, hogy Amerika ősnyelve a magyar, hogy az őskultúra innen, Amerikából zajlott ki, hogy Ecuador a világ közepe, hogy Ecuador a magyarság őshazája, azaz Amerika. Szédültek. Azonnal bemutatta a protokollfőnököt, Dr Cirreat.

Ugyanakkor bemutatkozott Dr Hugo Ventimilla, az OEA. igazgatója, aki már mindent letárgyalt a mostani, nemrég kinevezett Galo Plazával, az OEA. főtitkárával, aki Ecuador államelnöke volt. Ekkor végre értelmesen megtudtam mi történt.

Lenyomozták kutatásaimat és megállapították, hogy minden úgy van, ahogyan állítottam. Ekkor elhatározták, hogy ebből egy óriási nemzetközi ügyet csinálnak és Equadort kikiáltják, mint az amerikai földrész teljes történelmi revíziójának és az amerikai népek jogos megbecsülésének /ősnépének/ élharcosát, az ősi jog és nagyság alapján. Egyszóval az Ecuador kormány hivatalosan tűzte ki célul megvalósítani azt, ami céлом volt mindenkor és amiért annyi magyar küzd otthon és a nagyvilágban: a magyarság ősiségének és ősi jussának a visszaállítását.

A külügyminiszter, Manuel Larrea. Cordoba fog hivatalosan, az összes helyi és külföldi újságírók jelenlétében az államelnöknek, Dr Otto Arosemena Gomeznek bemutatni. Ma már olyan viszony fejlődött ki közöttünk, hogy az államtitkár, az OEA. igazgatója és a protokoll-főnök társaságában egy kis könyvtárban feketéztünk, míg a tisztviselők az összes lehető magyar térképet, adatot stb. keresik és hordják, hogy utána mindenki azt tanulmányozza. Egy-egy magyar szót már mindegyik kezd tanulni. Dönci! Te tudod, hogy ez mit jelent?!

Értesítettek, hogy a külügyminiszter táviratilag utasítja a nagyköveteket és ahol nincsenek ilyenek, a konzulokat, vagy ha nincsen valahol diplomáciai kapcsolat, akkor igénybeveszik az egyesült Nemzeteket és kapcsolatot teremtenek azokkal a tudósokkal, s kiket én megnevezek. A megnevezett tudósokat vagy

kutatókat felkeresik és az alábbiakat kérdik meg tőlük:

- 1./ Ismeri Ön Móricz János kutató munkásságát és az általa felállított teóriát?
- 2./ Gondolja, hogy érdemes ezzel a teóriával foglalkozni?
- 3./ Ha egy kongresszust csinálunk ennek a teóriának a megtárgyalására, Ön eljönne?

Mondottam, hogy ezek nagyon gyenge kérdések. Azt mondták, hogy a kongresszust azonnal megszervezik az OEA. keretén belül Quitóban az összes amerikai kutatók és tudósok részvételével.

Ez lesz az amerikai népek történelmi revíziójának a kongresszusa. Más szóval: ez lesz a magyarság történelmi revíziójának a kongresszusa. Közölték velem, hogy nem számít, hány millióba kerül, mert ez Ecuador nagyságát hivatott visszaadni. A meghívott résztvevők minden költségét az OEA. és az equadori állam fedezi.

Azért közöltem **Pataky Kálmán, László Gyula, Várkonyi Nándor** tudós kutatókat Magyarországról /három megnevezett kutató Ausztráliából R. beszúrásként/, **Turmezei László** kutató Újzélandból, **Dr Baráth Tibor** és **Dr Gergely Dénes** kutatók Kanadából, **Homonnay Elemér** kutató USA-ból.

Ezeket kérlek értesíteni azonnal. Esetleg lehet úgy is, hogy Szentirmay értesítse őket, **Turmezeit** is, mert kapcsolatban van vele. Esetleg lehet másokat is belevenni, de csak nagy óvatossággal! Könyörgöm! nehogy valaki **Turán** vagy más hasonló nevű társaságot emlegessen!!! Csak történelmi kutató társaságokról lehet szó. Ezt a történelmi alkalmat nem szabad elmulasztani!!! Tehát ügyelni minden szóra és nem szabad róla beszélnünk, míg a hivatalos, nagy nemzetközi bejelentés meg nem történik, amit az egész világsajtó közölni fog. Ezen kívül, ha **Szentirmay** tudja **Patakyn** keresztül értesíteni Magyarországon még a következőket: **Faragó Zsigmond, Dr Nagy Sándor** /R. beszúrása: tudtommal Svájcban van és egy történelmi munkáján dolgozik?/, **Simsay Vilmos, Várkonyi Nándor**. Lehet, hogy

Dr R. is tudná őket értesíteni.

Legjobb és biztosabb lenne, ha mindkettőt megkérné erre a szívességre.

Azon kívül nagyon fontos lenne még, hogy komoly magyarországi vagy külföldi tudósokat és kutatókat, akik nem finnugoros, nem törökös, nem mongolos, egyszóval olyan tudósokat bevonni, akik elsősorban a magyar nemzeti tudományt művelik. Azoknak most tudok komoly nemzetközi sajtót, sikert és lehetőséget nyújtani arra, hogy képességeiket elismerjék. Minderre kitűnő lesz a kongresszus.

Még egyszer kérek mindenkit, könyörgöm, semmiféle turáni vagy más nevet ne emlegessenek! Egy nemzet, egy földrész néz Magyarország felé, ezt nem szabad elpredálni.

E szilárd pont van a földkerekségen, ahonnan mindent meg tudunk valósítani!!! Azonban ennek a felelősségnek a tudatában szabad csak cselekednünk, különben elsodor az ár a történelem színpadáról.

A Külügyminisztérium mindent a rendelkezésemre bocsátott. Hétfőn postázni fogom a megnevezettek részére a régi Kitus-királyság és a Shiri térképeket, ahol rengeteg magyar helységnevet találhatnak. A térképeket a Külügyminisztérium adta ki 1942-ben és ezek Juan Eloy y Morales bekötetlen atlaszából kerültek elő.

Nagy segédlettel a Katonai Térképészeti Intézetben fogok dolgozni a napokban, mert kérésemre kiadnak egy atlaszt az összes régi magyar nevekkal, ahol ezerszámba lesznek találhatók tiszta magyar ősnevek. A kataszter és az akadémia a régi névgyűjteményeket már átadta az Intézetnek.

Diplomatáknak, követeknek, az Akadémia tagjainak kell előadást tartanom. Rengeteg a munkám és *teljesen egyedül vagyok. Homonnay Elemérnek feladtam 20 példányt,* Ausztráliába csak a jövő héten tudok küldeni, ha visszamegyek Guayaquilba.

Ha úgy gondold, csináltass fénymásolatot erről a levélről és írd hozzá; én nem bírom idővel és kezdek nagyon kimerülni a megfeszített munka, a sok szereplés és előadás miatt.

Ne haragudj a sok hibáért; a szálloda írógépén írtam és nagyon sietek.

Mindenkit szeretettel üdvözlök stb.

Móricz János sk.

Nagyiványi Ödön Dr Rimanóczyinak, 1968. május 13-i leveléből:

“Móricz Jánost vagy 18 éve ismerem. Én segítek neki mindenben, amiben csak tudok. A lakásom szilárd pont, ahová a levelezést irányítja és én küldöm tovább. Éppen ezért sietve postázom Móricz János levelének a fénymásolatát azzal a kéréssel, hogy levelének szellemében légy szíves eljárni. A lényeg az, hogy senki ki ne maradjon a megnevezettek közül. Adja a Magyarok Istene, hogy sikerüljön a terv. Móricz immáron 5 hónapja megszakítás nélkül járja Ecuador legkülönbözőbb területeit. Számára történő közölni valódat légy szíves hozzám irányítani, mivel én mindig tudom a tartózkodási helyét...”

Nagyiványi sk.

1968.május 30.

— • —

MÁSOLAT

Móricz János, Cunaquik. – R e p . d e l Ecuador.

1968. május 12.

Kedves R. Uram!

Kérem, ne haragudjon, hogy ilyen késve írok kedves és nagyon értékes levelére. Azonban itt a helyszínen naponta adódnak új helyzetek, melyek az egész eddigi magyar őstörténeti kutatást teljesen új, eddig elképzelhetetlen mederbe viszik, s remélhetően ezen az úton fogjuk tisztázni tudni népünk, nemzetünk sok-sok évezredes ősmúltját. Egy ilyen új helyzet, mely történelmi korszakalkotót fog jelenteni az eddigi magyar eredet-kérdés kutatásában, adódott az elmúlt héten. Mikor az itteni Történelmi Társaság kiadásában megjelent egy tanulmányom, melyben összefoglalom eddigi kutatásaim eredményét. Címe: *El Orogen Americano de Pueblos Europeus / Az európai népek amerikai származása /*

Tanulmányomnak oly nagy sikere van, hogy úgy kell írnom, elsöprő és minden rétegben: hadsereg, kormány, tanárok, tudósok, kutatók között mozgalomszerűen terjed. Ezért az equadori Külügyminisztérium azonnal hivatott és kérték, legyenek a segítségükre, mert – mint azt a főtítkár, Dr Valenzuela a protokoll-főnök, Dr Corres és az OEA. Equadori igazgatója, Dr Ventimilla jelenlétében közölte velem – az equadori kormány hivatalos államtézissé akarja tenni a teóriámat.

Ezért kérték, hogy adjam meg egynéhány tudósnak, kutatónak a címét, hogy ők diplomáciai úton a kapcsolatot velük felvehessék és ebben a tárgyban véleményüket kikérhessék.

A befutott véleményezés után Ecuador államelnöke az összes amerikai és a többi diplomáciai testület jelenlétében, valamint a nemzetközi sajtó részvételével hivatalosan fogja bejelenteni, hogy Ecuador mint a Kit-Us /Két-Ős/ királyság egyenes jogutódja, igényt tart a világ népei előtt ennek az elismerésére. Ezért egy nemzetközi kongresszust fog szervezni Ecuador az OEA-val ennek a kérdésnek tisztázására itt, a világ közepén. Egyben élére áll az amerikai történelmi revíziónak, hogy tisztázódjon az amerikai ősnépek történelme. *Ausztráliában én*

Dr Rimanóczy László uramat, **Szentirmay Gyula** és **Dr Kósa Barna** urakat jelöltem.

Az összes meghívottak költségeit az Ecuador Állam és az OEA. Viselik. Az OEA /Organización de Estados Americanos = Amerikai Államok Szervezete /, ennek a főtítkára Galo Plaza, volt equadori államelnök, akivel már a kérdést letárgyaltam, a teljes egészében magáévá tette, s azt minden erejével támogatni fogja.

A kongresszus az amerikai népek történelmi revíziójának a jegyében fog lezajlani, mely történelmi revízió van hivatva egyben a magyar eredet kérdését tisztázni. A következő kérdéseket fogják feltenni **Rimanóczy** Uramnak:

- 1./ Ismeri Ön Móricz János munkásságát?
- 2./ Gondolja Ön, hogy érdemes ezzel a teóriával foglalkozni?
- 3./ Ha ennek a teóriának a tisztázására összehívunk egy kongresszust, Ön eljönne?

Ez a bekövetkezett változás lényege. Kérem **Rimanóczy** urmat, közölje azokkal, akik ebben az

ügyben segítenek és kiket majd a kongresszusra meghívhatok, ha ismerem a címüket és ezen a téren kifejtett munkásságukat. Abban a reményben, hogy a magyar őstörténet feltámadásakor a kongresszuson személyesen is megismerhetem, zárom soraimat, a Magyar Istenének áldását kérve munkájára.

Móricz János sk.

U.i: az Ön részére és továbbküldésre fogok küldeni tiszteletpéldányokat a tanulmányomból.

— • —

Helykihasználás miatt itt közlöm, hogy Móricz János honfitársunk címe nem állandó; szállodáról szállodára megy, a hozzám küldött leveleinek feladása szerint. Mivel ő is és Nagyiványi Ödön is kéri az érdeklődőket Nagyiványihoz fordulni, közlöm a teljes címét azzal a megjegyzéssel, hogy az állandó a Móricz Jánosnak postázott leveleket és küldeményeket azonnal továbbítja neki.

“Ilmo Senor Nagyiványi. Ricardo Fernandez 53.

F.G.B.M. TIGRE. America del Sud. Rep. Argentina.

Dr R.L. sk.

1968. május 30.

— • —

AUSTRALIA

Kedves Honfitársam!

Mellékelve küldöm Móricz János honfitársunknak Equadorból hozzám, valamint Nagyiványi Ödön honfitársunknak ugyanonnan Argentínába küldött leveleinek a másolatát, valamint az egyiken rövid kivonatát Nagyiványi Ödön hozzám intézett kérésének.

A mellékletek elolvasása után, érzésem szerint, teljesen fogja tudni, mi van készülöben, s a tervek hogyan állnak a jelen pillanatban. – a kérdés háttéréről csak annyit, hogy *Móricz János honfitársunk vagy két éve az Andok és Cordillerák völgyeiben magyarul beszélő indó /benszüllött/ törzsekre bukkant. Ez év januárjában indul a jelen és befejezett negyedik kutató útjára. Munkásságára az Argentina-i /Buanos-Aires/ német, magyar, spanyol lapok felfigyeltek, s foglalkoztak is vele.*

A másolatokból is kitűnve, a jelzett, s címemre /a mások címeire/ feladandó tanulmánya, a térképek, s a részletek ide még nem futottak be, mert kb. 6-8 hét a hajóút ide Dél-Amerikából. – Magam részéről azonban személyes kapcsolatom van Móricz János honfitársunkkal, s a nekem eddig küldött /két ízbeni: térkép, telekkönyvi kivonatok, elemi alapja feltevésének stb./ anyag alapján a dolog nagyon figyelemre méltó, a az anyag megdöbbentően érdekes. Hogy Equador állam, s az állami testületek annyira magukévá tették Móricz János teóriáját, valószínű igen nagy horderejű dolgot sejtet a háttérben!

Ez minden, amit a kérdéshez a jelen pillanatban hozzá tudnék fűzni, vagy tenni, részben azért, mert az én értesüléseim is hiányosak, másrészt az eredményt /majd ha az közzé lesz téve/ minden érdeklődőnek és szakembernek egyéni feladata lesz kiértékelni és véleményezni, akár írásban, akár tanulmányban, akár a másolatokon jelzett Kongresszuson személyesen.

Kérem kedves Honfitársamat arra, ha a kérdés érdekli, sürgősen lépjen összeköttetésbe Móricz János úrral a továbbiak miatt, azonban – mivel címe nem állandó és bizonytalan – *Nagyiványi Ödön* honfitársunk közvetítésével, kinek címe állandó, s akit postájának továbbítására Móricz János felkért és megbízott.

Kérni fogom jelen levelem pár sorban való elismerését /ha lehet, légi levélben/ */Aerogramm/*, hogy egyrészt tudjam, hogy az értesítem odaért, s kézben van, másrészt hogy Móricznak és Nagyiványinak jelezni tudjam, hogy a felkérésüknek eleget tettem és kapcsolat létesült.

Tehát a jövőre vonatkoztatva kérem minden megkeresést egyenesen *Nagyiványi Ödön* úr alábbi címére küldeni, s maradok teljes tisztelettel: *Dr R. sk.*

Illmo. Senor Edmund NAGYIVÁNYI. Riccardo Fernandez 53. - F.G.B.M.

TIGRE; America del Sud. Rep. Argentina

Érk. 1968. május 30.

Móricz János /1968. május 18-án érkezett leveléből/

Continental Hotel

Guayaquil Rep. del Ecuador

...az itteni Történelmi társaság kiadásában megjelent tanulmányom nyomán áprilisban gyors változás történt.

Tanulmányom, mely a következő címmel jelent meg: "El origen amricano de pueblos europeos – Európai népek amerikai származása" oly elsöprő sikert aratott, hogy úgy a közvélemény, mint a kormánykörök a legnagyobb érdeklődést mutatják kutatásaim iránt. Ezért a külügyminisztérium azonnal

hivatott és a főállamtitkár, Dr Velenzuela bejelentette, hogy az equadori kormány hivatalosan államtézissé akarja tenni kutatásaim eredményét. Már kikérték az itteni tudósok és kutatók véleményét, ezek mind megdönthetetlen tézisiról nyilatkoztak. Még arra kértek, hogy közöljek egynéhány külföldi tudósnak kutatónak a nevét, akiknek ugyancsak kikérik a véleményét. Ezt megtettem és több kiváló külföldi tudós és kutató mellett bejelentettem hat magyarországi tudós, kutatónak a nevét is, ezek a következők:

Simsay Vilmos, Faragó Zsigmond, Pataky László, László Gyula, Dr Nagy Sándor,

Várkonyi Nándor.

Amennyiben ezek a vélemények is befutnak, úgy az equadori államelnök hivatalosan az akkreditált külképviseletek jelenlétében bejelenti igényjogosultságát a Kit-us Két ős királyság hajdani kultúrterjesztő központ elismerésére, mint annak egyenes jogutódja, a világ népei előtt. Ugyanakkor bejelenti, hogy az OEA-val /Organicion de Estados Americanos - Amerikai Államok Szervezete/ közösen fog szervezni Equadorban egy kongresszust ennek a kérdésnek a tisztázására. Az OEA új főtitkára, volt equadori államelnök és vele már az egész kérdést letárgyalták. Önökkel a kapcsolatot hivatalosan az ENSZ-en keresztül fogják felvenni. A kongresszusra meghívott minden tudós, kutató összes költségeit az OEA és az equadori állam fogja fedezni.

Ezen a téren itt oly nagy a lelkesedés, hogy nem győzöm a spanyol-magyar szótárral az itteni kutatókat ellátni. Valóságos újjászületés van kialakulóban. Kértem a Külügyminisztériumot, hogy Önöknek küldjenek **Prof. Juan Morales y Eloy** nagy történelmi atlaszából, melyben rengeteg magyar nevet találhatnak. Megígérték, hogy a jövő héten fogják küldeni repülő postán egy-egy példányt a fent nevezetteknek és **2-2 példányt az MTA és a Széchenyi Könyvtárnak összesen 10 példányt.**

Abban a reményben búcsúzom, hogy hamarosan a kongresszuson személyesen is megismerjük egymást és itt majd igazi csodaszarvas emlékeket is fog találni bőségesen.

P.o.Bos 4510.

Érk. 1968. május 18.

Dr. Móricz János első levele

Quitó, 1968. június 24.

Kedves Barátom!

Köszönettel nyugtázom, f. év június 7-én kelt nb. levelét.

Megtisztelő részemre, az önök segítő készsége, mert az a munka, melyet itt el kell végezni, nagyon sok szakembernek az évtizedes munkáját fogja igényelni. Én csak a megfelelő

kiindulási helyet találtam meg és igyekeztem azt, amennyire erőm és képességeim engedték, a köztudatba vinni, hogy utána komoly munka elindulhasson. Úgy érzem, hogy ez sikerült, várakozáson fölül is. Emellett sikerült legyőznöm, vagy legalábbis félreállítani az erőket, melyek ennek a kérdésnek az elhallgatására törekedtek. Mindezért örömmel és hálával fogadom segítségüket, annak az ügynek a tisztázására, mely nem egy egyén, hanem az egyetemes magyarság ügye.,

1968 június 21-én Luis Valencia Rodriguez, az equadori külügyminisztérium főállamtikára elküldte az első csoporthoz, melynek nevét és címét közöltem a véleményt kérő hivatalos leveleket.

Ebben a csoportban sikerült még az utolsó pillanatban fölvetetni **Dr Pass László nyelvész**t is, kinek címét egy hazai barátom volt szíves megküldeni. Miután különböző helyről várok még egynéhány címet, abban állapodtam meg az államtikárral, hogy 2 hét múlva újabb véleményt kérő leveleket fog küldeni. Ebbe az újabb csoportba fölvettem **Dr Zakar András és**

Orbán Árpád urakat. Szerencsére ön volt szíves a címetek megküldeni. Kérem amennyiben vannak oly kutatók, akik ezzel a kérdéssel foglalkoznak és esetleg részt vennének a kongresszuson is, bár ez nem föltétel, nagyon szívesen benyújtom címüket az államtikárnak, hogy ők is megkaphassák még időben a véleményt kérő leveleket. Ez csak annyiban fontos, hogy nem szeretném, ha oly értékes emberek, kik éveken keresztül csendben, zajtalanul dolgoztak, kimaradnának, mert lényegileg itt a kérdés már eldőlt, azonban a külügyminisztérium egy nagyon szép díszkiadást szándékozik megjelentetni, amelyben összefoglalja az előzményeket és válasz leveleket és úgy gondolom, hogy ez a legkevesebb amit kaphatnak, akik annyi évet szenteltek életükből és oly sok keserűséget kellett elviselniök, hitük védelmében, hogy legalább ez a szerény elégtételük meglegyen.

...Magam hosszú éveken keresztül kutattam és kerestem eredetünket Ázsiában. Később a Közel-keleten, Atlantiszban, Muban, Lemuriában és fönt az égen a Göncöl csillagképben. Wegner, Hörbiger és sokan mások ott halmozódnak a könyvtáramban, igyekeztem minden elképzelhető és lehetetlen úton, megtudni honnan jöttünk. Kik vagyunk, hova megyünk? Ezért utaztam az utóbbi években keresztül-kasul Amerika országait, kutattam ősréngeteget vagy böngésztem a régi spanyol följegyzéseket a poros levéltárban. Nyomot mindenütt találtam, úgy az óceán mélyén, mint fönt a csillagok honában. Csak kézzelfogható döntő bizonyítékot nem találtam sehol. Így teltek az évek és én hallgattam, mert nem volt mit mondjak, nem volt mit közöljek, míg 1965 júniusában, itt találkoztam azzal a valósággal, melytől magam is megijedtem, mert nem hittem saját magamnak.

Azóta sok víz lefolyt a Dunán, és én is megtanultam, hogy amit kerestem, amit tudni

akartam, azt nagyon is sokan és jól tudták, csak nekem nem volt szabad tudnom, csak részünkre volt titok.

Ádáz és kemény küzdelem folyt le itt és tart napjainkig. A tehetetlen düh és a kétségbeesett ember erejével küzdöttem, élő és valóságos nagy túlerővel szemben, mely erőnek azonkívül temérdek anyagi erő is áll rendelkezésére. Csak a magyarok Istene és töretlen hitem adta azt az erőt és elszántságot, amellyel szembenéztem elleneinkkel és végül is félreállítottam őket.

Ma tudom, hogy miért folyt ez a küzdelem, ahol a fenyegetés és lefizetés az enyhébb módszerek közé tartozik. Tudom, mert maguk az ellenfeleink dobták a szemembe:

“Csak Amerikáról ne beszéljen! Csinálunk mi magából olyan nagy tudóst, olyan gazdag embert, hogy na!” Itt volt a kutya elásva, mert innen lehet mindent igazolni. Innen vezet az út

a tenger mélyére, és innen lehet el jutni a csillagokba is. Itt vannak azok a bizonyító, tárgyi bizonyító anyagok oly tömegben, mely előtt nem lehet többé a magyarságot a tundrák hómezői alá küldeni. Ezért lehet nyugodtan kutatni a víz alatt és a csillagokban, de nem itt. Ez részünkre tiltott terület volt és ezt egy sajtókonferencián, melyet Buenos Airesben tartottam 1967. szeptember 7-én, nyíltan megmondtam az összegyűlt helyi és nemzetközi sajtótudósítók előtt, kik órákon keresztül a kérdések pergőtüzében tartottak és az egész konferencia elhúzódott hosszú ideig. Mindenki jegyzetelt és minden újságíró jelezte, hogy rendkívüli hírként fog megjelenni másnap.

DE soha egyetlen sor írás erről nem látott napvilágot. Ellenben napokkal később, szavaimat idézve, megjelent egy nagy cikk a lapokban, amelyben egy “valaki” bejelentette, hogy Amerika területén csak a kiválasztottak kutathatnak és mindenki másnak a kutatás tilos. Úgy

hiszem elég világos a figyelmeztetés.

Mindezt kénytelen vagyok leírni, mert az utóbbi időben több olyan levelet kaptam, jó

indulatú

és komoly kutatóktól, kik megrémülve írnak arról, hogy fogalmam nincs az elsüllyedt földrészekről stb., stb. Félve gondolnak arra, hogy a füzetemben (Európai népek amerikai eredete) leírt, és eddig elért eredményeket a "magyarság egy kétséges fényben való beállítására" fogom használni. Ellenkezőleg, nem állítottam föl és nem fogok fölállítani semmilyen tételt sem, és azt sem állítom, hogy a magyarság bölcsője Amerikában van. Azt állítom, amit bizonyítani tudok, hogy a szumírok, magyarok innen rajzoltak ki. Ez volt az ismeretlen, Nagy Scythia, ezt lakták a szkíta népek. Mi azt az őshazát kerestük, ahova Csaba ment segítségért. Ezt onnan "az utolsók, kik Scythiából kijöttek", úgy tudtuk, hogy az

a mi őshazánk. Ez pedig Amerika volt.

Tehát ilyen értelemben írtam meg tanulmányomat, jelezve, hogy az utolsó vízözön után ez volt a kultúra kisugárzási helye és ily értelemben, a legrégibb. Viszont vissza kellett mennem

a vízözönig, mert különben érthetetlen és céltalan lett volna eddigi munkáságom és az elért eredmények, melyeket nagyon nehezen lehetett volna a történelmi igazság érdekében gyümölcsöztetni.

Ezzel a teóriával, vagy inkább megállapítással, elindítottam az amerikai népek történelmi revízióját. Ezzel, visszakövetelem Amerika népeinek hatalmas kultúrteljesítményük discsőségét.

Ezt a történelmi igazság jegyében teszem és nem a mi igazságunk, hanem egy letaszított földrész kultúrjogait követelem, a világ népei előtt. Ezért van oly nagy visszhangja harcomnak és ezért áll ma rendelkezésemre sok olyan eszköz, amely nélkül reménytelen lenne ez a küzdelem.

Ma egy földrész népei néznek Magyarország felé. A vezérkar, a kormány, a kutatók, tanárok

és újságírók beszélnek a magyarságról, és álmodnak a nagy újjászületésről, amikor a világ

népei előtt már nem úgy fognak szerepelni, mint fejletlen, kulturálatlan nép, állam, hanem mint a jelenkor kultúrvívmányainak hosszú időn keresztül volt letéteményezői. Ma ragyogó arccal fogadnak és újabb és újabb okot találnak arra, hogy engem igazoljanak, de nem rólam

van szó. Egy nép, egy földrész öntudatra ébredése ez. Bennem önmagukat látják és az én harcom, így az ő harcuk lett. Ezzel lett a magyarság harca egy egész földrész harca és ezért bízom oly nagyon, hogy a magyarok Istene végül is kivezeti népünket a sötétségből.

Ettől féltek elleneink, mert könnyű volt elbánni történelmünkkel, népünkkel, de lehetetlen ennek a földrésznek a népeivel megküzdeni, ha ez a nép öntudatra ébred és nem pénzért, nem anyagi jobblétért, hanem elorzott nagyságáért küzd. Ezért mindenre képes, semmisem érdekli jobban, mint múltjának a világ népei előtt való elismerése. Ezt a harcot, hogy újra visszanyerjék hajdani nagyságukat, én elindítottam és hiszem, hogy győzni fogunk. Ez a lényege az államtitkár levelének is és ez a lényege a kongresszusnak.

Kérem kedves barátom, ne haragudjon a hosszadalmasságért, de kénytelen voltam az előbbieket leírni, mert úgy látom, nagyon sok levélből, hogy a legnagyobb jóindulat mellett sem ismerik föl, hogy lényegileg itt mi folyik, miről van szó és miért mozdult meg egy ország.

Sajnálom, hogy sokat kellett magamról írni, de kénytelen voltam és elnézését kérem.

Föladtam és remélem, már megkapták 3-3 példányt a tanulmányomból és a Fray Gregorio Garcia könyvéből Önnek, dr. Pass Lászlónak és Orbán Árpád úrnak. Az atlaszokat a jövő héten fogom küldeni. Az atlaszok egyenként három és fél kiló súlyúak. Rendkívüli hasznát fogják venni, mert ezek a legtökéletesebb atlaszok, amiket valaha is láttam Amerika őstörténetét illetően. 96 nagy térkép ismerteti Equador és Amerika őskorát a "fölfedezésig" és az utána következő időket. Ugyan-akkor röviden ismerteti Equador őstörténetét is.

A másik könyv, melyet megküldtem Fray Gregorio Garcia könyvének egy része, melyet én adattam ki a Történelmi Társasággal, a Külügyminisztériummal és a Katonai Térképészeti

Intézzetel és ez a történelmi revízió keretében a második kiadvány.

A siker óriási, mert Fray G.G. megírta mindazt, amit az ő korában mindenki tudott, hogy a
finnek tulajdonképpen hunok, hogy az avarok magyarok, hogy a kánaáni, föníciai és
filiszteus alatt egyetlen egy szkíta népet kell érteni, mely nép, tulajdonképpen magyar és,
hogy a szkíták, a szumírok utódai. Hogy Bambice városnak Palesztinában a régi neve
Magog volt.

Emellett felsorolja, hogy mily magyar, hun, kun, szabír, maszageta stb. törzsek lakták

Kanada, az USA, Brazília, Argentína stb., területét. Azonkívül rengeteg forrást közöl,
olyant

is, amely nem szerepelt magyar történelmi ismereteink között és ezeket könnyen
ellenőrizhetően közli. Ezért adattam ki ezt a könyvet. Remélem hamarosan sikerül az egész
könyvet kiadatnom. Fray Gregorio Garcia nem krónikás, hanem korának kiváló kutatója
volt,

aki itt Amerikában kutatta az indiánok eredetét 12 éven keresztül, ebből 9 évet Equador, és
Kolumbiában töltött és pedig az 1580 és 1590-es években, tehát még akkor, amikor ez
színtiszta magyar nyelvterület volt. A könyvet a korabeli cenzora szépen kiforgatta, de így
is

fölbecsülhetetlen értéket jelent részünkre. Én 1965 decemberében jutottam hozzá nagyon
drágán és sok szerencsével, mert nem rég érkezett Lord Eliock hagyatékából, Angliából és
mielőtt kiadásra került volna megvettem. T.i, az ilyen könyveket azonnal bármilyen
drágán

megveszik, és az örökre eltűnik a kutatók szemei elől. Itt a külügyminisztérium
levéltárában

kutatva találtam egy példányt ebből a ritkaságból, bár egynéhány oldal a hiányzik, jó
állapotban van, én a hiányzó részt fénymásolatban meghozattam az én példányomból, és
azonnal kiadtuk. Nagyon a figyelmükbe ajánlom, egy nagyítóval remekül lehet olvasni az
összes idézeteket és leellenőrizni. Miután ma szabadon közlekedem a legtitkosabb
irattárban is és a levéltárakban ugyanúgy, most keresem az 1593-ban canari, puruha,
quillaicinga stb, nyelvre fordított katekizmust és gyóntatót, mert azok magyar nyelvre lettek

fordítva és amikor a spanyol korona erre rájött, nem engedélyezte, ellenkezőleg, ekkor megindult a legnagyobb kegyetlenséggel végrehajtott nyelvcsere. Úgy tudom, hogy valamelyik irattárban megvan. Ha sikerül megtalálnom, ez lesz a következő facsimile kiadás.

A spanyol hódoltság idejében fölvelt népszámlálási jegyzőkönyvek eredetijét keresem, hogy

azt is azonnal kiadhassam fénymásolatban, hogy a nyelvészek és kutatók az eredeti okmányok alapján dolgozhassanak. Sajnos ezideig nem találtam meg a külügyminisztérium archívumában, pedig ott kellene, hogy legyen. Ez egy 278 oldalas akta csomó és több ezer Canari törzsbeli család- és helységnevet tartalmaz.

Nagyon köszönöm a Hymos féle 100 szavas alapjegyzéket. Ennek alapján össze fogom állítani az itteni megfelelőket, és majd megküldöm, csak időt kérek erre.

Az Orbán féle komplexes nyelv-összehasonlító módszert itt ki tudnám adni, de spanyol nyelven. Mert különben teljesen reménytelen az idegen nyelvű szöveg szedése spanyol szedőkkel és most csak a közönséges szövegre gondolok, tudományos munkát képtelenség.

Ha spanyolra fordítva megkapnám, úgy kiadnám, ugyanúgy, mint Fray Gregorio Garcia könyvét, ugyanolyan minőségű papíron, mert ilyen papírt kapok minden kiadásra a külügytől.

Igaz, hogy ez nem jelent anyagi hasznot, mert én minden kiadást ingyen bocsátok az érdekeltek rendelkezésére. Ugyanis ezzel megakadályozom az illetéktelenek által való fölvásárlást.

Nagyon örülnék, ha Pass dr. említene a levelében, hogy ő már régebben megállapította, hogy a sumer előtti korszak közép-Amerika felé mutat. T.i, szeretem, ha minden a helyén van és így legalább nagyobb elismerésben fog részesülni munkássága.

Minden kérésüket amennyiben módomban áll föltétlenül teljesíteni fogom, csak egy kis időt

kérek, mert nem látszom ki a munkából, és teljesen egyedül dolgozom.

Napok óta egy nagyon egyszerű gyermekkori játszószerkezet nevén töröm a fejemet, de a magyar nevét sehogy sem találom.

A játszótereken van hintákkal és más egyéb szerekkel. Megkísérlem körülírni: egy vasszerkezetre erősített deszka, mely föl és lemegy. Egy-egy végén ül egy-egy gyerek és föl

és lemegy. Falun a vasszerkezet helyett megtette egy jókora kő is. A spanyol neve: sube y baja. Fölmegy és lemegy. Érdekel, mert itt még ma is a régi bennszülöttek által ismert nevén

ismerik: GUNGUILINGONGO, magyar fonetikával így hangzik: G I N G I L I N G O N G O. A

mészkönek a régi neve I S C U volt. A lepke vagy pillangó régi neve P I L L A N T U volt.

Itt a közelben van Pomázky, és ugyanott van Pomázkő is és annak is az a neve. Amikor a közeli Kincses (quinche) völgyben voltam és megálltam a gyönyörű táj szépségét nézve, odavalósi kísérem megszólalt és azt mondta ugye mily gyönyörű ez a C S U R G Ó?

Ránéztem és kijavította, kérem, arra a vízesésre gondolok ott szemben, de mi már csak a régi nevén szeretjük nevezni. Valójában nem vízesés, hanem csurgó volt, ugyanolyan, mint amilyenek Zalában is vannak. Spanyol fonetikával C H U R G O lenne. Így ilyképpen napjainkig fennmaradt a magyar nyelvből több ezer szó, amit még a mindennapi életben is használnak.

A L A N K A, itt ma is enyhén lankás hegyoldalt jelent. Egyik expedícióm alkalmával Sigsig-

ben voltam. SIG-SIG főterének a neve úgy hiszem Szent Háromság tér, de ezen senki nem ismeri, mert mindenki a régi nevén nevezi ma is. Régi neve pedig T U R U L, így hangzik, így

nevezik, és így is írják.

SIG-SIG járási székhely az A Z U A ~ tartományban, hajdani híres nagy hősök D U M M A volt.

Kérem, ne haragudjon az ilyen kutyafuttában való írásomért, nagyon sietek és emellett ennek a szállodának a

gépe is nagyon rossz, ha most hozzálátnék a hibák kijavításához, az egész levél olvashatatlanná válna. Elnézését kérem ezért.

Dr Móricz János

2. levele

Guayaquil, 1968 szeptember 21.

Kedves Barátom!

F. év szept. 3-án kelt nb. levelét megkaptam. Örülök, hogy az atlasz jó állapotban érkezett, s remélem, hogy a hajópostán feladott atlasz, ugyan csak megérkezik a napokban. Majd kérem értesíteni, hogy milyen állapotban érkezik, s hányadikán.

Elnézését kérem *Dr Pass Lászlónak*, ugyanis az államtitkárhoz küldött válaszlevele rég megérkezett, s annak a németből magyarra fordítását én végeztem, de csak ideiglenes fordítást, mert nem vállalhatom a válaszok hivatalos fordítását, oly tárgykörben, melyben rólam van szó. Ezért, a levelekről fénymásolatot készítenek, s a másolatokat külföldre küldik a hivatalos fordítás végett. Csak a magyar nyelvű leveleket, mert német, francia, angol stb. követségek s hivatalos fordítók is vannak itt. Magam, csak az első gyors fordítást végeztem, a *magyar, francia, s német nyelvekről, mert ezeket a nyelveket ismerem. Így Dr Pass László kitűnő válaszlevelét is.* Erről a válaszról az államtitkárnak nagyon jó véleménye van, s az ajánlott kutatási elveket is nagyon jónak találta, s a közölt szumír szavak is kitűnőek, látszik, hogy igazi szakember.

Sajnos a hivatalos válaszok, még az említett okok miatt /hivatalos fordítások/ vagy novemberig is elhúzódnak. Ezért valószínűleg azösszválaszok után fog az államtitkár újra írni, s ebben az írásában, már valószínűleg meghívást is fog küldeni, de minden esetre hivatalosan föl fogja kérni a kutatókat, hogy továbbra is tartsák fenn a kapcsolatot, s segítsék elő a kutatásokat. A kongresszus megszervezése rengeteg időt jelent, s magát az időt úgy gondoljuk, hogy 1969 június-július hónapokra kell tenni. Ezért lenne ily késői időre halasztva, hogy előtte még meg lehessen hívni egy szakemberekből álló csoportot, hogy itt a helyszínen végezzenek alapos kutatást, s hogy ezt az anyagot még szét lehessen küldeni a résztvevőknek, s azoknak legyen idejük az anyag földolgozására.

Itt szeptember 1-től kezdődően új kormány van. Valószínűleg ez a kormány fölveszi a diplomáciai kapcsolatot Magyarországgal, s ennek kapcsán, Quito városában első ízben évezredek óta, lenne magyar külképviselet. Ez minden esetre megkönnyítené a kutatásokat,

mert senki behunyt szemmel nem járhat, a töménytelen magyar szó, zene, szokás stb. mellett, még akkor sem, ha a kérdés nem érdekli, s még akkor sem, ha mindennek nem lenne oly nagy visszhangja itt, mint amilyen nagy visszhangja van, szerte az egész országban. A braziliai magyar nagykövet s egy magyarországi tanácsstag a kormányt képviselték az új kormány iktatásakor. Itt a külügyben nekem azt mondták, hogy a kapcsolat föl vétel hivatalosan, már csak rövid idő kérdése.

Részemről örülök ennek a diplomáciai kapcsolatnak, mert így gyorsabban, s könnyebben fogjuk tudni a kutatásokat előre vinni, emellett illő dolog is, hogy hajdani őshazájával a magyarság a legszorosabb jótestvéri kapcsolatokat tartsa.

Bihar Adorján, nagyon rendes derék ember, s nagyon jó barátom. Miután már 11. hónapja vagyok Ecuadorban, s Argentínával csak legközvetlenebb munkatársamon keresztül tartok kapcsolatot, sokan jó barátaim, kik egyébként kutatásaim eredményeit terjesztették, ma még vissza utazom, hír és anyag hiány miatt szüneteltetik közléseiket. Viszont én nem győzőm a levelezést, mert itt teljesen egyedül vagyok.

Köszönöm a küldött válaszokat, nagyon érdekesek. Visszatérve a két szlovák utazó könyvére, mellékelve küldök fénymásolatot Luis Cordero kecsua szótárából, melyből megállapítható, hogy a két utazó valószínűleg a múlt század végi könyvekből értesült, még mielőtt a suhár törzset fölkereste volna. T.i. abban a korban sokan írtak az itteni törzsek "uralatai" eredetéről.

A tánc szakértőnek föladtam 28 fényképmásolatot az itteni táncról, s ugyan azt az anyagot önnek is mellékelem, egyelőre míg jobb anyaghoz jutok. Ez az anyag a LLA CTA folyóirat /LAKTA/ "ELQUISHIHUAR EL ARBOL DIOS" című 1 kötetéből 1966-os 2. kötetéből 1968 lett kifényképezve spanyolul:

LLACTA – Organo de publicacion semestral del Instituto de Antropologia y Geografia Ecuatoriano /IEAG/.

Közlök pár érdekes szót: v e r g a itt a férfi hímvessző neve, s ugyancsak így írják s ejtik még ma is vasmegyében, s nem a ló-fa, mi a karóba húzást jelentette, mely szokás egyébként itt is nagyon elterjedt volt. P i n t , fennmaradt a véradásnál mint mérték, egy pint vért adnak itt az emberek, p i n t így írják s ejtik. A női nemi szerv neve: c h u c h a - magyar fonetikával így írják: csucsá. Ez a három szó is igazolja, ahogy már többször jeleztem, hogy itt rengeteg magyar szót tartott meg a tudat alatt a lakosság a régi magyar nyelvből. Sehol máshol ezek a szavak nem léteznek, csak itt. Még annyit, hogy külön szótárt lehetne összeállítani a jó magyaros káromkodásból. T.i. minden Magyarországon

honos káromkodási forma spanyol nyelvre van fordítva, s néha még egy-egy magyar szó is megmaradt. Mindezt csak az veszi észre, aki nagyon jól beszéli a nyelvet, s nagyon jól ismeri Amerikát, mert máshol ezek a formák nem fordulnak elő, ennek pedig az oka, hogy bizony még nem rég magyarul káromkodtak.

Jó lenne egy levélben közölni az államtitkárral, hogy a levelek érdembeli megválaszolása c. két hónap múlva fog megérkezni. Nagyon jó ötlet francia vagy angol nyelvű hivatalos fordítást mellékelni, mert ez nagyon megkönnyíti a dolgokat.

Itt van egy *pulikutya* szerűség, ugyanúgy néz ki, s olyan szőrös is, ennek a neve itt:

p u l c h u n g o – magyar fonetikával: p u l c s ü n g ó. Ugyan ennek a kutyának a neve Peruban, ahol 1964-ben az Uramba völgyében találkoztam vele, ott p a l q u i volt, magyarul p u l k i. Ugyan ott találkoztam egy félig disznó félig kutya szerűséggel, majdnem szőrtelen, ez emlékeztetett a *disznó kutya*, szójárásunkra, bár ez németben is megvan.

Dr Móricz János

3. levele

Guayaquil, 1969 március 2.

Kedves Barátom!

Először is kérem, ne haragudjon hosszú hallgatásomért, rajtam kívül álló okok megnehezítették az utóbbi hónapokban az ittlétemet. Múlt év október havában, egyik Argentínából érkezett ügyfelemmel lopás áldozata lettem, s bár az én anyagi veszteségem csak ezer dollár volt, azonban az ebből kifolyólag ért károsodás nagyon sok ezer dolláros volt. Ezért az utóbbi hónapokban minden időmet kénytelen voltam anyagi helyzetem rendezésére fordítani, hogy aztán tovább folytathassam a kutatásokat. Úgy látom, hogy májusra már újra teljesen rendbe jövök, sőt, ha minden jól megy a kutatásokra és könyv kiadásra is nagyobb összeget fordíthatunk.

Gondolom, hogy minden küldeményét megkaptam, többek közt Élet és Tudomány két példány, a Kutya, Ethnographia és legutóbb *Domokos Péter Pál* kitűnő munkája Der Moriskentanz in Európa und in der ungarischen Tradition stb. Ezek a küldemények nagyon nagy segítségemre voltak, s köszönöm a fáradozását ez ügyben is. Részemről tovább fogom

küldeni az anyagot, s circa tíz könyvet és füzetet fogok Quitoból címére megküldeni.

Kérem értesíteni Andrásy urat, hogy az ígért anyagot még nem tudtam elküldeni, az említett nehézségek okozták, azonban mindent rövidesen megküldök címére.

Én készülök egy kis időre átmenni Argentínába, úgy tervezem, hogy március 20-a körül utazom, mindenesetre megírom mielőtt elutazom, hogy az összeköttetés meg ne szakadjon köztünk. Ezért most arra kérném, hogy amennyiben teheti, írjon egy levélben egy rövid összefoglalót arról, hogy ezideig mennyire jutottak az anyag földolgozással, illetve milyen anyaggal számolhat a kongresszus és kik dolgozták föl, vagy dolgozzák az anyagot. T.i. erre azért lenne szükség, hogy jelezzem a külügyminisztériumnak, hogy ezideig mennyire jutott a munka.

Argentínai tartózkodásomat arra is föl akarom használni, hogy megállapodjak egy magyar kiadóval a tanulmányok s könyvek kiadására, úgy hogy a megfelelő sorrendről, s anyagról, mit ki kell adni ugyancsak örülnék, ha szíveskedik tájékoztatni.

Fray Gregorio Garcia részletet is ott fogjuk kiadni, s remélem, hogy meg fogok tudni állapodni Dr Theész János barátommal a Transzilvánia kiadóval.

Nagy örömet szerzett kedves barátom **Láng Imre címével**, t.i. én már vagy tíz éve, hogy nem voltam Venezuelában, hol annak előtte bizony sokszor jártam és hosszabb ideig is tartózkodtam. Sajnos az Imre címét nem tudtam és most akartam Argentínában megszerezni. Igazán nagyon derék ember, s nagyon jó magyar ember Láng Imre, a napokban fogom egy levéllel fölkeresni, s a régi barátságot fölújítani.

Domokos Péter Pál munkája nagyon jó, s örülök, hogy ilyen gyorsan megállapítottam hogy magyar táncokról van szó. A baile del Serrucho, azaz fűrész tánc, melyet úgy itt mint a bolíviai Cochabamba-ban is láttam táncolni, egyszerű csárdás.

Remélem, nem kérek túl sok munkát ezzel a levéllel, s ha nem is írtam meg minden időszerű dolgot, csak azért van, mert nagyon sietek, s szeretném, ha ez a levél holnap reggel elmegy, azaz ma mert már hajnali két óra van.

U.i. argentínai munkatársam állandó címe, melyre argentínai levelezésemet irányítani kell:

Edmundo Nagyiványi

Ricardo Fernandez 53.

TIGRE – F.G.B.M.

Republica Argentina

Dr Móricz János

4. levele

Guayaquil, 1969 április 12.

Kedves barátom!

Örömmel vettem március 13-án kelt részletes levelét, annál is inkább, mert így egy átfogó képet kaptam az otthoni munkásságáról, s ez nagyban elősegíti az itteni további tevékenységemet. Sajnos még valószínűleg május hó közepéig itt kell maradnom, így nem fogok tudni találkozni Z.J.-vel, mielőtt végleg Európába telepszik, pedig nagyon hasznos lett volna a találkozás.

Január 12-i levelét a táncelemzésekkel kapcsolatosan megkaptam, s ugyancsak azonnal följegyeztem fordító barátunkat is; mint ahogy az előző levélben említett antropológus munkatársunkat is fölvettem.

1.- köszönöm a vélemény nyilvánító levelekre vonatkozó tisztázást. T.i. nagy részét magam is olvastam, viszont az utóbbi időben ritkábban utaztam föl Quitoba, így kissé kevesebbet is tudtam mindezzel foglalkozni, s emellett értékes levele nagyon jó összefoglalót adott. Igyekezni fogok, hogy *Dr Molnár Imre és András*i munkásságához még a szükséges anyagot idejében eljuttassam, címükre. Az előző levelemben említett körülmény késleltetett.

2.- A fenti anyag publikálása elsőrendű feladat, s ezen a téren úgy hiszem nem lesz különösebb akadály, hogy nemcsak spanyol, de több nyugati és keleti nyelven is megjelentessük az anyagot. Az adaléknak szánt anyag, melyet fölsorol levelében s melyet megkaptam, ugyan úgy, ahogy azt ajánlja, ki lesz adva. Tegnapelőtt érkezett meg a gyorsíró lap két példánya, a **rovásírás-eredetéről** szóló értékes cikkel.

3.- **Gárdonyi** munkáját várom.

4.- Nagyon jó útmutatás részemre a Szerzői Jogvédő Hivatal említése, mindenesetre ettől függetlenül továbbra is igényelni fogom szíves segítségét ez ügyben is.

5.- nem tudtam ezideig az új kiadóról, bár lehet, hogy az argentiniai leveleim közt erre is van utalás, mert ide csak azt az anyagot küldik utánam, mit szerintük ottani munkatársam szerint szükséges, hogy ezzel kissé könnyítsék levelezésemet. Nem tudtam arról se, hogy **Dr Théesz Jánosnál** hevernek **Gosztonyi tanulmányai**. Mindenesetre ezeket a kiadványokat, azaz a kiadásukhoz szükséges fedezetet igyekszem megszerezni, hogy emiatt ne legyen fönnakadás.

6.- Azóta, hogy eljöttem Argentínából erre a negyedik utamra, nincsenek híreim arról, hogy a Salvador Egyetem sumer tanszéke működik-e, mert mikor innen először visszautaztam, s az eredményeket bemutattam az évváró ünnepségen, nem voltak hajlandók meghallgatni, mert úgy említették, hogy még akkor sem érdekes, ha tényleg úgy van, ahogy állítom, mert nem igazságra van szükségük, hanem erőre, s egy keleti nagyhatalmat emlegetett V.P. hajdani politikus, kit **/Badinyi/ Jos Ferenc** támogatott. Sajnos a tanszék nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, pedig sokan voltunk, akik támogattuk remélve a tisztulást. Magam, rajtam kívül két hallgató tandíját vállaltam, s fizettem míg visszatértem után ezek a szomorú események előfordultak. Ettől kezdődően megszakítottam minden kapcsolatot a tanszékkel, s egyedül egy-egy jó barát s munkatárs segítségével dolgozom. Minden költségemet magam fedezem. A XXVII. Nemzetközi Orientalista Világkongresszusról, magam is csak hírlapi hír alapján értesültem, s az Argentínában keringő hírekről tudok, melyekről nem szívesen írok.

Az említett néprajzi térkép, azonos a japánok által rég kiadott, s selyem kendőre nyomott térképpel, melyen némi kis változásokat eszközöltek. Tehát nem egy új néprajzi munka alapján készült. Ettől függetlenül, az El Salvador jegyzi a térképet. Ha visszautazom, fogok egyet szerezni, s megküldöm. Ugyancsak megkísérlem a kongresszusi oroszlanos jelvényekből is szerezni, s küldeni. Erről a 6. pontról szívesebben hallgattam volna, mert nem szeretek rosszat írni, ha jót nem írhatok, inkább hallgatok.

7.- mindenesetre, majd magyar szövegre is szükség lesz, de legelső sorban idegen nyelvű kiadások fogják az ügyünket előre vinni a végleges megoldás felé.

8.- Még egyszer egy kellemetlen ügyet kell letárgyalni, sajnos nem lehet az embereket meggyőzni arról, hogy doronggal nem lehet verebet fogni, pedig ezt mindenki nagyon jól tudja. **Csóke Sándor**, aki Ausztriában él, s egyébként egy kitűnő ember, bár csak a levél által ismerem vagy 4 éve, összeállított egy jó munkát, melyben az **uralaltáji nyelveket** tárgyalja az itteni ayamará és quechua nyelvekkel. A tanulmány jó, itt nagyon nagy hasznát tudnám venni, de sajnos az összekötő szöveg teljesen értéktelenné teszi a nyelv összehasonlító munkát. T.i. itt spanyol nyelven a szöveg értelmetlen, s esetleg félreértésekre adhat okot. Mindezt megtézi a záró szó, mely az egész munkának egy félreérthetetlen politikai jelleget kölcsönöz. Ha nem így lenne, remekül tudnám kamatoztatni a magyarság érdekében, s jól segítene az egész ügynek, így viszont nem tudom mit kezdjek vele, mert ha én csak tizedrészét követném el annak, ami a szövegben és utószóban van, elleneink már rég világgá kürtölték volna, hogy nem tudományról, de egészen másról van itt szó. Pedig úgy a szerző, mint a kiadó nagyon rendes magyar emberek, s jó barátaim is. Én egy példányt külön borítékban föladok ebből a tanulmányból, az Ön részére, s kérem, legyen szíves szakvéleményt adni róla, hogy tudjam meddig lehet ezzel az összeállítással elmenni.

Egyetértek teljes egészében azzal, amit épp ezzel a kérdéssel kapcsolatosan ír a 8. pontban. Éppen ezért zavar az említett tanulmány összekötő szövege stb. úgy látszik, hogy nagyon el vagyok maradva a nagyvilágtól, mert Gosztonyinak a Gilgames eposz olvashatatlan részének a megfejtését sem ismertem eddig. Természetesen nagyon jó anyag a kongresszusra is, s ha lehet föl fogjuk használni. A leveléhez mellékelt újság kivágásokat is megkaptam. Ezzel kapcsolatosan küldök egy itt talált far-dísz pecsét munkát, melyről a magyar Orinoco expedíció is említést tesz az egyik újságcikkben. A Magyarországon járt Pedro Menendez Gilbert volt miniszter nekem nagyon jó személyes barátom, viszont ami az őstörténetet illeti, ahhoz egyáltalán nem ért, így nem kérhettem meg semmire ezen a téren, mert a legnagyobb jóindulata mellett sem tudott volna segíteni.

Láng Imrének küldtem anyagot, azonban még a levélkapcsolatot nem vettem föl ezideig, mert nagyon lefoglalt az újabb comiték alakulása.

--

COMITE REIVINDICADOR ECUATORIANO DEL PATRIMONIO CULTURAL DE AMERICA, még tavaly szeptember-október hónapokban megszerveztem az amerikai kultúrörökséget visszaállító comitét, melynek egyetlen célja, mint a neve is jelzi, az

amerikai földrész kultúr hagyományainak helyreállítása. Minderről nem írtam, mert különben is egy kegyetlen nagy harc folyt le időközben, melyet maradéktalanul megnyertem. T.i. az itteni spanyolok s az általuk fizetett írók és újságírók, tanári kar, papság, sajtó stb. minden vonalon egy nagyon erős támadást indítottak ellenem, s ebben a legenyhébb a fenyegetés volt. Mindent elkövettek, hogy a sajtó ne hozzon munkásságomról semmi hírt, ami itt bizony elég súlyos lenne. Ezt sikerült kiküszöbölnöm, azonban később a comite alakítására meghívottakat fenyegették, s többek ellen sajtón keresztül írtak difamáló cikket, ami bizony többeket elriasztott. Az újságírókat egyenként fölkeresték és igyekeztek ellenem hangolni őket, s mikor ez nem ment újabb s újabb koholmányokat eszközöltek, míg mindez történt én tovább dolgoztam s nem válaszoltam a támadásokra, azonban mikor a tetőfokára hágott a szemtelenség, akkorra már megalakult, s hivatalosan is fölszólították őket, hogy jelenjenek meg az itteni televízióban mindnyájan, s nyilvánosan tárgyaljuk le az ügyet. A bizottság még közölte velük, hogy azt a kedvezményt is adom nekik, hogy nem kérdezek, csak válaszolni fogok az általuk föltett kérdésekre. S míg ők mindnyájan fölvonulhatnak ellenem, én egyedül fogok válaszolni. Ettől úgy megijedtek, hogy egyszerűen elhallgattak, s nem voltak hajlandók a kihívást elfogadni. Viszont ekkor a comite lépett azonnal komoly működésbe és így ma ezen a téren egyedüli komoly szerv, melynek komoly tekintélye van, melyet az előző támadásoknak köszönhetünk. Időközben több más amerikai állammal is fölvevük a kapcsolatot, főleg olyanokkal, kiket én már régebből ismertem, előző kutatásaim alapján.

A comite célkitűzései a következők: az amerikai ősnyelvet mint kötelező tantárgyat az összes amerikai földrész területén bevezetni. Amerika ősnyelve magyar volt, s így a magyar nyelvet különös kezelésben részesíteni. A magyar ősnyelvből származó nyelvek Amerika területén, különös védelemben részesíteni őket a napjainkban folyó genocidium ellen, melyet főleg a spanyol nyelv terjesztői, s a spanyol nyelv akadémia folytat egész Amerika területén. Keresni a kapcsolatot a testvér népekkel és utódaikkal, hogy a több mint négyszáz éves sötétségből kiemeljük a földrész népeit. Egy tudós kongresszus összehívásának a támogatása stb. ez ennek a comiténak a szerepe, s ezt a feladatát ezideig elég jól ellátta.

Hogy ez itt mit jelent, talán jobban tudom érzékeltetni, ha azt írom milyen hatást vált ki a comite azokon a helyeken, melyeken hivatalosan megjelennek. A múlt napokban küldtem egynéhány újságcikket, az utolsó kultúr körutamról. Mindez az utazás Manabi tartományban zajlott le, ahol Montecristi, Manta, Bahia de Caraquez, Portoviejo, Chone, s újra Manta kellett előadást tartanom. Ezeket az előadásokat már régóta tartom, s mindig nagyobb hallgatóságom van. Egy ilyen előadás mint például a Portoviejo-i, melyben a provincia összes előkelőségei, s szellemi elitje mind megjelent, a következőkép zajlott le.

Az összes helyi lapok napokon keresztül első oldalon fényképes nagy meghívót közölnek,

ugyancsak az előző előadások méltatásai is megjelennek képekkel az előadásról. Külön meghívókat küld a kultúrház vagy az egyetem vagy más club vagy rendező szerv. Az időpont este félnyolc órára van kitűzve. Velem közlik, hogy nyolc óra harminckor jön értem a bizottság a szállodába, s 9 órakor fogunk a kultúrház dísztermében megjelenni. Este kilenc óra után zsúfolt terem volt, mikor még az elnök, Dr Luis Duenas Vera még nem nyitotta meg az előadást, valamit vártak még, a közönség rém türelmes, ekkor egy rettenetes nagy túlkölés tört ki, a 36 kilométerre lévő Manta-ról, régi Jokay, egy nagy autókaraván érkezett, azok akik már hallották előadásomat, s kik már alakítottak egy comitet Manta városában. Túlkölés, láрма, ricsaj, valahogy bezsúfolódtak, s azonnal egy nagy éljenzésben törnek ki.

T.i. ők már az én híveim, ezzel csak szívélyesen akartak egy kis hangsúlyt adni a következő előadásomnak. Ekkor végre a kultúrház elnöke, ki egyben a bíróság elnöke is, Dr Luis Duenas Vera megtartotta bemutatásomat. Elkezdtem beszélni, s két órán keresztül tartott az előadásom, először az értelemhez szóltam, s felsoroltam minden olyan anyagot, mely bizonyító erővel bír. Utána arról a földrésről beszéltem, mely a spanyolok előtt Nagy Scythia volt, hogy éltek abban az emberek stb. stb. míg végül, mindennek a történelmi hamisításnak a megszüntetését kértem, követeltem. Ezután a s mint befejezés csak az érzelemhez szóltam, s az érzelem közbeszólásokat óriás tapsviharokat váltott ki a közönségből, akik dobolva s tapsolva követelték a történelmi revíziót.

Miután befejeztem az előadásomat, fölszólítom a közönséget, hogy bármilyen kérdése van, azt tegye föl, s meg lesz válaszolva. Ez nagyon tetszik a népnek, s bizony előfordult, hogy újabb s újabb valóságos előadást rögtönzök. Ellenben itt Portoviejon, még egy külön szám is volt. T.i. a spanyolok elküldték egyik tanárnőjüket, hogy tegyen föl kérdéseket, s igyekezzen lehetetlenné tenni. A kérdések vége felé hirtelen nagy csend lett, amikor a tanárnő föltette a kérdést: “úgy tudom, s úgy tanítottak, hogy az amerikai földrész egy teljesen új keletű, s ezért nevezzük Új földrésznek, meg tudná Ön mondani, miért mondja azt, hogy ez nem új földrész.” Válaszom: amennyiben Amerika új földrész lenne, s ezáltal csak a legújabb időkben települt, népesedett be, akkor ha ez így igaz lenne, nem lennének olajkutaink, szenünk etc. Etc. A föld geológiailag egyszerre született, eltekintve a rajta végbement fölszíni

Változásoktól. Tehát a kor azonos. Nagy tapsvihar zúdult rám, hogy a tanárnőt elnyomják, s mikor elcsendesült a tanárnő újra megszólalt hangosan és mérgesen “én kérem önt vegye tudomásul, hogy Amerika teljesen új földrész”. Válaszom: Kérem higgye el nekem, hogy úgy a lábam mint a fejem azonos korúak. A közönségből oly irtózatoss röhgés tört ki, hogy a tanárnő fölállt, s vörös arccal távozott, míg a közönség hangosan derült, mert örült annak, hogy az ő földje, hogy az ő történelme, s múltja védőre és pártfogóra talált.

Még az előadás vége felé mondtam, hogy nem illeti meg az itteni népeket az indián jelző, azonban, ha ezt elleneink erőltetik, úgy vegyék tudomásul, hogy én nagyon büszkének érzem magamat indián mivoltomra. De vegyék tudomásul azt is, hogy mikor nekünk

indiánoknak gyönyörű városaink voltak, s függő hidakat, s utakat építettünk, ők kik minket indiánoknak neveznek, még az őserdők sűrűjében ugráltak ágról-ágra. Egy-egy ilyen mondat után nyugodtan pihenek, mert bizony nem akarják abbahagyni a tapsot és a dobolást. Az ilyen előadások után aztán mindenki még külön beszélgetni akar, meghívások stb. rettenetesen fárasztó, bár nagyon érdekes.

Ezideig nyolc comite van, de újabban nagyon sok tanár, újságíró, értelmiségi és ifjúság jelentkezik, hogy comite alakulási engedélyt kapjon, azaz beleegyezésemet kérik. Így rövidesen az egész ország be lesz hálózva comitékkal, melyek ugyan azt a célt szolgálják, s ugyanazokat az ideálokat hirdetik: a történelmi revízió haladéktalan végrehajtását, s a magyar nyelv, mint Amerika ősnelyve haladéktalan elismerését.

A fehér indián, ezen a néven is neveznek egyre sűrűbben, s ily értelmű újságcikkek is láttak napvilágot, említve, hogy a tradíciók arról szólnak, hogy majdan eljön egy fehér indián, aki a népet kivezeti a szörnyű elnyomásból. Az igazság az, hogy a szellemi elnyomása a népnek rettenetes, s így bizony örülnek mind annak, amit ily értelemben értük teszek.

A Portoviejo-i előadásom után másnap Dr Luis Duenas vera, a Portoviejo-i bíróság elnöke, s a kultúrház elnöke büszkén mondta, hogy őbenne is indián vér folyik, de ezt a többiekkel együtt spanyol nevek alatt szigorúan eltakarták, mert szégyen volt ezidáig indiánnak lenni. Azonban mióta én hangosan hirdetem az "indiánok" felsőbbiségét, mindenki boldogan kezdi levakarni magáról a nagyon vékony spanyol mázt, s "indián" őseit kezdi kutatni, mert kik előadásaimat meghallgatják, utána büszkék származásukra. Egyre sűrűbben hallom, hogy egyik is másik is azt mondja, hogy egyik nagyapja magyar volt. Hiába, divat lett magyarnak lenni, s így egy kis kerülővel közelebb jutnak, ha az ellenőrizhetetlen egyik nagyszülőre ráfogják, hogy magyar volt.

Tavaly itt járt a magyar rádió és TV. Részéről, valamint a Népszabadság részéről egy-egy kiküldött ***Robert és Várnai urak.*** Véletlenül találkoztam velük a Quitoi Humboldt szállodában, s később itt a Continentálban. T.i. egyik céljuk a velem való találkozás volt, röviden elbeszélgettünk, s megajándékoztam őket egy-egy atlással. Ők mondták csodálkozva, hogy meg vannak lepődve azon a munkán, melyet itt végeztem, mert mindenütt tárt karokkal fogadták őket, s testvérként kezelték őket, említve nekik kutatásaimat. Úgy tudom, hogy erről megemlékezett a televízió, mert az egyik adásban rólam is beszámoltak, mint ki azt állítom, hogy innen származott a magyarság.

EL VERDADERO AMERICANO; írta ***Virgilio Valladares Aldeco:*** Mexico. Magyarul: az

igazi amerikai: **V. Valladares** A. már régebben kereste velem a kapcsolatot Mexikóból, mert az egyik itteni kutatásaimat tárgyalta. Nemrég sikerült a kapcsolat felvétel, s ő megküldte könyvét a főt említett címmel. Ez a könyv ötven év kutatásainak az eredménye, s érdekesen ugyan azt vallja, mit én is állítok; lényegileg tagadja a Bering agyrémet: Tagadja az ázsiai eredetet. Állítja Amerika ősiségét;

Dr Móricz János

7. levele

Quito, /Két-ős/ 1969 május 7.

Kedves barátom!

Csak néhány gyors mondatba szertnék gyorsan beszámolni. A múlt héten feljöttem Kitoba, s többször találkoztam egy nagyon kedves és becsületes ferencrendi szerzetessel; **Fray Carlos Alberto Coba**. Több éve ismerem, s zenekutatással foglalkozik. Úgy tudom, hogy meglehetősen jó zene szakismeretekkel rendelkezik. Mindenesetre sok éve már, hogy komolyan gyűjti a népzene, s így számottevő anyaggal rendelkezik. Meglehetősen sokat utazik, s így ismeri a columbiai Kun testvéreink zenéjét is, s abból is van egy jó gyűjteménye. Én az utóbbi időben hónapok óta igyekeztem a kapcsolat újra felvételét, ami csak a napokban sikerült. Így ma véglegesen megállapodtam vele, hogy egyenesen vegye föl a levélbeli kapcsolatot önnel, s megadtam az úgy ön, mint **Dr Gárdonyi, Dr Molnár** címeit, hogy az anyagot, ami nála van haladéktalanul s gyorsan az önök címére megküldhesse.

Fray Coba önzetlen közreműködése és segítsége, több itteni és columbiai szerzetes közreműködését is fogja jelenteni, akik az általuk gyűjtött, s sok éves munkásságuk eredményével óhajtanak segíteni. Mindezt megkönnyítette **Domokos Péter Pál** tanár úrnak megküldött – Der Moriskentanz in Europa und in der ungarischen Tradition – című tanulmánya. Mert ahogy megkaptam, átadtam Fray Cobanak, ki itteni német szerzetes társaival tanulmányozta s megállapították, hogy a teljes azonosság magából a tanulmányból is világosan megállapítható. Így elhatározták, hogy ezentúl mindenben a legmesszebbmenően bekapcsolódnak a munkába, s kérésemre megküldik önöknek eddig végzett kutatásaiknak az anyagát. Egyelőre a levelezést az ön közreműködésével, s Fray Coba útján fogják eszközölni.

Arról is szó van, hogy esetleg egy szerzetes átmegy majd Magyarországra az önök

segítségével ottani kapcsolatok kiépítésére az anyag teljes földolgozására. **Fray Carlos Alberto Coba** még ma fog íni, s anyagot küldeni. Ugyancsak százszámra vannak neki helyszínen fölvetett hangszalagjai, amiket ugyancsak meg fog küldeni. Magam melegen ajánlom ezt a fiatal, lelkes jó szerzetes testvérünket. Nagyon örülne, ha a Coba vagy Koba nevet Magyarországon meg lehetne találni, t.i. ő ekvádori, s “indián” vér folyik az ereiben, így természetesen az utóbbi időben lelkes magyar lett belőle, s nagyon szeretné Magyarországot meglátogatni.

Júliusban Argentínába fog jönni, ahol több előadást szervezek az ottani egyetemeken, ahol az itteni, s magyarországi ősi zene azonosságáról stb. fog beszámolni. Kb. 3 hétig fog tartani argentínai előadó körútja, melynek úgy argentin mint magyar vonalon is nagy jelentősége lesz. Ha ily irányban tudnák önök valami anyaggal segíteni, nagyon jó lenne.

A napokban nagyon komoly beszámolót fogok küldeni arról, hogy milyen stádiumba lépett a kongresszus az itteni hivatalos kormány körökben ... egyelőre csak annyit írhatok, hogy sok mindenben, s sokszor hihetetlen akadályok legyőzésével kellett megküzdeni, de az eredmények várakozáson felüliek.

Hogy mikor utazom Argentínába, jelezni fogom időben, az eredmények készítették utam elhalasztására

Dr Móricz János

6. levele

Guayaquil, 1969 június 21.

Kedves barátom!

Megkaptam április 26-án kelt, nagyon érdekes levelét, úgy mint a mellékelt küldeményt, mely az első nemzetközi közép-ázsiai tudományos megbeszélést, szimpozionot ismerteti. A közölt eredmények nagy előrehaladást jelentenek, s magam nagyon örülök, hogy a közölt nevek közt látom azokat, kik oly sokat fáradoznak, az itteni kutatásokkal kapcsolatban is. Őszintén gratulálok. Ugyanakkor értesítettek Argentínából, hogy a jelzett anyagot megkapták.

Simsai L. Vilmosnak írtam egy részletes, bár a sietség miatt csak úgy kutyafuttában

összeállított ismertetést, s kértem adja át elolvasásra, hogy ha bármi történnék e téren, ne érje önöket meglepetés. Ahogy a jövő héten Kitóban rendezem a jogi helyzetet, azonnal megküldöm a fénymásolatokat, hogy azok az önök birtokában legyenek. S ha bármi történne, akkor mindenesetre tudnák, hogy valójában, mik voltak az előzmények, s bármikor a nemzetközi bíróság előtt a megfelelő anyaggal követelhetnék mindezzel kapcsolatosan a magyarságot, szellemi s anyagi téren megillető részt.

Erősen készültem, hogy Argentínába visszautazzam, hogy épp a levélben leírt ügyet, a végleges megoldás felé vigyem, mikor a nemzetközi hír-ügynökségek világgá röpítették a hírt, hogy jól fölszerelt expedíció fog ide érkezni, hogy az Inkák kincseit megkeresse. Ahogy utána néztem, meggyőződtem arról, hogy meglehetősen jó információik vannak, s ez késztetett arra, hogy mindent félretéve átvágjam magamat az ősrengetegen, s értesítsem az ott élő testvér törzseinket. Nagyon nehéz itt mindennek a biztosítása, bár a legkiválóbb ügyvédi iroda vette át, így a jövő héten hivatalosan lesz bejelentve s a megfelelő jogvédelem szerint engem illet meg a fölfedezés, s az ezzel járó ötven százalék. Ez elvben rendben is van, azonban a valóság másképp fest ideát. Mindenesetre, így joggal védhetem a területet, s azt meg is fogom védeni. Mert nem vagyok hajlandó tovább eltérni, hogy minden kultúr leletet, írást, s egyéb tárgyi bizonyítékot beolvasszanak, s kiraboljanak. Arra számítok, hogy a legrosszabb esetben, ha kell fegyvert fogok, s közben kérem a biztonsági tanács sürgős összehívását, hogy a terület védelmére nemzetközi erőket rendeljen ki. ismerve az itteni helyzetet, sajnos kevés emberre számíthatok, olyanra, aki az igazságért önzetlenül cselekedne. Ez nehezíti meg a kérdés gyors, s jó tisztázását. Ez ügyben, ahogy az irataim elkészülnek, azok fénymásolatait megküldöm, hogy tiszta képet kapjanak minderről.

Hogy egy kis képet kapjanak az itteni állapotokról, közlöm a következőket; Van Cuenca városában egy idős pap, aki már több mint negyven éve gyűjti a környékbeli leleteket.

Legutóbbi látogatásom alkalmával mesélte padra Carlos Crespi, hogy az a szép jogar, mely gyűjteményében van, egy fáraó sírjából került elő. A bebalzsamozott fáraót levetkőztették, minden aranytárgyat, ékszert leszedtek róla, s őt magát beledobták a folyóba. A jogart lekopasztották, s utána elvitték neki eladni. Ilyen esetek napirenden vannak. Az itteni kutatók közül nehezen lehetne csak egy nagyon kis társaságot is összehozni, mely önzetlenül, s csak a tiszta tudomány, s az igazságért dolgozzon. Emellett teljesen laikusak ebben a kérdésben. Az egyik "tudós" fölkereste padra Crespit, s kérte, hogy adja neki kölcsön, azokat az *arany táblákat*, melyek írással vannak tele róva, s majd *ő megfejti, s visszaadja őket*. Crespi, átadta az írott táblákat, s *Prof. Francisco Huerta Rendon*, mert ez a neve a "tudósnak", elvitte a leleteket az U.S.A.-ba, s azokat eladta. Utána írt Crespi ellen difamáló cikkeket, mondva, hogy mindaz, ami Crespi birtokában van, hamisítvány. Crespinek rengeteg egyiptomi, etruszk, kánaáni stb. lelete van a múzeumában. A leletek közt nagyon sok az arany lelet, ezeket többek között volt suhár növendékeitől is kapta.

Ezért oly nehéz itt ennek a kérdésnek a biztosítása, s rendes körülmények közt való megoldása.

Nagyon sajnálom, hogy a Himes féle szójegyzékhez még nem tudtam a megfelelő szavakat megküldeni. Ennek rengeteg oka van, s mondhatnám, hogy a *S.V.* részére írt levelemben részben leírtam őket. Azonban, bár a kecsua nyelv, úgy mint az ajmará is, nagyon közeli testvér nyelvek, itt még ma is élő ó-magyar nyelvről van szó.

Andrés fernandez Salvador, aki a Macsacsi-i forrás ásványvizének tulajdonosa, s mely ásványvíz itt – aqua mineral Güitig-név alatt kerül forgalomba, kérdezte tőlem, hogy meg tudom-e mondani, mi volt a forrás régi neve, melyet még az 1800-as években följegyeztek, s erről egy könyv is van. Majd a megfelelő fénymásolatot megküldöm. A följegyzés a következőképpen szól: *“b e l e t m o s”* ezen kívül “belermos”. Tehát, aki följegyezte a forrás régi nevét, miután magyarul nem tudott, azaz bél mosó víznek nevezték. *S ma is ilyen tulajdonságáról ismert.* Úgy hiszem ez a két szó is beletartozik a szójegyzékbe.

A Panama-Columbiai kunokra vonatkozó kis tanulmánynak egy kis részét lefordítom magyarra, mert úgy érzem, nagyon fontos. Bár az egész tanulmány rendkívüli magas lelki, szellemi életről, s erkölcsvilágról tanúskodik, sőt oly magas nivójú életről, melyet ma a nagy “műveltségű” népek nem tudnak fölmutatni. Természetesen a kunok is ó-magyar nyelvet beszélnek, s én arra gondoltam, önök erre azonnal rá fognak jönni.

A tanulmány végén néhány sorral a szerző Ernesto Cardenal neve fölött a haldokló kunokról ír, s a következőket mondja:

“despegate del mundo, que las cosas de aqui valen poco:

válj el a földtől, mert az itteni dolgok keveset érnek:

piensa en Dios que es nuestro padre. Dios te llama,

gondolj Istenre, ki a mi Atyánk. Isten hív,

ya te quiere llevar, vas a morir. PABA IGALAGI BE MAI:

már el akar vinni, meg fogsz halni. Paba igalagi be mai:

ya has entrado en el camino de Dios”

már bementél /betértél/ Isten útjára”.

Itt egy eredeti kun mondat van idézva; Paba igalagi be mai, s ezt a szerző úgy értelmezi, hogy ; már bementél Isten útjára.

Viszont én a következőképp értelmezem:

P a b a i g a l a g i b e m a i

Apa /Atyánk/ égi lakába be megy

A tanulmány tisztázza, hogy – Dios Paba egyenlő Istennel. Viszont ez nem felel meg, hanem összekeverik jelentését, az általunk nagyon jól ismert “A t y a I s t e n -el”.

Továbbá “Paba Tummati” azt írja, hogy mindennek a teremtője /”Creador de Todo”/. Ugyancsak általunk ismert – “T e r e m t ő A t y á n k” – ról van szó. Tummati – Teremtő. Diosayla, szerinte Dios – Isten, már spanyol szó, s sayla Jefe – főnök, ugyancsak nem felel meg, mert Sayla sem főnök, hanem A t y a jelentéssel bír, s újra az “A t y a I s t e n” megfelelővel találkozunk, vagy “I s t e n A t y a” jelentéssel.

Tudom, hogy még ma is nehéz mindazt elhinni, amit állítok, sajnos nem bírtam anyagiakkal fedezni az utóbbi hónapokat, máskülönben már rég sok minden végleg tisztázódott volna. Ettől függetlenül az idő s a kitartás meghozza majd az eredményeket. Természetesen az önök áthatós segítségével.

Sokan írták, hogy mikor azt állítom, hogy Kitus, Két-őst jelent, nagyon nagy tévedésben vagyok. Voltak, akik ezt cifrábban is megírták nekem. Nos, minden szerző leírja, hogy az észak-perui K i t u m b e, a régiek nyelvén két embert jelentett. Belátom, hogy nehezebb valamit leellenőrizni, mint valakit egyszerűen lehülyézni, s ledorongolni. Ezzel szemben sosem állítottam, hogy nyelvész vagyok, hanem egyszerű kutató, akit megsegített a Magyarok Istene. Nem több, s nem kevesebb.

Kitó mellett van egy gyönyörű szép völgy, annak M a g u a n a a neve. Itt aya, ana, ina minden esetben anyát jelent. S mikor az itteniektől hallom, s azt magyarul kell följegyezni, akkor az így néz ki: Mag-ó-anyá.

De ugyan ott van I n a q u i t o , s van Peruban I q u i t o s, stb.

Nem tehetek arról, ha bizonyos korban, mikor még nem merült feledésbe nagyszerű múltunk, s ha valamelyik őünk fölszólalt a hazugságok, s ferdítések ellen, azt letorkollták, mondva “Ne hallgassatok rá, mert ő egy de Magogi”. Jelezve ezzel származását a fölszólalónak, mely mondat azonban az idők folyamán oda süllyedt, ahol ma van, s demagógia alatt mást értenek az emberek.

Sok-sok mindent ismertem meg itt a világ közepén, s mindazt mit sikerült megtudnom, teremő Atyánk végtelen nagy kegyelmének köszönhetem, s ezért is tudom vállalni, s vállalom mindazt a viszontagságot, ami ezzel a feladattal jár. S ezt örömmel s meggyőződéssel teszem.

Köszönöm mindazt, amit ezideig tettek önök, s kérem, hogy legyenek egy kis türelemmel, míg rendszeresen fogom tudni küldeni az anyagot, s a kongresszusra történő többi munkát is igyekszem gyorsan előrevinni.

Egyelőre nem utazhatom vissza Argentínába, s így kérem levelezésemet újra ideirányítani.

Csőke Sándornak én küldtem anyagot, még évekkel ezelőtt.

Abban a reményben, hogy a Jó Isten további munkásságunkat is megsegíti, szívélyesen köszönti

Csőke Sándor

9372 Eberstein

Schlossberg 2.

A u s t r i a

Az ősi szokásokat, melyek évezredek alatt alakultak ki egy népben, az megőrzi őket, még akkor is, ha nyelvet cserél. Ilyen szokások, szólásmondások ezreit őrizi, használja ma is az ekvadori nép, mely ma a guayaquili nagy kikötővárosban, bár nagy vérkeveredésen, s nyelv-cserén keresztül is, őrizi, azaz átvette az elődök szokásait, mondáit, s emlékeit. Ma,

bár spanyol nyelven, mégis ugyan azt mondja, ugyan azt érzi, mit Kárpát medencében élő magyarság. Ezekből a feltűnő azonosságokból közlök egynéhányat.

“sírva vigad az ekvádori”. Ezt hajtogatják minduntalan, mondva, nincs a világon még egy nép, mely sírva vigad.

Csak Ekvádorban mondják az aludttejre, hogy az aludt tej. – leche dormida. Sehol máshol Dél-Amerikában tudtommal nem így nevezik.

Ekvádorban valóságos – v ö r ö s h a g y m a - van, első ízben vörös káposztának néztem, s úgy is hívják: Vörös hagyma: cebolla colorada. Cebolla – hagyma, colorada – piros, vörös, olyan vörös, mint a cékla.

A zászlónak, ha azon szalag is van, azt l a b á r o –nak nevezik, azaz a magyar l o b o g ó.

A hegyi falvak házai tökéletesen megfelelnek a magyar vidéki házaknak, mindenütt ott van a tornác, itteni faluban járni ugyan azt az érzést kelti, mintha hazai vidéken járna. A házak zöldre festett ablakait mindenütt rengeteg muskátli díszíti.

Itt ma is c s u r g ó – nak nevezik a csurgót, minek spanyol neve chorrera.

A táltosok barlangjának egyik bejáratába gyönyörű patak ömlik bele, s ennek a pataknak N a p – i n c s a neve, s napocskát jelent.

Ugyan ott a közelben egy másik bejáratnak M a y a – l i k a a neve.

Hogy a barlangokik eljusson az ember, előbb a S z e r é m hegyen, s a S z e r é m folyón kell átmenni.

Ugyancsak K u n h á z a hegyet is meg kell mászni, melynek nagyon veszélyes meredek lejtője van.

Az egyik folyónak útközben N a p – m á s a a neve, s vize aranyos színű.

Köening, Ausztria kardinálisa, ki egyébként őstörténet kutatással is foglalkozik, könyvet írt az U s a p á k – ról, s írja könyvében, ha majd egyszer sikerül megtudnunk, kik voltak az us apák, vagy us-apa, akkor meg fogjuk ismerni vallásaink eredetét, mert ezek az usapák találhatók meg vallásaink legrégebb emlékeiben. Koenig nem tudja, mit jelent us-apa. Könyvének címét s kiadóját nem tudom innen megadni, azonban gondolom, hogy a Széchenyi könyvtárban megvan. Ha nem, lehet írni magának a kardinálisnak is. Teológiai műről van szó. Jó lenne, ha fölvennék vele a kapcsolatot.

Itt Ekvádorban van Ud-us-apa, Jipi-hapa, Apa-urkö stb. s apa – apát jelent.

A magyarországi nép mondái, s regevilága úgy mint szólásmondásai majd teljes egészében déli eredetűek, hol a fügefától a lapulevélig, s a tollseprűtől a világ közepéig, minden a déli eredetre utal.

Ipolyi Arnold, a Magyar mitológiájában rengeteg megdöbbenően pontos adatot közöl a ***barlangokkal kapcsolatosan***. Tökéletes helyleírással.

Dr Móricz János

7. levele

Guayaquil, 1969 október 5.

Kedves barátom!

Július 18-i levelét megkaptam, de úgy mint a többi leveleimet csak most visszatértem után kaptam kézhez. Sajnos irgalmatlan nagy harc folyik a ***Táltosok Barlangja***-inak a birtoklásáért. Minden percemet ez foglalja le, míg az eredmény eldől. Valamivel részletesebben írtam le, ***S.V.-nak***. Kérem, segítsen a névsor összeállításában. A külügynek küldött összes iratai birtokomban vannak, s ezeket a többivel együtt a fölállítandó bizottságnak fogom átadni.

Dr Móricz János

8. levele

Guayaquil, 1969 október 24.

Kedves barátom!

Őszinte örömmel vettem 1969 október 16-17-én kelt levelüket és a közölt vezérelveket, melyekkel teljes egészében egyetérték.

Sajnos munkámat megnehezíti a komoly sajtó hiánya és ezzel szemben áll a kritikátlan szenzációhajhászás, mely általános jellemzője az egész kontinens újságírásának. A lassan alakuló újságíró iskolák is a felelősség teljes hírszolgálat helyett a cikkek címére helyezi a fősúlyt, s nem annak tartalmára. Mindezt hátrányosan befolyásolja, hogy egy cikket a lap igazgatósága úgy értékeli, hogy leellenőrzi, hogy a megjelent szenzáció mennyiben növelte a lap aznapi forgalmát. Ebből viszont a lapra nézve komoly előnyök származnak, a lap hirdetőinek a szemében, kik szívesebben hirdetnek egy oly újságban, mely szenzációs híreket tud fölmutatni, s tulajdonképpen ez az itteni újságírás fokmérője. Ebből származik, hogy az újságíró aztán mindent elkövet, hogy még a kis jelentéktelen hírekből is óriási szenzációt igyekszik kerekíteni, mert hisz ettől függ napi kenyere.

Mikor az "El Telegrafo" legutóbbi cikke megjelent, fölháborodva fölkerestem az újságírót, aki előzőleg megígérte, hogy mielőtt leadja a cikket, átnézésre megmutatja nekem.

J. Blinkhorn egyszerűen eltűnt, s mikor utána találkoztam vele, s szemére vettem, hogy mennyi valótlan-ságot, szemenszedett hülyeséget közölt, boldogan mondta: azért nem mutattam meg, mert maga kihúzta volna a legjavát, mikor én tulajdonképpen segíteni akarok. Ezenkívül hivatott az igazgató és gratulált a cikkért, mert valóban rendkívüli, éppen ezért kaptam az igazgatóságtól egy repülőjegyet, és most egy hónapra Venezuelába, Columbiába küldenek. Boldog volt és még ő méltatlankodott fölháborodásomon. T.i. aznap még délben elkelt minden egyes szám és már délután féláron keresték az "El Telegrafot" a cikk miatt.

Az igazgatóságot rengetegen keresték föl telefonon, kérve barátilag biztosítson az aznapi számból.

A lényeg megszűnt, mindent elnyom, betakar, elsodor az érdek, a nagyobb példányszámból származó nagyobb haszon és ez megöli az újságírást, a felelősséget és a pontos mértékletes tudósítást. Az itteni sajtó lényege nem a pontos felelősségteljes hírszolgálat, hanem hír, mint pénzforrás, a lehető legnagyobb kihasználása mint üzleti lehetőség. Ezáltal az újságíró mint ennek függvénye, mindent elkövet, hogy minél vadabb szenzációs riportokhoz jusson, melyeket aztán úgy talál. Ahogy azt a lap érdekei, s sajnos a kritikátlan közönség is igényel.

Az *“El Comercio” igazgatója Jorge Mantills*, aki Ekvádor londoni nagykövete volt, mondta, hogy lapjukat teljesen a rendelkezésemre bocsátják és kérte, hogy minél több hírt közöljek, mikor arra kértem, hogy ne írják azt, hogy “Dr” mert az engem nem illet és már számtalanszor kértem erre, csodálkozva mondta hisz mi csak segíteni akarunk. Különbösen is erre szükség van, az egyetem ugyanis majd díszdoktorrá fogja avatni, tehát mi a hátránya abból, hogy mi ezt már lapunk hasábjain megtettük. Egyszerűen megelőztük az eseményeket. Ilyenkor látom igazán, hogy a latin gondolkodásmód, milyen leírhatatlan távol áll tőlünk.

1969. október 17-én a *buenos airessi “El Clarin”* közölt egy szenzációs cikket, a Táltosok Barlangjával kapcsolatosan. Az összes nemzetközi hírügynökségek értesítve vannak arról, hogy semmi velem kapcsolatos hírt, tovább ne adjanak. El kell ismerni, hogy a mormonok kitűnően vannak szervezve és ezen a téren erejük félelmetes. A Clarin különösen ügyel arra, hogy rólam egyetlen hír meg ne jelenjen hasábjain. Cora Cane, egy író, ki költészettel foglalkozik és egy kis kedves rovat vezetője, “El Clarin Porteno” megkapta az itteni sajtóban megjelent cikkeket. Azokból összeállította az “Ő” szenzációs cikkét, melyhez a “La Nacion” 1967-ben megjelent cikkéből kiollózta a 2 fényképet, melyet az “El Pacifica” tutajjal kapcsolatosan rólam közölt és az egyik kép alá természetesen odaírta, hogy 500.000 éves civilizációt fedeztem föl. A másik képen, hol hajdan a tutajon voltam, annak a parancsnokával, kit úgy hívtak, hogy Vitál Alsar, azt írja, hogy a rádió műkedvelőknek nagy része volt a fölfedezés sikerében. Továbbá valahonnan előszedett egy olyan fényképet is, melyet én sohasem láttam és azt oly ügyesen csinálta, hogy azon a képen egy leszálló ember látható. Az nem én vagyok, viszont mindenki meg van róla győződve, hogy igen, t.i. a leszálló alak hátulról van fényképezve. A kis kedves költeményekkel foglalkozó író nem tudta, hogy mily vihart fog kiváltani Argentínában az a cikk ugyan azzal az ollóval lett szabva, mint itt a legtöbb, mégis óriási az értéke, mert közvélemény formáló ereje így is nagyon nagy. ***Ettől félnek a legjobban a mormonok, kik tulajdonképpen ennek az irányított sajtónak az urai.*** Amit el akartak takarni, megjelent a legnagyobb példányszámú lapban, cirka 700.000 példány naponta. Itt közlöm, hogy az “El Comercio” külön távirón közölte az argentin hírügynökséggel a saját cikkének a teljes szövegét. Egyetlen sort, az argentin sajtó nem közölt.

Tudom éppen ***mormon részről, hogy a legjobban fájt nekik***, hogy van sajtóm és nem érdekli őket, hogy milyen a sajtó, lényeges, hogy van. Mert ők nem törődnek a

bizonyítással, hanem egyszerűen világgá röpítenek egy hírt. Például: a buenos airesi **“La Razón”** 1969 szeptember 29-én közölte, hogy Cyrus Gordon, a bostoni egyetem archeologus professzora megállapította, hogy Brazil neve nem autocton, hanem héber, vagy föníciai, mert **Brazília nevét** nem a brazil fa nevéből nyerte, hanem a **b a r z e l** szótól ered, mely a régi föníciai nyelven és héberül is

v a s a t jelent. Ergo, Brazil neve héber szó.

Ílyen hírekkel naponta találkozom garmadával az itteni sajtóban és ez engem őszintén bosszant. De kérem, ne haragudjanak ha azt írom, hogy szeretném ezeknek a híreknek a szerzőinek arcát látni, mikor néha-néha egy-egy tőzsgyökeres magyar szóval találkoznak a saját nemzetközi sajtójukban, mint legutóbb a Clarinba, s kénytelenek megfejtetni, hogy – táltosok barlangja mit jelent.

Egyszóval a cím és a terjedelem a döntő a déli kontinens sajtójában. Annak van igaza, kiről terjedelmesebb cikk jelenik meg, meggyőzőbb címmel. Tehát nem a hír valóságos értéke és annak tartalma, hanem a fejléc és a terjedelem adja meg itt a valóságos értéket a cikknek.

Ennek láttára kénytelen vagyok sok mindent elfogadni, úgy ahogy azt a **mormonok bevezették**, hogy saját céljaikat elérjék. Tehát azokkal a fegyverekkel kell küzdenem, melyeket ők maguk vezettek be és azokat összes fogyatékságaikkal az igazság szolgálatába állítani. Ez érzékenyebben érinti őket, mint a legkitűnőbb és tökéletesen bebizonyított oly tétel, mely soha napvilágot nem lát, s melyet a széles olvasó közönség úgysem tudna megérteni. Egyébként ennek köszönhető, hogy ma itt minden miniszter, a hadsereg vezérkara, a kongresszus tagjai stb. stb. a magyarságról és a magyarság itteni történelmi kapcsolatairól beszél. Ma Ekvádor előkelő szalonjaiban, klubjaiban kötelező már egy-két magyar szót tudni, minden a magyarság és a **táltosok barlangjainak** fölfedezése körüli téma divat lett. Ezért magam kénytelen vagyok belátni, hogy bár jól ismerem az itteni népet, az eredmény érdekében nem nekem, hanem nekik volt igazuk. Ezt tudják a **mormonok** is és ezért félnek ezektől a hírektől.

Kérem, ne haragudjanak, hogy ily hosszan tárgyaltam ezt a részt és bár felháborodtam magam a cikk tartalmán, végül kénytelen vagyok belátni, hogy azok nagyon sokat segítettek. Magam teljes egészében osztom véleményüket és részemről mindent el fogok követni, úgy a jövőben, mint a múltban is tettem, hogy ne kerüljön a sajtóba hangzatos nyilatkozat, azonban nem tudom soha, mit fog a sajtó megjelentetni, mintha azt én magam nyilatkoztam volna.

Részletesebb eredményeket a jövő héten fogok tudni közölni, amikor befutnak a nemzetközi vonalon tett lépéseimnek eredményei, melyek az ezideig befutott hírekből nagyon biztató jellegűek.

Megkaptam S.V. által küldött névsort is és azt hétfőn fogom a külügyminisztériumba átadni. Az egészről egyetlen névre fogok még végleges választ kérni a majdan V. részére írandó levélben, melyhez mellékelni fogom a külügyminiszterhez intézett válaszlevelének fénymásolatát és a hozzám intézett levelének fénymásolatát is. ha önök úgy döntenek, hogy meg kell hívni, akkor meghívatom. Viszont előtte megküldöm az ő véleményét mindezzel kapcsolatosan. *Gosztonyi Kálmánról* van szó. Nekem semmilyen személyi kifogásom ellene nincs, munkáját nagyra becsülöm. Levelét még nem válaszoltam meg. Végleges meghívása az önök kezében van letéve.

Még nem tudtam újabb fölvételeket készíteni a táltosok barlangjáról és csak a jövő hét végén fogok tudni a bizottsággal a helyszínre utazni, hogy a megfelelő akta elkészüljön úgy mint az újabb felvételek. Azokból azonnal fogok küldeni. Több expedíció szerveződik, hogy ugyanezt a barlang rendszert máshonnan megközelítsék. A helyzet azonban sokat javult javunkra az utóbbi napokban. Remélem, hogy ez a folyamat állandósulni fog.

Köszönöm szívből mindazt, amit ezideig is tettek és kérem a jövőben is segítsék közös ügyünket, mely végül is a magyarság föltámadásához fog vezetni. Teremtő atyánkat kérem áldja meg munkásságunkat és adjon erőt egészséget hozzá.

Móricz János

Quito, /Két - ős/ 1968 június 23.

Ekvádori külügyminisztérium levelének a
Magyar fordítása:

Igen tisztelt uram!

Móricz János kutató úr, félhivatalosan, ennek a minisztériumnak a figyelmébe ajánlotta, /benyújtotta/ teóriáját: “EUROPÁI NÉPEK AMERIKAI EREDETE”. Móricz úr azt állítja, hogy az úgynevezett Új Világ, a vízözön után, a legrégebbi kultúra kisugárzási /fokozati/ hely volt és ennek a ténynek a mellőzése, mely az amerikai földrész /mellőzése/ okozza az östörténeti /kutatások/ globális áttekinthetőségének hiányát.

Állítja azonkívül, hogy a Kárpát medencei magyar nép, melynek eredete ismeretlen volt, Amerikából érkezett, különösképpen Ekvádorból.

Móricz úr teóriáját a nyelvészetre, néprajzra, régészetre, művészetre, népművészetre stb. alapozza.

Adva van az érdeklődés, mellyel Ekvádor részére az említett teória bírhatna, ezért nagyon megköszönöm önnek /ha a következőkről/ értesít:

Első : Ismeri-e Móricz urat és teóriáját: “európai népek amerikai eredete” köszönettel veszem véleményét, ezzel kapcsolatosan.

Második: Van-e elégséges tudományos alap ennek a teóriának a megalapozására.

Harmadik: Az eddigi kutatások és az összegyűjtött anyag elégséges-e egy hivatalos kutatás megindítására és igazolnák-e nemzetközi kutatók meghívását egy gyűlésre /kongresszusra/

Köszönöm önnek azt a fogadtatást, melyben a jelenlevőt /levelet/ részesíteni fogja, és kihasználom az alkalmat, hogy benyújtsam /biztosítsam/ érzelmeim legkiválóbb nagyrabecsüléséről

Luis Valencia Rodriguez

a külügyminisztérium főállamtitkára

A külügyminisztérium által kért fölvilágosítást lehet magyar vagy bármely más nyelven megválaszolni.

A külügyminisztérium szándéka, hogy a kongresszus alkalmával a kért válasz leveleket díszkiadásban megjelenteti.

A külügyminisztérium szívesen veszi, ha a föltett kérdéseken kívül más oldalról is megvilágítanak a kérdést, tehát nem szükséges a levél keretén belül maradni. Ezenkívül örömmel vennék a kérdéssel kapcsolatos jó és ésszerű javaslatokat.

Ismertetés

Baráth Tibor: A magyar népek őstörténete című munkájáról
I – III köt. Montréal, 1968, 1973, 1974 A szerző kiadása.

Baráth Tibor “a magyar népek” kifejezést arra a legalább 10-12 ezer éves – létszámban sok-sok millióra tehető – ősi népcsoportra vonatkoztatja, amely a jelenleg magyarnak mondott nyelv ősi formáját használta, történelme folyamán pedig változatos szerepet játszott Ázsia, Afrika és Európa földrajzi tájain. A magyar nyelvemléknek egymástól igen távoli pontokon való feltűnése arra mutat, hogy jó néhány, ma élő nemzet történelme hajnalán eddig még ki nem derített módon ilyen “magyar” népcsoportokat olvasztott magába. A térképen egymástól messze lévő magyar foltokat nem kiinduló pontoknak, vagyis nem őshazáknak kell tekinteni, hanem végállomásoknak, ahova a magyar népek egy központi területről, a valódi őshazából a _szélrózsa minden irányába kirajzottak. Elsősorban a Közel Keletről bizonyosodott be, hogy ott magyar fajú népek éltek, és részesei voltak az emberiség ősi magas kultúrájának /Mezopotámia, Egyiptom, a Földközi Tenger vidéke/.

Az I. kötetben a szerző a legközelebbi múltból, a hun korszakból indul ki. E kötet első része a “Hun-magyar testvériség Kárpátországban” címet viseli, a könyv második fele a két nép őshazáját tárgyalja a régi Keleten. A II. kötetben a kutató mélyebbre megy vissza az időben, s követi az afrikai, az Indus-völgyi és a közép-ázsiai /másként “turáni”/ kus népek nyomait. Azután bemutatja a magyar népeknek a nomád életformájú szemitákkal vívott küzdelmeit. A terjeszkedő, harcias szemiták Asszíriában, majd másutt is hont foglalnak, megszerzik a főhatalmat, átveszik a régi kultúrát és kivándorlásra készítetik az ott több ezer éve megtelepedett magyar népeket. A III. kötet elmondja, hogyan költöznek át a magyar nyelvű népek Európába, ahol új hazákat alapítanak.

Baráth Tibor e hatalmas körkép megrajzolásához összetett módszert alkalmaz,

vagyis felhasználja a történettudomány különböző segédtudományainak eredményeit is. Helyet kapnak az írástörténet, a régészet, a nyelvészet és helynévkutatás, az embertan, a klímátörténet, a néprajz és mitológia tanúbizonyságai. Külön ki kell emelni, hogy adataiban bőségesen használja az utolsó évtizedekben megjelent külföldi tudósok munkáit. A történettudomány elsőrendű bizonyító anyaga azonban az írott szöveg, amely a benne megnyilatkozó nyelv révén perdöntő bizonyíték a népi személyazonosság megállapítására. Így Baráth munkájának gerincét a magyar nyelven írt, ún. “Okmánytár” képezi.

Ennek anyagát hosszú és fáradságos úton gyűjtötte össze, s helyet kapnak benne a különböző sziklafeliratoktól kezdve a cseréptáblák, a köemlékek és szobrok során át a hieroglifikus, geometrikus és jelképszerű ábrázolások is.

Baráth Tibor bizonyításait bőséges jegyzetanyaggal is támogatja, s az olvasó meglepődve tapasztalja, hogy mennyi új felfedezést tettek az őstörténet és a vele kapcsolatos tudományágakban az általa idézett nyugati tudósok. A könyv mondanivalójának sokszor meghökkentő megállapításait támogatja az a legújabban végzett kísérlet, amelyet a párizsi Sorbonne nyelvészei hajtottak végre: elektronikus számológépek segítségével megvizsgálták a világ összes kis és nagy, élő és holt nyelvét abból a szempontból, hogy melyik őrzött meg legtöbbet az ősműveltség nyelvelemeiből, vagyis az ős-etimonokból.

Az eredmény a következő volt:

az angol nyelv	4 %	ős etimont tartalmaz
latin	5 %	“
őstörök, türkmén	26 %	“
héber	5 %	“
Csendes-óceáni nyelvek	7 %	“
indiai munda-khol	9 %	“
tibeti, szankszrit	12 %	“

Végül a magyar nyelv 68 % ős-etimont tartalmaz

Ez az elképesztő százalékarány újabb bizonyítéka a magyar ősiségnek és alátámasztja a Baráth Tibor könyvében foglaltakat.

Budapest, 1977. jun. 9.

Hary Györgyné

Noé Bárkája egy vitorlášhajó volt.

AMERIKA ISTENEI AZ ÓCEÁNON KERESZTÜL ÉRKEZTEK

A vízözön elborította a földet, de nemcsak Noé élte túl.

Mondák és építmények Amerikában és az ókorban szenzációs állítást igazolnak

Dr Thor Heyerdahl, tudományos akadémiák tagja, földrajzi és más társaságok tiszteletbeli tagja, sok kitüntetés birtokosa a "Ra" nádcsonakán bebizonyította hogy már évezredekkel ezelőtt az Atlanti-Óceán áthajózása lehetséges volt. Ő azonban nem bizonyította be minden kétséget kizáróan, hogy az egyiptomi műveltség virágkorában, Krisztus előtt mintegy 3000 évvel az Atlanti Óceánt mind a két irányban rendszeresen átszelték a papiruszcsónakok. Ellenkezőleg, minél gyakrabban olvasom át a "Ra I." és a "Ra II." segítségével megtett utazásairól szóló jelentéseit, annál inkább világosabban látom, hogy az ellenbizonyíték derül ki. Ha Cortez és Pizarro spanyol hódítók Heyerdal módján nádcsonakon sodródtak volna Mexikó illetőleg Peru partjaira – egy Montezuma és egy inka sem gondolt volna arra, hogy őket mint isteneket tisztelje! Akkor tehát kit?

Akkor tehát tételezzük fel, hogy nádcsonak-vitorlázók voltak, akiknek a fehér istenek nyomait köszönjük az Amazonastól Peruig és Mexikóig? Ez két feltétel mellett volna lehetséges: először, ha ezek a nyomok pontosan az egyiptomi piramisépítők napjaiig nyúlnának vissza és másodsor, ha Amerika őskultúrái a mezopotámiai és észak-afrikai kultúrák világosabb hasonmásai volnának. De az egyik eset sem áll fenn.

Az amerikai magaskultúrák kezdeteit illető kérdésre csak két tudományos álláspont alakult ki. Az egyik azt állítja, hogy még a Tiahuanaco faléptítményeit is a Titicaca-tónál csak a Krisztus utáni évezredben emelték, a másik ezeket az építményeket, mint a már említett perui utakat is Krisztus előtti 6000 és 4000 év közé keltezi. Akármelyik időt fogadjuk el, akár Krisztus előtt 5000, akár utána 500, voltak emberek, akik a szumérek gondolatgazdagságát és a fáraók kultúrformáit Amerikába ültethették át vagy akarták átültetni.

Nem marad tehát más hátra, minthogy búcsút vegyünk az egyiptomi magaskultúrának Amerikába való átvitele /akár nádcsonakkal, akár anélkül/ tételétől. Biztos, hogy nem voltak egyiptomiak, föníciaiak és krétaiak sem vagy más Földközi-tengeri népek, akik saját

magaskultúrájuk alapján a Kr. előtti harmadik vagy második évezredben a művelődési virágzást Dél-és Közép-Amerikában kiváltották, mert ezek az amerikai magaskultúrák vagy korábbra vagy legalább egy évezreddel későbbre időzíthetők.

Néhány tény mindehhez:

Dél-amerikai néptörzsek már 2500 és 1200 között Kr. előtt finom gyapjúsöveteket készítettek. Egyiptomban gyapotültetvények létesítése csak Kr. előtt 370-től bizonyíthatók. Tengerit közép-és dél-amerikai népek már Kr.e. 5000-ben termeltek és bizonyíthatóan Kr.e. 3500 körül már a ma is sokfelé szokásos módon arattak.

Csak a Kr.e. 3. századból erednek azonban azok a gondosan eltemetett halottak, akik a továbbélés hitére engednek meg következtetni. Sírmellékletek mint étel és ékszer, fehér kövek és vörös por szorít erre a következtetésre. Ebben az időben emelték agyagtéglákból az első piramisokat. Mesterséges öntözőberendezéseket létesítettek és a fémmegmunkálás /réz és nemesfémek/ valamint a szövés-művészet igen fejlett műszaki tudást árul el. Ennek a kornak /Kr.e. 500-300/ tulajdonítunk sokat a megmunkált kockakövekből épített falromok közül. Hogy helyesen-e, az a mai napig nincsen bebizonyítva. Éppen úgy, mint a Tiahuanaco titokzatos romjainak kora máig nem bizonyítható. A falak ott óriási kőkockákból állnak, a legnagyobb meg nem munkált kőtömbökből, amiket csak találni lehet és művészi domborművekkel ejt bámulatba minket.

Minden időbeli és földrajzi távolságon keresztül azonban az ember marad a legfontosabb összekötő kapocs. Ernest Hooton, az antropológia /embertan/ körében megtámadhatatlan tekintélyek egyike, maya koponyák sorozatát hasonlította össze Peruból, Új-Mexikóból és Arizonából valókkal és messzemenő egyezéseket állapított meg közöttük. A koponyaalakulások leírásánál azonban észrevette, hogy az ázsiaihoz sorolt mongoloid típusnál ezek hiányoznak, míg ellenben a nyugat-amerikaiaknál éppúgy megtalálhatók, mint a Közel-Kelet /tehát Anatólia, Kaukázus és az Eufrát között/ ősi sírjaiban.

Ez olyan megállapítás volt, mely J.F.S. Thompson régészt erre a felkiáltásra indította: “Egy izgalmas gondolat, hogy a mayák – hogy úgy mondjuk – harmadfokú unokatestvérei voltak népeknek mint a szuméreknek, akik mintegy 3000 évvel a mayák előtt olyasmikkel foglalkoztak, mint a piramisok építésével, a csillagászat kifejlesztésével, magas kultúra megalapításával és elterjesztésével. Magukkal vitték a mayák és az ő fajtájuk más képviselői ilyen gondolatok magvait, mikor áttelepültek az Újvilágba?”

Ebben segítségünkre lehet a szumérek Gilgames /Uruk királya/ eposza. Én például meg vagyok győződve, hogy a történelmi Gilgames, az eposz ellenkező állítása ellenére, egyáltalán nem ismerte a tengereket. És a legtávolabbi utazás, amit a falakat építő uruki király megtett, őt az Eufráteszen lefelé a perzsa öbölíig vitte.

Gilgames utazását tehát nem szabad a történelmileg megfogható szumérek idejébe helyezni. A Cédrushegyhez történt első vándorlása során – még ha ezt a hegyet a Libanonban kellene feltételeznünk – olyan sok népcsoportra bukkant, mint királynak olyan sok királynál kellett volna tisztelgő látogatást tennie, hogy eposzunk biztosan csak udvari jelentésnek volna minősíthető.

Sokkal inkább összekapcsolódnak a történeti Gilgamesh a homályos ősidők mítoszai. Például az Utnapistim, a szumérek Noéja utáni kutatásban. Gilgamesh Utnapistimhez akar sietni. Tőle, a halhatatlantól akarja kérni a saját halhatatlanságát. A legérdekesebb kérdés most: hol találja meg Gilgamesh őst, Utnapistimet, azt a Noét, aki a vízözönt átélte?

A pusztán keresztül sietett a hegy szorosaihoz. Gilgamesh úton van az Atlasz hegységhez. Az eposz egy utalása sem enged meg más értelmezést.; az út nem kelet, észak vagy dél felé visz. Az út nyugatra visz. Ezzel azonban ahhoz a ponthoz érkezünk, amelynél kicsit közelebből kell foglalkoznunk az Atlasz hegységgel és annak lakóival.

A berberék, az Atlasz hegység lakói, amennyiben a tuaregek nemességéhez tartoznak, Imoschagh néven nevezik magukat. Az ősből szó helyett: Amazigh, vagy a többszámban Imazighen. Kétségtelenül ennek a szónak gyökere megtalálható az észak-amerikai emberek régi gyűjtőnévében: Mazikes vagy Maxyes. És most lesz a kérdés izgalmas: az ősi aztékok egyáltalán nem aztékoknak nevezték magukat, hanem Mexika néven. Mi azonban közben tudjuk, hogy a népek nyelvében milyen könnyen és gyakran felcserélődik az a és az e hangzó. Ha Maxyes / Mazikes helyett most azt mondom: Mexikes, akkor gyakorlatilag nincs különbség az és Mexika között.

A tény azonban az, hogy a Mexika-k eredete és az ő származáshelyük, Aztlan / Atlán mindaddig sem időbelileg sem földrajzilag nincsen meghatározva. Természetesen a fentiek sem bizonyítékok arra, hogy Észak-Afrika és Közép-Amerika között kapcsolat állt fenn. Mégis figyelemreméltó utalások, melyeket mint lehetséges nyomokat figyelmesen kellene tanulmányozni.

Ha abból indulunk ki, hogy Amerika még ma is csaknem felfedezetlen kontinens volna, ha az európai népességtöbbség és az Atlanti Óceánon keresztül létesült szabályos

hajóforgalom a betelepedést és ezzel a kontinens feltárását csaknem kényszer nélkül nem tette volna lehetővé, akkor felismerjük azt is, hogy egy magányos nádcsonak egyetlen egy fehér istent sem hozott volna Amerikába. Végeredményben egy Noé még nem csinált kulturális tavaszt. De Utnapistimnek volt hajósa! És ha nem lett volna valamikor a vízözön utáni évezredben ez a hajós – más szavakkal egy viszonylag szabályos hajó – és csónakközlekedés nagy vitorlásokkal az Atlanti Óceánon keresztül – mi ma hiába néznénk utána a Titicaca-tó Napkapujának és a Közép-amerikai népek lépcsős piramisainak. –

MEGJEGYZÉS: Ti szumériában élet, ka szumériában kapu, a többszámot kettőzéssel fejezi ki a szumér. A Titikaca tó neve tehát azt jelenti mint “a bőséges élet nagy kapuja”. Meg kellene állapítani, vajon nem egy nagy pusztaságot is öntöző bőséges vízforrás volt-e a tó az egész élő világnak. Idevág Szöcs István cikke a székelőkapuról, mely a napfelkelte irányát mutatta /Művészet 1974.10.sz. 33-36 old./

Az már régebben ismert volt, hogy a Csendes Óceánon keresztül vannak tengeráramlatok, melyek India déli partvidékétől Közép-Amerika felé viszik a hajókat. Móricz János bizonyította be az általa szervezett négy főből álló expedícióval azt, hogy az Egyenlítő alatt Ekvádor nyugati partjaitól viszont nyugat felé sodródó áramlatok vannak, melyeket a régi népek jól ismertek. Hajós barátai indián módon felkészített balsafa-tutajjal 1970 május 28-án indultak el Ekvádor nyugati partjáról. November 6-án 159 nap alatt tengeráram segítségével jutottak el Ausztrália keleti partjaihoz hétezer kilométeres tengeri út után egy vitorlával. /Magyar Ifjúság 1970.50.sz. 15 old. – V.ö. Sur Ecuatoriano, octobre 1970./ - Talán vannak még áramlatok ehhez hasonlóan az Atlanti Óceánon keresztül.

-----

1. oldal folytatása

1968 június 21-én Luis Valencia Rodriguez, az equadori külügyminisztérium főállamtitkára elküldte az első csoporthoz, melynek nevét és címét közöltem a véleményt kérő hivatalos leveleket.

Ebben a csoportban sikerült még az utolsó pillanatban fölvetetni **Dr Pass László nyelvészt** is, kinek címét egy hazai barátom volt szíves megküldeni. Miután különböző helyről várok még egynéhány címet, abban állapodtam meg az államtitkárral, hogy 2 hét múlva újabb véleményt kérő leveleket fog küldeni. Ebbe az újabb csoportba fölvettem **Dr Zakar András és**

Orbán Árpád urakat. Szerencsére ön volt szíves a címekeket megküldeni. Kérem amennyiben vannak oly kutatók, akik ezzel a kérdéssel foglalkoznak és esetleg részt vennének a kongresszuson is, bár ez nem föltétel, nagyon szívesen benyújtom címüket az államtitkárnak, hogy ők is megkaphassák még időben a véleményt kérő leveleket. Ez csak annyiban fontos, hogy nem szeretném, ha oly értékes emberek, kik éveken keresztül csendben, zajtalanul dolgoztak, kimaradnának, mert lényegileg itt a kérdés már eldőlt, azonban a külügyminisztérium egy nagyon szép díszkiadást szándékozik megjelentetni, amelyben összefoglalja az előzményeket és válasz leveleket és úgy gondolom, hogy ez a legkevesebb amit kaphatnak, akik annyi évet szenteltek életükből és oly sok keserűséget kellett elviselniök, hitük védelmében, hogy legalább ez a szerény elégtételük meglegyen.

-----

8. old.

Kérem, ne haragudjon az ilyen kutyafuttában való írásomért, nagyon sietek és emellett ennek a szállodának a gépe is nagyon rossz, ha most hozzálátnék a hibák kijavításához, az egész levél olvashatatlaná válna. Elnézését kérem ezért.

-----

9. old.

Dr Móricz János

2. levele

Guayaquil, 1968 szeptember

21.

Kedves Barátom!

F. év szept. 3-án kelt nb. levelét megkaptam. Örülök, hogy az atlasz jó állapotban érkezett, s remélem, hogy a hajópostán feladott atlasz, ugyan csak megérkezik a napokban. Majd kérem értesíteni, hogy milyen állapotban érkezik, s hányadikán.

Elnézését kérem *Dr Pass Lászlónak*, ugyanis az államtitkárhoz küldött válaszlevele rég megérkezett, s annak a németből magyarra fordítását én végeztem, de csak ideiglenes fordítást, mert nem vállalhatom a válaszok hivatalos fordítását, oly tárgykörben, melyben rólam van szó. Ezért, a levelekről fénymásolatot készítenek, s a másolatokat külföldre küldik a hivatalos fordítás végett. Csak a magyar nyelvű leveleket, mert német, francia, angol stb. követségek s hivatalos fordítók is vannak itt. Magam, csak az első gyors fordítást

végeztem, a *magyar, francia, s német nyelvekről, mert ezeket a nyelveket ismerem. Így Dr Pass László kitűnő válaszlevelét is.* Erről a válaszról az államtitkárnak nagyon jó véleménye van, s az ajánlott kutatási elveket is nagyon jónak találta, s a közölt szumír szavak is kitűnőek, látszik, hogy igazi szakember.

Sajnos a hivatalos válaszok, még az említett okok miatt /hivatalos fordítások/ vagy novemberig is elhúzódnak. Ezért valószínűleg az összválaszok után fog az államtitkár újra írni, s ebben az írásában, már valószínűleg meghívást is fog küldeni, de minden esetre hivatalosan föl fogja kérni a kutatókat, hogy továbbra is tartsák fenn a kapcsolatot, s segítsék elő a kutatásokat. A kongresszus megszervezése rengeteg időt jelent, s magát az időt úgy gondoljuk, hogy 1969 június-július hónapokra kell tenni. Ezért lenne ily késői időre halasztva, hogy előtte még meg lehessen hívni egy szakemberekből álló csoportot, hogy itt a helyszínen végezzenek alapos kutatást, s hogy ezt az anyagot még szét lehessen küldeni a résztvevőknek, s azoknak legyen idejük az anyag földolgozására.

Itt szeptember 1-től kezdődően új kormány van. Valószínűleg ez a kormány fölveszi a diplomáciai kapcsolatot Magyarországgal, s ennek kapcsán, Quito városában első ízben évezredek óta, lenne magyar külképviselet. Ez minden esetre megkönnyítené a kutatásokat, mert senki behunytt szemmel nem járhat, a töménytelen magyar szó, zene, szokás stb. mellett, még akkor sem, ha a kérdés nem érdekli, s még akkor sem, ha mindennek nem lenne oly nagy visszhangja itt, mint amilyen nagy visszhangja van, szerte az egész országban. A brazíliai magyar nagykövet s egy magyarországi tanácsstag a kormányt képviselték az új kormány iktatásakor. Itt a külügyben nekem azt mondták, hogy a kapcsolat föl vétel hivatalosan, már csak rövid idő kérdése.

Részemről örülök ennek a diplomáciai kapcsolatnak, mert így gyorsabban, s könnyebben fogjuk tudni a kutatásokat előre vinni, emellett illő dolog is, hogy hajdani őshazájával a magyarság a legszorosabb jótestvéri kapcsolatokat tartsa.

Bihar Adorján, nagyon rendes derék ember, s nagyon jó barátom. Miután már 11. hónapja vagyok Equadorban, s Argentínával csak legközvetlenebb munkatársamon keresztül tartok kapcsolatot, sokan jó barátaim, kik egyébként kutatásaim eredményeit terjesztették, ma míg vissza utazom, hír és anyag hiány miatt szüneteltetik közléseiket. Viszont én nem győzöm a levelezést, mert itt teljesen egyedül vagyok.

Köszönöm a küldött válaszokat, nagyon érdekesek. Visszatérve a két szlovák utazó könyvére, mellékelve küldök fénymásolatot Luis Cordero kecsua szótárából, melyből megállapítható, hogy a két utazó valószínűleg a múlt század végi könyvekből értesült, még mielőtt a suhár törzset fölkereste volna. T.i. abban a korban sokan írtak az itteni törzsek "uralaltai" eredetéről.

A tánc szakértőnek föladtam 28 fényképmásolatot az itteni táncról, s ugyan azt az anyagot önnek is mellékelem, egyelőre míg jobb anyaghoz jutok. Ez az anyag a LLACTA folyóirat /LAKTA/ "ELQUISHIHUAR EL ARBOL DIOS" című 1 kötetéből 1966-os 2. kötetéből 1968 lett kifényképezve spanyolul:

LLACTA – Organo de publicacion semestral del Instituto de Antropologia y Geografia Ecuatoriano /IEAG/.

Közlök pár érdekes szót: v e r g a itt a férfi hímvessző neve, s ugyancsak így írják s ejtik még ma is vasmegyében, s nem a ló-fa, mi a karóba húzást jelentette, mely szokás egyébként itt is nagyon elterjedt volt. P i n t , fennmaradt a véradásnál mint mérték, egy pint vért adnak itt az emberek, p i n t így írják s ejtik. A női nemi szerv neve: c h u c h a - magyar fonetikával így írják: csucsá. Ez a három szó is igazolja, ahogy már többször jeleztem, hogy itt rengeteg magyar szót tartott meg a tudat alatt a lakosság a régi magyar nyelvből. Sehol máshol ezek a szavak nem léteznek, csak itt. Még annyit, hogy külön szótárt lehetne összeállítani a jó magyaros káromkodásból. T.i. minden Magyarországon honos káromkodási forma spanyol nyelvre van fordítva, s néha még egy-egy magyar szó is megmaradt. Mindezt csak az veszi észre, aki nagyon jól beszéli a nyelvet, s nagyon jól ismeri Amerikát, mert máshol ezek a formák nem fordulnak elő, ennek pedig az oka, hogy bizony még nem rég magyarul káromkodtak.

Jó lenne egy levélben közölni az államtitkárral, hogy a levelek érdembeli megválaszolása c. két hónap múlva fog megérkezni. Nagyon jó ötlet francia vagy angol nyelvű hivatalos fordítást mellékelni, mert ez nagyon megkönnyíti a dolgokat.

Itt van egy *pulikutya* szerűség, ugyanúgy néz ki, s olyan szőrös is, ennek a neve itt:

p u l c h u n g o – magyar fonetikával: p u l c s ü n g ó. Ugyan ennek a kutyának a neve Peruban, ahol 1964-ben az Uramba völgyében találkoztam vele, ott p a l q u i volt, magyarul p u l k i. Ugyan ott találkoztam egy félig disznó félig kutya szerűséggel, majdnem szőrtelen, ez emlékeztetett a *disznó kutya*, szójárásunkra, bár ez németben is megvan.

-----

13. old.

Dr Móricz János

3. levele

Guayaquil, 1969 március 2.

Kedves Barátom!

Először is kérem, ne haragudjon hosszú hallgatásomért, rajtam kívül álló okok megnehezítették az utóbbi hónapokban az ittlétemet. Múlt év október havában, egyik Argentínából érkezett ügyfelemmel lopás áldozata lettem, s bár az én anyagi veszteségem csak ezer dollár volt, azonban az ebből kifolyólag ért károsodás nagyon sok ezer dolláros volt. Ezért az utóbbi hónapokban minden időmet kénytelen voltam anyagi helyzetem rendezésére fordítani, hogy aztán tovább folytathassam a kutatásokat. Úgy látom, hogy májusra már újra teljesen rendbe jövök, sőt, ha minden jól megy a kutatásokra és könyv kiadásra is nagyobb összeget fordíthatunk.

Gondolom, hogy minden küldeményét megkaptam, többek közt Élet és Tudomány két példány, a Kutya, Ethnographia és legutóbb *Domokos Péter Pál* kitűnő munkája *Der Moriskentanz in Europa und in der ungarischen Tradition* stb. Ezek a küldemények nagyon nagy segítségemre voltak, s köszönöm a fáradozását ez ügyben is. Részemről tovább fogom küldeni az anyagot, s circa tíz könyvet és füzetet fogok Quitoból címére megküldeni.

Kérem értesíteni Andrassy urat, hogy az ígért anyagot még nem tudtam elküldeni, az

említett nehézségek okozták, azonban mindent rövidesen megküldök címére.

Én készülök egy kis időre átmenni Argentínába, úgy tervezem, hogy március 20-a körül utazom, mindenesetre megírom mielőtt elutazom, hogy az összeköttetés meg ne szakadjon köztünk. Ezért most arra kérném, hogy amennyiben teheti, írjon egy levélben egy rövid összefoglalót arról, hogy ezideig mennyire jutottak az anyag földolgozással, illetve milyen anyaggal számolhat a kongresszus és kik dolgozták föl, vagy dolgozzák az anyagot. T.i. erre azért lenne szükség, hogy jelezzem a külügyminisztériumnak, hogy ezideig mennyire jutott a munka.

Argentínai tartózkodásomat arra is föl akarom használni, hogy megállapodjak egy magyar kiadóval a tanulmányok s könyvek kiadására, úgy hogy a megfelelő sorrendről, s anyagról, mit ki kell adni ugyancsak örülnék, ha szíveskedik tájékoztatni.

Fray Gregorio Garcia részletet is ott fogjuk kiadni, s remélem, hogy meg fogok tudni állapodni Dr Theész János barátommal a Transzilvánia kiadóval.

Nagy örömet szerzett kedves barátom **Láng Imre címével**, t.i. én már vagy tíz éve, hogy nem voltam Venezuelában, hol annak előtte bizony sokszor jártam és hosszabb ideig is tartózkodtam. Sajnos az Imre címét nem tudtam és most akartam Argentínában megszerezni. Igazán nagyon derék ember, s nagyon jó magyar ember Láng Imre, a napokban fogom egy levéllel fölkeresni, s a régi barátságot fölújítani.

Domokos Péter Pál munkája nagyon jó, s örülök, hogy ilyen gyorsan megállapítottam hogy magyar táncokról van szó. A baile del Serrucho, azaz fűrész tánc, melyet úgy itt mint a bolíviai Cochabamba-ban is láttam táncolni, egyszerű csárdás.

Remélem, nem kérek túl sok munkát ezzel a levéllel, s ha nem is írtam meg minden időszerű dolgot, csak azért van, mert nagyon sietek, s szeretném, ha ez a levél holnap reggel elmegy, azaz ma mert már hajnali két óra van.

U.i. argentínai munkatársam állandó címe, melyre argentínai levelezésemet irányítani kell:

Edmundo Nagyiványi

Ricardo Fernandez 53.

TIGRE – F.G.B.M.

Republica Argentina

-----

16. old.

Dr Móricz János

4. levele

Guayaquil, 1969 április 12.

Kedves barátom!

Örömmel vettem március 13-án kelt részletes levelét, annál is inkább, mert így egy átfogó képet kaptam az otthoni munkásságáról, s ez nagyban elősegíti az itteni további tevékenységemet. Sajnos még valószínűleg május hó közepéig itt kell maradnom, így nem fogok tudni találkozni Z.J.-vel, mielőtt végleg Európába telepszik, pedig nagyon hasznos lett volna a találkozás.

Január 12-i levelét a táncelemzésekkel kapcsolatosan megkaptam, s ugyancsak azonnal följegyeztem fordító barátunkat is; mint ahogy az előző levélben említett antropológus munkatársunkat is fölvettem.

1.- köszönöm a vélemény nyilvánító levelekre vonatkozó tisztázást. T.i. nagy részét magam is olvastam, viszont az utóbbi időben ritkábban utaztam föl Quitoba, így kissé kevesebbet is tudtam mindezzel foglalkozni, s emellett értékes levele nagyon jó összefoglalót adott. Igyekezni fogok, hogy *Dr Molnár Imre és András* munkásságához még a szükséges anyagot idejében eljuttassam, címükre. Az előző levelemben említett

körülmény késleltetett.

2.- A fenti anyag publikálása elsőrendű feladat, s ezen a téren úgy hiszem nem lesz különösebb akadály, hogy nemcsak spanyol, de több nyugati és keleti nyelven is megjelentessük az anyagot. Az adaléknak szánt anyag, melyet fölsorol levelében s melyet megkaptam, ugyan úgy, ahogy azt ajánlja, ki lesz adva. Tegnapelőtt érkezett meg a gyorsíró lap két példánya, a **rovásírás-eredetéről** szóló értékes cikkel.

3.- **Gárdonyi** munkáját várom.

4.- Nagyon jó útmutatás részemre a Szerzői Jogvédő Hivatal említése, mindenesetre ettől függetlenül továbbra is igényelni fogom szíves segítségét ez ügyben is.

5.- nem tudtam ezideig az új kiadóról, bár lehet, hogy az argentiniai leveleim közt erre is van utalás, mert ide csak azt az anyagot küldik utánam, mit szerintük ottani munkatársam szerint szükséges, hogy ezzel kissé könnyítsék levelezésemet. Nem tudtam arról se, hogy **Dr Théesz Jánosnál** hevernek **Gosztonyi tanulmányai**. Mindenesetre ezeket a kiadványokat, azaz a kiadásukhoz szükséges fedezetet igyekszem megszerezni, hogy emiatt ne legyen fönnakadás.

6.- Azóta, hogy eljöttem Argentínából erre a negyedik utamra, nincsenek híreim arról, hogy a Salvador Egyetem sumer tanszéke működik-e, mert mikor innen először visszautaztam, s az eredményeket bemutattam az évzáró ünnepségen, nem voltak hajlandók meghallgatni, mert úgy említették, hogy még akkor sem érdekes, ha tényleg úgy van, ahogy állítom, mert nem igazságra van szükségük, hanem erőre, s egy keleti nagyhatalmat emlegetett V.P. hajdani politikus, kit **/Badinyi/ Jos Ferenc** támogatott. Sajnos a tanszék nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, pedig sokan voltunk, akik támogattuk remélve a tisztulást. Magam, rajtam kívül két hallgató tandíját vállaltam, s fizettem míg visszatértem után ezek a szomorú események előfordultak. Ettől kezdődően megszakítottam minden kapcsolatot a tanszékkal, s egyedül egy-egy jó barát s munkatárs segítségével dolgozom. Minden költségemet magam fedezem. A XXVII. Nemzetközi Orientalista Világkongresszusról, magam is csak hírlapi hír alapján értesültem, s az Argentínában keringő hírekről tudok, melyekről nem szívesen írok.

Az említett néprajzi térkép, azonos a japánok által rég kiadott, s selyem kendőre nyomott térképpel, melyen némi kis változásokat eszközöltek. Tehát nem egy új néprajzi munka alapján készült. Ettől függetlenül, az El Salvador jegyzi a térképet. Ha visszautazom, fogok

egyét szerezni, s megküldöm. Ugyancsak megkísérlem a kongresszusi oroszlanos jelvényekből is szerezni, s küldeni. Erről a 6. pontról szívesebben hallgattam volna, mert nem szeretek rosszat írni, ha jót nem írhatok, inkább hallgatok.

7.- mindenesetre, majd magyar szövegre is szükség lesz, de legelső sorban idegen nyelvű kiadások fogják az ügyünket előre vinni a végleges megoldás felé.

8.- Még egyszer egy kellemetlen ügyet kell letárgyalni, sajnos nem lehet az embereket meggyőzni arról, hogy doronggal nem lehet verebet fogni, pedig ezt mindenki nagyon jól tudja. **Csóke Sándor**, aki Ausztriában él, s egyébként egy kitűnő ember, bár csak a levél által ismerem vagy 4 éve, összeállított egy jó munkát, melyben az **uralaltáji nyelveket** tárgyalja az itteni ayamará és quechua nyelvekkel. A tanulmány jó, itt nagyon nagy hasznát tudnám venni, de sajnos az összekötő szöveg teljesen értéktelenné teszi a nyelv összehasonlító munkát. T.i. itt spanyol nyelven a szöveg értelmetlen, s esetleg félreértésekre adhat okot. Mindezt megtetézi a záró szó, mely az egész munkának egy félreérthetetlen politikai jelleget kölcsönöz. Ha nem így lenne, remekül tudnám kamatoztatni a magyarság érdekében, s jól segítene az egész ügynek, így viszont nem tudom mit kezdjek vele, mert ha én csak tizedrészét követném el annak, ami a szövegben és utószóban van, elleneink már rég világgá kürtölték volna, hogy nem tudományról, de egészen másról van itt szó. Pedig úgy a szerző, mint a kiadó nagyon rendes magyar emberek, s jó barátaim is. Én egy példányt külön borítékban föladok ebből a tanulmányból, az Ön részére, s kérem, legyen szíves szakvéleményt adni róla, hogy tudjam meddig lehet ezzel az összeállítással elmenni.

Egyetértek teljes egészében azzal, amit épp ezzel a kérdéssel kapcsolatosan ír a 8. pontban. Éppen ezért zavar az említett tanulmány összekötő szövege stb. úgy látszik, hogy nagyon el vagyok maradva a nagyvilágtól, mert Gosztinyinak a Gilgames eposz olvashatatlan részének a megfejtését sem ismertem eddig. Természetesen nagyon jó anyag a kongresszusra is, s ha lehet föl fogjuk használni. A leveléhez mellékelt újság kivágásokat is megkaptam. Ezzel kapcsolatosan küldök egy itt talált far-dísz pecsét munkát, melyről a magyar Orinoco expedíció is említést tesz az egyik újságcikkben. A Magyarországon járt Pedro Menendez Gilbert volt miniszter nekem nagyon jó személyes barátom, viszont ami az őstörténetet illeti, ahhoz egyáltalán nem ért, így nem kérhettem meg semmire ezen a téren, mert a legnagyobb jóindulata mellett sem tudott volna segíteni.

Láng Imrének küldtem anyagot, azonban még a levélkapcsolatot nem vettem föl ezideig, mert nagyon lefoglalt az újabb comiték alakulása.

--

COMITE REIVINDICADOR ECUATORIANO DEL PATRIMONIO CULTURAL DE AMERICA, még tavaly szeptember-október hónapokban megszerveztem az amerikai kultúrörökséget visszaállító comitét, melynek egyetlen célja, mint a neve is jelzi, az amerikai földrész kultúr hagyományainak helyreállítása. Minderről nem írtam, mert különben is egy kegyetlen nagy harc folyt le időközben, melyet maradéktalanul megnyertem. T.i. az itteni spanyolok s az általuk fizetett írók és újságírók, tanári kar, papság, sajtó stb. minden vonalon egy nagyon erős támadást indítottak ellenem, s ebben a legenyhébb a fenyegetés volt. Mindent elkövettek, hogy a sajtó ne hozzon munkásságomról semmi hírt, ami itt bizony elég súlyos lenne. Ezt sikerült kiküszöbölnöm, azonban később a comite alakítására meghívottakat fenyegették, s többek ellen sajtón keresztül írtak difamáló cikket, ami bizony többeket elriasztott. Az újságírókat egyenként fölkeresték és igyekeztek ellenem hangolni őket, s mikor ez nem ment újabb s újabb koholmányokat eszközöltek, míg mindez történt én tovább dolgoztam s nem válaszoltam a támadásokra, azonban mikor a tetőfokára hágott a szemtelenség, akkorra már megalakult, s hivatalosan is fölszólították őket, hogy jelenjenek meg az itteni televízióban mindnyájan, s nyilvánosan tárgyaljuk le az ügyet. A bizottság még közölte velük, hogy azt a kedvezményt is adom nekik, hogy nem kérdezek, csak válaszolni fogok az általuk föltett kérdésekre. S míg ők mindnyájan fölvonulhatnak ellenem, én egyedül fogok válaszolni. Ettől úgy megijedtek, hogy egyszerűen elhallgattak, s nem voltak hajlandók a kihívást elfogadni. Viszont ekkor a comite lépett azonnal komoly működésbe és így ma ezen a téren egyedüli komoly szerv, melynek komoly tekintélye van, melyet az előző támadásoknak köszönhetünk. Időközben több más amerikai állammal is fölvevük a kapcsolatot, főleg olyanokkal, kiket én már régebből ismertem, előző kutatásaim alapján.

A comite célkitűzései a következők: az amerikai ősnnyelvet mint kötelező tantárgyat az összes amerikai földrész területén bevezetni. Amerika ősnnyelve magyar volt, s így a magyar nyelvet különös kezelésben részesíteni. A magyar ősnnyelvből származó nyelvek Amerika területén, különös védelemben részesíteni őket a napjainkban folyó genocidium ellen, melyet főleg a spanyol nyelv terjesztői, s a spanyol nyelv akadémia folytat egész Amerika területén. Keresni a kapcsolatot a testvér népekkel és utódaikkal, hogy a több mint négyszáz éves sötétségből kiemeljük a földrész népeit. Egy tudós kongresszus összehívásának a támogatása stb. ez ennek a comiténak a szerepe, s ezt a feladatát ezideig elég jól ellátta.

Hogy ez itt mit jelent, talán jobban tudom érzékeltetni, ha azt írom milyen hatást vált ki a comite azokon a helyeken, melyeken hivatalosan megjelennek. A múlt napokban küldtem egynéhány újságcikket, az utolsó kultúr körutamról. Mindez az utazás Manabi tartományban zajlott le, ahol Montecristi, Manta, Bahia de Caraquez, Portoviejo, Chone, s újra Manta kellett előadást tartanom. Ezeket az előadásokat már régóta tartom, s mindig nagyobb hallgatóságom van. Egy ilyen előadás mint például a Portoviejo-i, melyben a provincia összes előkelőségei, s szellemi elitje mind megjelent, a következőkép zajlott le.

Az összes helyi lapok napokon keresztül első oldalon fényképes nagy meghívót közölnek, ugyancsak az előző előadások méltatásai is megjelennek képekkel az előadásról. Külön meghívókat küld a kultúrház vagy az egyetem vagy más club vagy rendező szerv. Az időpont este félnyolc órára van kitűzve. Velem közlik, hogy nyolc óra harminckor jön értem a bizottság a szállodába, s 9 órakor fogunk a kultúrház dísztermében megjelenni. Este kilenc óra után zsúfolt terem volt, mikor még az elnök, Dr Luis Duenas Vera még nem nyitotta meg az előadást, valamit vártak még, a közönség rém türelmes, ekkor egy rettenetes nagy túlkölés tört ki, a 36 kilométerre lévő Manta-ról, régi Jokay, egy nagy autókaraván érkezett, azok akik már hallották előadásomat, s kik már alakítottak egy comitet Manta városában. Túlkölés, láрма, ricsaj, valahogy bezsúfolódtak, s azonnal egy nagy éljenzésben törnek ki.

T.i. ők már az én híveim, ezzel csak szívélyesen akartak egy kis hangsúlyt adni a következő előadásomnak. Ekkor végre a kultúrház elnöke, ki egyben a bíróság elnöke is, Dr Luis Duenas Vera megtartotta bemutatásomat. Elkezdtem beszélni, s két órán keresztül tartott az előadásom, először az értelemhez szóltam, s felsoroltam minden olyan anyagot, mely bizonyító erővel bír. Utána arról a földrésről beszéltem, mely a spanyolok előtt Nagy Scythia volt, hogy éltek abban az emberek stb. stb. míg végül, mindennek a történelmi hamisításnak a megszüntetését kértem, követeltem. Ezután a s mint befejezés csak az érzelemhez szóltam, s az érzelem közbeszólásokat óriás tapsviharokat váltott ki a közönségből, akik dobolva s tapsolva követelték a történelmi revíziót.

Miután befejeztem az előadásomat, fölszólítom a közönséget, hogy bármilyen kérdése van, azt tegye föl, s meg lesz válaszolva. Ez nagyon tetszik a népnek, s bizony előfordult, hogy újabb s újabb valóságos előadást rögtönzők. Ellenben itt Portoviejon, még egy külön szám is volt. T.i. a spanyolok elküldték egyik tanárnőjüket, hogy tegyen föl kérdéseket, s igyekezzen lehetetlenné tenni. A kérdések vége felé hirtelen nagy csend lett, amikor a tanárnő föltekintte a kérdést: “úgy tudom, s úgy tanítottak, hogy az amerikai földrész egy teljesen új keletű, s ezért nevezzük Új földrésznek, meg tudná Ön mondani, miért mondja azt, hogy ez nem új földrész.” Válaszom: amennyiben Amerika új földrész lenne, s ezáltal csak a legújabb időkben települt, népesedett be, akkor ha ez így igaz lenne, nem lennének olajkutaink, szenünk etc. Etc. A föld geológiailag egyszerre született, eltekintve a rajta végbement fölszíni

Változásoktól. Tehát a kor azonos. Nagy tapsvihar zúdult rám, hogy a tanárnőt elnyomják, s mikor elcsendesült a tanárnő újra megszólalt hangosan és mérgesen “én kérem önt vegye tudomásul, hogy Amerika teljesen új földrész”. Válaszom: Kérem higgye el nekem, hogy úgy a lábam mint a fejem azonos korúak. A közönségből oly irtóztos röhögés tört ki, hogy a tanárnő fölállt, s vörös arccal távozott, míg a közönség hangosan derült, mert örült annak, hogy az ő földje, hogy az ő történelme, s múltja védőre és pártfogóra talált.

Még az előadás vége felé mondtam, hogy nem illeti meg az itteni népeket az indián jelző,

azonban, ha ezt elleneink erőltetik, úgy vegyék tudomásul, hogy én nagyon büszkének érzem magamat indián mivoltomra. De vegyék tudomásul azt is, hogy mikor nekünk indiánoknak gyönyörű városaink voltak, s függő hidakat, s utakat építettünk, ők kik minket indiánoknak neveznek, még az őserdők sűrűjében ugráltak ágról-ágra. Egy-egy ilyen mondat után nyugodtan pihenek, mert bizony nem akarják abbahagyni a tapsot és a dobolást. Az ilyen előadások után aztán mindenki még külön beszélgetni akar, meghívások stb. rettenetesen fárasztó, bár nagyon érdekes.

Ezideig nyolc comite van, de újabban nagyon sok tanár, újságíró, értelmiségi és ifjúság jelentkezik, hogy comite alakulási engedélyt kapjon, azaz beleegyezésemet kérik. Így rövidesen az egész ország be lesz hálózva comitékkal, melyek ugyan azt a célt szolgálják, s ugyanazokat az ideálokat hirdetik: a történelmi revízió haladéktalan végrehajtását, s a magyar nyelvet, mint Amerika ősnyelvét haladéktalan elismerését.

A fehér indián, ezen a néven is neveznek egyre sűrűbben, s ily értelmű újságcikkek is láttak napvilágot, említve, hogy a tradíciók arról szólnak, hogy majdan eljön egy fehér indián, aki a népet kivezeti a szörnyű elnyomásból. Az igazság az, hogy a szellemi elnyomása a népnek rettenetes, s így bizony örülnek mind annak, amit ily értelemben értük teszek.

A Portoviejo-i előadásom után másnap Dr Luis Duenas vera, a Portoviejo-i bíróság elnöke, s a kultúrház elnöke büszkén mondta, hogy őbenne is indián vér folyik, de ezt a többiekkel együtt spanyol nevek alatt szigorúan eltakarták, mert szégyen volt ezidáig indiánnak lenni. Azonban mióta én hangosan hirdettem az "indiánok" felsőbbségét, mindenki boldogan kezdi levakarni magáról a nagyon vékony spanyol mázt, s "indián" őseit kezdi kutatni, mert kik előadásaimat meghallgatják, utána büszkéik származásukra. Egyre sűrűbben hallom, hogy egyik is másik is azt mondja, hogy egyik nagyapja magyar volt. Hiába, divat lett magyarnak lenni, s így egy kis kerülővel közelebb jutnak, ha az ellenőrizhetetlen egyik nagyszülőre ráfognak, hogy magyar volt.

Tavaly itt járt a magyar rádió és TV. Részéről, valamint a Népszabadság részéről egy-egy kiküldött **Robert és Várnai urak**. Véletlenül találkoztam velük a Quitoi Humboldt szállodában, s később itt a Continentálban. T.i. egyik céljuk a velem való találkozás volt, röviden elbeszélgettünk, s megajándékoztam őket egy-egy atlással. Ők mondták csodálkozva, hogy meg vannak lepődve azon a munkán, melyet itt végeztem, mert mindenütt tárt karokkal fogadták őket, s testvérként kezelték őket, említve nekik kutatásaimat. Úgy tudom, hogy erről megemlékezett a televízió, mert az egyik adásban rólam is beszámoltak, mint ki azt állítom, hogy innen származott a magyarság.

EL VERDADERO AMERICANO; írta **Virgilio Valladares Aldeco**: Mexico. Magyarul: az igazi amerikai: **V. Valladares A.** már régebben kereste velem a kapcsolatot Mexikóból, mert az egyik itteni kutatásaimat tárgyalta. Nemrég sikerült a kapcsolat felvétel, s ő megküldte könyvét a főt említett címmel. Ez a könyv ötven év kutatásainak az eredménye, s érdekesen ugyan azt vallja, mit én is állítok; lényegileg tagadja a Bering agyrémet: Tagadja az ázsiai eredetet. Állítja Amerika ősiségét;

25-ös old.-on folytatódik

nem kell ????????????????????

-----

26 old.

Dr Móricz János

5. levele

Quito, /Két-ös/ 1969 május 7.

Kedves barátom!

Csak néhány gyors mondatba szertnék gyorsan beszámolni. A múlt héten feljöttem Kitoba, s többször találkoztam egy nagyon kedves és becsületes ferencrendi szerzetessel; **Fray Carlos Alberto Coba**. Több éve ismerem, s zenekutatással foglalkozik. Úgy tudom, hogy meglehetősen jó zene szakismeretekkel rendelkezik. Mindenesetre sok éve már, hogy komolyan gyűjti a népzene, s így számottevő anyaggal rendelkezik. Meglehetősen sokat utazik, s így ismeri a columbiai Kun testvéreink zenéjét is, s abból is van egy jó gyűjteménye. Én az utóbbi időben hónapok óta igyekeztem a kapcsolat újra felvételét, ami csak a napokban sikerült. Így ma véglegesen megállapodtam vele, hogy egyenesen vegye föl a levélbeli kapcsolatot önnel, s megadtam az úgy ön, mint **Dr Gárdonyi, Dr Molnár**

címeit, hogy az anyagot, ami nála van haladéktalanul s gyorsan az önök címére megküldhesse.

Fray Coba önzetlen közreműködése és segítsége, több itteni és columbiai szerzetes közreműködését is fogja jelenteni, akik az általuk gyűjtött, s sok éves munkásságuk eredményével óhajtanak segíteni. Mindezt megkönnyítette **Domokos Péter Pál** tanár úrnak megküldött – Der Moriskentanz in Europa und in der ungarischen Tradition – című tanulmánya. Mert ahogy megkaptam, átadtam Fray Cobanak, ki itteni német szerzetes társaival tanulmányozta s megállapították, hogy a teljes azonosság magából a tanulmányból is világosan megállapítható. Így elhatározták, hogy ezentúl mindenben a legmesszebbmenően bekapcsolódnak a munkába, s kérésemre megküldik önöknek eddig végzett kutatásaiknak az anyagát. Egyelőre a levelezést az ön közreműködésével, s Fray Coba útján fogják eszközölni.

Arról is szó van, hogy esetleg egy szerzetes átmegy majd Magyarországra az önök segítségével ottani kapcsolatok kiépítésére az anyag teljes földolgozására. **Fray Carlos Alberto Coba** még ma fog íni, s anyagot küldeni. Ugyancsak százszámra vannak neki helyszínen fölvetett hangszalagjai, amiket ugyancsak meg fog küldeni. Magam melegen ajánlom ezt a fiatal, lelkes jó szerzetes testvérünket. Nagyon örülne, ha a Coba vagy Koba nevet Magyarországon meg lehetne találni, t.i. ő ekvádori, s “indián” vér folyik az ereiben, így természetesen az utóbbi időben lelkes magyar lett belőle, s nagyon szeretné Magyarországot meglátogatni.

Júliusban Argentínába fog jönni, ahol több előadást szervezek az ottani egyetemeken, ahol az itteni, s magyarországi ősi zene azonosságáról stb. fog beszámolni. Kb. 3 hétig fog tartani argentínai előadó körútja, melynek úgy argentin mint magyar vonalon is nagy jelentősége lesz. Ha ily irányban tudnák önök valami anyaggal segíteni, nagyon jó lenne.

A napokban nagyon komoly beszámolót fogok küldeni arról, hogy milyen stádiumba lépett a kongresszus az itteni hivatalos kormány körökben ... egyelőre csak annyit írhatok, hogy sok mindenben, s sokszor hihetetlen akadályok legyőzésével kellett megküzdeni, de az eredmények várakozáson felüliek.

Hogy mikor utazom Argentínába, jelezni fogom időben, az eredmények készítették utam elhalasztására.

Dr Móricz János

6. levele

Guayaquil, 1969 június 21.

Kedves barátom!

Megkaptam április 26-án kelt, nagyon érdekes levelét, úgy mint a mellékelt küldeményt, mely az első nemzetközi közép-ázsiai tudományos megbeszélést, szimpozionot ismerteti. A közölt eredmények nagy előrehaladást jelentenek, s magam nagyon örülök, hogy a közölt nevek közt látom azokat, kik oly sokat fáradoznak, az itteni kutatásokkal kapcsolatban is. Őszintén gratulálok. Ugyanakkor értesítettek Argentínából, hogy a jelzett anyagot megkapták.

Simsai L. Vilmosnak írtam egy részletes, bár a sietség miatt csak úgy kutyafuttában összeállított ismertetést, s kértem adja át elolvasásra, hogy ha bármi történnék e téren, ne érje önöket meglepetés. Ahogy a jövő héten Kitóban rendezem a jogi helyzetet, azonnal megküldöm a fénymásolatokat, hogy azok az önök birtokában legyenek. S ha bármi történné, akkor mindenesetre tudnák, hogy valójában, mik voltak az előzmények, s bármikor a nemzetközi bíróság előtt a megfelelő anyaggal követelhetnék mindezzel kapcsolatosan a magyarságot, szellemi s anyagi téren megillető részt.

Erősen készültem, hogy Argentínába visszautazzam, hogy épp a levélben leírt ügyet, a végleges megoldás felé vigyem, mikor a nemzetközi hír-ügynökségek világgá röpítették a hírt, hogy jól felszerelt expedíció fog ide érkezni, hogy az Inkák kincseit megkeresse. Ahogy utána néztem, meggyőződtem arról, hogy meglehetősen jó információik vannak, s ez késztetett arra, hogy mindent félretéve átvágjam magamat az ősrengetegen, s értesítsem az ott élő testvér törzseinket. Nagyon nehéz itt mindennek a biztosítása, bár a legkiválóbb ügyvédi iroda vette át, így a jövő héten hivatalosan lesz bejelentve s a megfelelő jogvédelem szerint engem illet meg a fölfedezés, s az ezzel járó ötven százalék. Ez elvben rendben is van, azonban a valóság másképp fest ideát. Mindenesetre, így joggal védhetem a területet, s azt meg is fogom védeni. Mert nem vagyok hajlandó tovább eltérni, hogy minden kultúr leletet, írást, s egyéb tárgyi bizonyítékot beolvasszanak, s kiraboljanak. Arra

számítok, hogy a legrosszabb esetben, ha kell fegyvert fogok, s közben kérem a biztonsági tanács sürgős összehívását, hogy a terület védelmére nemzetközi erőket rendeljen ki. ismerve az itteni helyzetet, sajnos kevés emberre számíthatok, olyanra, aki az igazságért önzetlenül cselekedne. Ez nehezíti meg a kérdés gyors, s jó tisztázását. Ez ügyben, ahogy az irataim elkészülnek, azok fénymásolatait megküldöm, hogy tiszta képet kapjanak minderről.

Hogy egy kis képet kapjanak az itteni állapotokról, közlöm a következőket; Van Cuenca városában egy idős pap, aki már több mint negyven éve gyűjti a környékbeli leleteket.

Legutóbbi látogatásom alkalmával mesélte padra Carlos Crespi, hogy az a szép jogar, mely gyűjteményében van, egy fáraó sírjából került elő. A bebalzsamozott fáraót levetkőztették, minden aranytárgyat, ékszert leszedtek róla, s őt magát beledobták a folyóba. A jogart lekopasztották, s utána elvitték neki eladni. Ilyen esetek napirenden vannak. Az itteni kutatók közül nehezen lehetne csak egy nagyon kis társaságot is összehozni, mely önzetlenül, s csak a tiszta tudomány, s az igazságért dolgozzon. Emellett teljesen laikusak ebben a kérdésben. Az egyik “tudós” fölkereste padra Crespit, s kérte, hogy adja neki kölcsön, azokat az *arany táblákat*, melyek írással vannak tele róva, s majd *ő megfejtí, s visszaadja őket*. Crespi, átadta az írott táblákat, s *Prof. Francisco Huerta Rendon*, mert ez a neve a “tudósnak”, elvitte a leleteket az U.S.A.-ba, s azokat eladta. Utána írt Crespi ellen difamáló cikkeket, mondva, hogy mindaz, ami Crespi birtokában van, hamisítvány. Crespinek rengeteg egyiptomi, etruszk, kánaáni stb. lelete van a múzeumában. A leletek közt nagyon sok az arany lelet, ezeket többek között volt suhár növendékeitől is kapta. Ezért oly nehéz itt ennek a kérdésnek a biztosítása, s rendes körülmények közt való megoldása.

Nagyon sajnálom, hogy a Himes féle szójegyzékhez még nem tudtam a megfelelő szavakat megküldeni. Ennek rengeteg oka van, s mondhatnám, hogy a *S.V.* részére írt levelemben részben leírtam őket. Azonban, bár a kecsua nyelv, úgy mint az ajmará is, nagyon közeli testvér nyelvek, itt még ma is élő ó-magyar nyelvről van szó.

Andrés fernandez Salvador, aki a Macsacsi-i forrás ásványvizének tulajdonosa, s mely ásványvíz itt – aqua mineral Güitig-név alatt kerül forgalomba, kérdezte tőlem, hogy meg tudom-e mondani, mi volt a forrás régi neve, melyet még az 1800-as években följegyeztek, s erről egy könyv is van. Majd a megfelelő fénymásolatot megküldöm. A följegyzés a következőképpen szól: *“b e l e t m o s”* ezen kívül “belermos”. Tehát, aki följegyezte a forrás régi nevét, miután magyarul nem tudott, azaz bél mosó víznek nevezték. *S ma is ilyen tulajdonságáról ismert.* Úgy hiszem ez a két szó is beletartozik a szójegyzékbe.

A Panama-Columbiai kunokra vonatkozó kis tanulmánynak egy kis részét lefordítom

magyarra, mert úgy érzem, nagyon fontos. Bár az egész tanulmány rendkívüli magas lelki, szellemi életről, s erkölcsvilágról tanúskodik, sőt oly magas nivójú életről, melyet ma a nagy “műveltségű” népek nem tudnak fölmutatni. Természetesen a kunok is ó-magyar nyelvet beszélnek, s én arra gondoltam, önök erre azonnal rá fognak jönni.

A tanulmány végén néhány sorral a szerző Ernesto Cardenal neve fölött a haldokló kunokról ír, s a következőket mondja:

“despegate del mundo, que las cosas de aqui valen poco:

válj el a földtől, mert az itteni dolgok keveset érnek:

piensa en Dios que es nuestro padre. Dios te llama,

gondolj Istenre, ki a mi Atyánk. Isten hív,

ya te quiere llevar, vas a morir. PABA IGALAGI BE MAI:

már el akar vinni, meg fogsz halni. Paba igalagi be mai:

ya has entrado en el camino de Dios”

már bementél /betértél/ Isten útjára”.

Itt egy eredeti kun mondat van idézva; Paba igalagi be mai, s ezt a szerző úgy értelmezi,

hogy ; már bementél Isten útjára.

Viszont én a következőképp értelmezem:

P a b a i g a l a g i b e m a i

Apa /Atyánk/ égi lakába be megy

A tanulmány tisztázza, hogy – Dios Paba egyenlő Istennel. Viszont ez nem felel meg, hanem összekeverik jelentését, az általunk nagyon jól ismert “A t y a I s t e n -el”.

Továbbá “Paba Tummati” azt írja, hogy mindennek a teremtője /”Creador de Todo”/. Ugyancsak általunk ismert – “T e r e m t ő A t y á n k” – ról van szó. Tummati – Teremtő. Diosayla, szerinte Dios – Isten, már spanyol szó, s sayla Jefe – főnök, ugyancsak nem felel meg, mert Sayla sem főnök, hanem A t y a jelentéssel bír, s újra az “A t y a I s t e n” megfelelővel találkozunk, vagy “I s t e n A t y a” jelentéssel.

Tudom, hogy még ma is nehéz mindazt elhinni, amit állítok, sajnos nem bírtam anyagiakkal fedezni az utóbbi hónapokat, máskülönben már rég sok minden végleg tisztázódott volna. Ettől függetlenül az idő s a kitartás meghozza majd az eredményeket. Természetesen az önök áthatós segítségével.

Sokan írták, hogy mikor azt állítom, hogy Kitus, Két-őst jelent, nagyon nagy tévedésben vagyok. Voltak, akik ezt cifrábban is megírták nekem. Nos, minden szerző leírja, hogy az észak-perui K i t u m b e, a régiek nyelvén két embert jelentett. Belátom, hogy nehezebb valamit leellenőrizni, mint valakit egyszerűen lehülyézni, s ledorongolni. Ezzel szemben sosem állítottam, hogy nyelvész vagyok, hanem egyszerű kutató, akit megsegített a Magyarok Istene. Nem több, s nem kevesebb.

Kitó mellett van egy gyönyörű szép völgy, annak M a g u a n a a neve. Itt aya, ana, ina minden esetben anyát jelent. S mikor az itteniektől hallom, s azt magyarul kell följegyeznem, akkor az így néz ki: Mag-ó-anya.

De ugyan ott van I n a q u i t o, s van Peruban I q u i t o s, stb.

Nem tehetek arról, ha bizonyos korban, mikor még nem merült feledésbe nagyszerű múltunk, s ha valamelyik ősünk fölszólalt a hazugságok, s ferdítések ellen, azt letorkollták, mondva “Ne hallgassatok rá, mert ő egy de Magogi”. Jelezve ezzel származását a fölszólalónak, mely mondat azonban az idők folyamán oda süllyedt, ahol ma van, s demagógia alatt mást értenek az emberek.

Sok-sok mindent ismertem meg itt a világ közepén, s mindazt mit sikerült megtudnom, teremtő Atyánk végtelen nagy kegyelmének köszönhetem, s ezért is tudom vállalni, s vállalom mindazt a viszontagságot, ami ezzel a feladattal jár. S ezt örömmel s meggyőződéssel teszem.

Köszönöm mindazt, amit ezideig tettek önök, s kérem, hogy legyenek egy kis türelemmel,

míg rendszeresen fogom tudni küldeni az anyagot, s a kongresszusra történő többi munkát is igyekszem gyorsan előrevinni.

Egyelőre nem utazhatom vissza Argentínába, s így kérem levelezésemet újra ideirányítani.

Csőke Sándornak én küldtem anyagot, még évekkel ezelőtt.

Abban a reményben, hogy a Jó Isten további munkásságunkat is megsegíti, szívélyesen köszönti

Csőke Sándor

9372 Eberstein

Schlossberg 2.

A u s t r i a

34. old.

Az ősi szokásokat, melyek évezredek alatt alakultak ki egy népben, az megőrzi őket, még akkor is, ha nyelvet cserél. Ilyen szokások, szólásmondások ezreit őrzi, használja ma is az ekvádori nép, mely ma a guayaquili nagy kikötővárosban, bár nagy vérkeveredésen, s nyelv-cserén keresztül is, őrzi, azaz átvette az elődök szokásait, mondáit, s emlékeit. Ma, bár spanyol nyelven, mégis ugyan azt mondja, ugyan azt érzi, mit Kárpát medencében élő magyarság. Ezekből a feltűnő azonosságokból közlök egynehányat.

“sírva vigad az ekvádori”. Ezt hajtogatják minduntalan, mondva, nincs a világon még egy nép, mely sírva vigad.

Csak Ekvádorban mondják az aludttejre, hogy az aludt tej. – leche dormida. Sehol máshol

Dél-Amerikában tudtommal nem így nevezik.

Ekvadorban valóságos – v ö r ö s h a g y m a - van, első ízben vörös káposztának néztem, s úgy is hívják: Vörös hagyma: cebolla colorada. Cebolla – hagyma, colorada – piros, vörös, olyan vörös, mint a cékla.

A zászlónak, ha azon szalag is van, azt l a b á r o –nak nevezik, azaz a magyar l o b o g ó.

A hegyi falvak házai tökéletesen megfelelnek a magyar vidéki házaknak, mindenütt ott van a tornác, itteni faluban járni ugyan azt az érzést kelti, mintha hazai vidéken járna. A házak zöldre festett ablakait mindenütt rengeteg muskátli díszíti.

Itt ma is c s u r g ó –nak nevezik a csurgót, minek spanyol neve chorrera.

A táltosok barlangjának egyik bejáratába gyönyörű patak ömlik bele, s ennek a pataknak

N a p – i n c s a neve, s napocsát jelent.

Ugyan ott a közelben egy másik bejáratnak M a y a – l i k a a neve.

Hogy a barlangokik eljusson az ember, előbb a S z e r é m hegyen, s a S z e r é m folyón kell átmenni.

Ugyancsak K u n h á z a hegyet is meg kell mászni, melynek nagyon veszélyes meredek lejtője van.

Az egyik folyónak útközben N a p – m á s a a neve, s vize aranyos színű.

Köening, Ausztria kardinálisa, ki egyébként őstörténet kutatással is foglalkozik, könyvet írt az U s a p á k –ról, s írja könyvében, ha majd egyszer sikerül megtudnunk, kik voltak az us apák, vagy us-apa, akkor meg fogjuk ismerni vallásaink eredetét, mert ezek az usapák

találhatók meg vallásaink legrégibb emlékeiben. Koenig nem tudja, mit jelent us-apa. Könyvének címét s kiadóját nem tudom innen megadni, azonban gondolom, hogy a Széchenyi könyvtárban megvan. Ha nem, lehet írni magának a kardinálisnak is. Teológiai műről van szó. Jó lenne, ha fölvennék vele a kapcsolatot.

Itt Ekvádorban van Ud-us-apa, Jipi-hapa, Apa-urkö stb. s apa – apát jelent.

A magyarországi nép mondái, s regevilága úgy mint szólásmondásai majd teljes egészében déli eredetűek, hol a fügefától a lapulevélig, s a tollseprűtől a világ közepéig, minden a déli eredetre utal.

Ipolyi Arnold, a Magyar mitológiájában rengeteg megdöbbentően pontos adatot közöl a ***barlangokkal kapcsolatosan***. Tökéletes helyleírással.

36. old.

Dr Móricz János

7. levele

Guayaquil, 1969 október 5.

Kedves barátom!

Július 18-i levelét megkaptam, de úgy mint a többi leveleimet csak most visszatértem után kaptam kézhez. Sajnos irgalmatlan nagy harc folyik a ***Táltosok Barlangja***-inak a birtoklásáért. Minden percemet ez foglalja le, míg az eredmény eldől. Valamivel részletesebben írtam le, ***S.V.-nak***. Kérem, segítsen a névsor összeállításában. A külügynek küldött összes iratai birtokomban vannak, s ezeket a többivel együtt a fölállítandó bizottságnak fogom átadni.

Dr Móricz János

8. levele

Guayaquil, 1969 október 24.

Kedves barátom!

Őszinte örömmel vettem 1969 október 16-17-én kelt levelüket és a közölt vezérelveket, melyekkel teljes egészében egyetértek.

Sajnos munkámat megnehezíti a komoly sajtó hiánya és ezzel szemben áll a kritikátlan szenzációhajhászás, mely általános jellemzője az egész kontinens újságírásának. A lassan alakuló újságíró iskolák is a felelősség teljes hírszolgálat helyett a cikkek címére helyezi a fősúlyt, s nem annak tartalmára. Mindezt hátrányosan befolyásolja, hogy egy cikket a lap igazgatósága úgy értékeli, hogy leellenőrzi, hogy a megjelent szenzáció mennyiben növelte a lap aznapi forgalmát. Ebből viszont a lapra nézve komoly előnyök származnak, a lap hirdetőinek a szemében, kik szívesebben hirdetnek egy oly újságban, mely szenzációs híreket tud fölmutatni, s tulajdonképpen ez az itteni újságírás fokmérője. Ebből származik, hogy az újságíró aztán mindent elkövet, hogy még a kis jelentéktelen hírekből is óriási szenzációt igyekszik kerekíteni, mert hisz ettől függ napi kenyere.

Mikor az "El Telegrafo" legutóbbi cikke megjelent, fölháborodva fölkerestem az újságírót, aki előzőleg megígérte, hogy mielőtt leadja a cikket, átnézésre megmutatja nekem.

J. Blinkhorn egyszerűen eltűnt, s mikor utána találkoztam vele, s szemére vettem, hogy mennyi valótlan-ságot, szemenszedett hülyeséget közölt, boldogan mondta: azért nem mutattam meg, mert maga kihúzta volna a legjavát, mikor én tulajdonképpen segíteni akarok. Ezenkívül hivatott az igazgató és gratulált a cikkért, mert valóban rendkívüli, éppen ezért kaptam az igazgatóságtól egy repülőjegyet, és most egy hónapra Venezuelába, Columbiába küldenek. Boldog volt és még ő méltatlankodott fölháborodásomon. T.i. aznap még délben elkelt minden egyes szám és már délután féláron keresték az "El Telegrafot" a cikk miatt.

Az igazgatóságot rengetegen keresték föl telefonon, kérve barátilag biztosítson az aznapi számból.

A lényeg megszűnt, mindent elnyom, betakar, elsodor az érdek, a nagyobb példányszámból származó nagyobb haszon és ez megöli az újságírást, a felelősséget és a pontos mértékletes tudósítást. Az itteni sajtó lényege nem a pontos felelősségteljes hírszolgálat, hanem hír, mint pénzforrás, a lehető legnagyobb kihasználása mint üzleti lehetőség. Ezáltal az újságíró mint ennek függvénye, mindent elkövet, hogy minél vadabb szenzációs riportokhoz jusson, melyeket aztán úgy talál. Ahogy azt a lap érdekei, s sajnos a kritikátlan közönség is igényel.

Az *“El Comercio” igazgatója Jorge Mantills*, aki Ekvádor londoni nagykövete volt, mondta, hogy lapjukat teljesen a rendelkezésemre bocsátják és kérte, hogy minél több hírt közöljek, mikor arra kértem, hogy ne írják azt, hogy “Dr” mert az engem nem illet és már számtalanszor kértem erre, csodálkozva mondta hisz mi csak segíteni akarunk. Különbösen is erre szükség van, az egyetem ugyanis majd díszdoktorrá fogja avatni, tehát mi a hátránya abból, hogy mi ezt már lapunk hasábjain megtettük. Egyszerűen megelőztük az eseményeket. Ilyenkor látom igazán, hogy a latin gondolkodásmód, milyen leírhatatlan távol áll tőlünk.

1969. október 17-én a *buenos airessi “El Clarin”* közölt egy szenzációs cikket, a Táltosok Barlangjával kapcsolatosan. Az összes nemzetközi hírügynökségek értesítve vannak arról, hogy semmi velem kapcsolatos hírt, tovább ne adjanak. El kell ismerni, hogy a mormonok kitűnően vannak szervezve és ezen a téren erejük félelmetes. A Clarin különösen ügyel arra, hogy rólam egyetlen hír meg ne jelenjen hasábjain. Cora Cane, egy író, ki költészettel foglalkozik és egy kis kedves rovat vezetője, “El Clarin Porteno” megkapta az itteni sajtóban megjelent cikkeket. Azokból összeállította az “Ő” szenzációs cikkét, melyhez a “La Nacion” 1967-ben megjelent cikkéből kiollózta a 2 fényképet, melyet az “El Pacifica” tutajjal kapcsolatosan rólam közölt és az egyik kép alá természetesen odaírta, hogy 500.000 éves civilizációt fedeztem föl. A másik képen, hol hajdan a tutajon voltam, annak a parancsnokával, kit úgy hívtak, hogy Vitál Alsar, azt írja, hogy a rádió műkedvelőknek nagy része volt a fölfedezés sikerében. Továbbá valahonnan előszedett egy olyan fényképet is, melyet én sohasem láttam és azt oly ügyesen csinálta, hogy azon a képen egy leszálló ember látható. Az nem én vagyok, viszont mindenki meg van róla győződve, hogy igen, t.i. a leszálló alak hátulról van fényképezve. A kis kedves költeményekkel foglalkozó író nem tudta, hogy mily vihart fog kiváltani Argentínában az a cikk ugyan azzal az ollóval lett szabva, mint itt a legtöbb, mégis óriási az értéke, mert közvélemény formáló ereje így is nagyon nagy. *Ettől félnek a legjobban a mormonok, kik tulajdonképpen ennek az irányított sajtónak az urai.* Amit el akartak takarni, megjelent a legnagyobb példányszámú lapban, cirka 700.000 példány naponta. Itt közlöm, hogy az “El Comercio” külön távirón közölte az argentin hírügynökséggel a saját cikkének a teljes szövegét. Egyetlen sort, az argentin sajtó nem közölt.

Tudom éppen *mormon részről, hogy a legjobban fájt nekik*, hogy van sajtóm és nem érdekli őket, hogy milyen a sajtó, lényeges, hogy van. Mert ők nem törődnek a

bizonyítással, hanem egyszerűen világgá röpítenek egy hírt. Például: a buenos airesi **“La Razón”** 1969 szeptember 29-én közölte, hogy Cyrus Gordon, a bostoni egyetem archeológus professzora megállapította, hogy Brazil neve nem autocton, hanem héber, vagy föníciai, mert **Brazília nevét** nem a brazil fa nevéből nyerte, hanem a **b a r z e l** szótól ered, mely a régi föníciai nyelven és héberül is

v a s a t jelent. Ergo, Brazil neve héber szó.

Ílyen hírekkel naponta találkozom garmadával az itteni sajtóban és ez engem őszintén bosszant. De kérem, ne haragudjanak ha azt írom, hogy szeretném ezeknek a híreknek a szerzőinek arcát látni, mikor néha-néha egy-egy tőzsgyökeres magyar szóval találkoznak a saját nemzetközi sajtójukban, mint legutóbb a Clarinba, s kénytelenek megfejtetni, hogy – táltosok barlangja mit jelent.

Egyszóval a cím és a terjedelem a döntő a déli kontinens sajtójában. Annak van igaza, kiről terjedelmesebb cikk jelenik meg, meggyőzőbb címmel. Tehát nem a hír valósága, értéke és annak tartalma, hanem a fejléc és a terjedelem adja meg itt a valóságos értéket a cikknek.

Ennek láttára kénytelen vagyok sok mindent elfogadni, úgy ahogy azt a **mormonok bevezették**, hogy saját céljaikat elérjék. Tehát azokkal a fegyverekkel kell küzdenem, melyeket ők maguk vezettek be és azokat összes fogyatékságaikkal az igazság szolgálatába állítani. Ez érzékenyebben érinti őket, mint a legkitűnőbb és tökéletesen bebizonyított oly tétel, mely soha napvilágot nem lát, s melyet a széles olvasó közönség úgysem tudna megérteni. Egyébként ennek köszönhető, hogy ma itt minden miniszter, a hadsereg vezérkara, a kongresszus tagjai stb. stb. a magyarságról és a magyarság itteni történelmi kapcsolatairól beszél. Ma Ekvádor előkelő szalonjaiban, klubjaiban kötelező már egy-két magyar szót tudni, minden a magyarság és a **táltosok barlangjainak** fölfedezése körüli téma divat lett. Ezért magam kénytelen vagyok belátni, hogy bár jól ismerem az itteni népet, az eredmény érdekében nem nekem, hanem nekik volt igazuk. Ezt tudják a **mormonok** is és ezért félnek ezektől a hírektől.

Kérem, ne haragudjanak, hogy ily hosszan tárgyaltam ezt a részt és bár felháborodtam magam a cikk tartalmán, végül kénytelen vagyok belátni, hogy azok nagyon sokat segítettek. Magam teljes egészében osztom véleményüket és részemről mindent el fogok követni, úgy a jövőben, mint a múltban is tettem, hogy ne kerüljön a sajtóba hangzatos nyilatkozat, azonban nem tudom soha, mit fog a sajtó megjelentetni, mintha azt én magam nyilatkoztam volna.

Részletesebb eredményeket a jövő héten fogok tudni közölni, amikor befutnak a nemzetközi vonalon tett lépéseimnek eredményei, melyek az ezideig befutott hírekből nagyon biztató jellegűek.

Megkaptam S.V. által küldött névsort is és azt hétfőn fogom a külügyminisztériumba átadni. Az egészről egyetlen névre fogok még végleges választ kérni a majdan V. részére írandó levélben, melyhez mellékelni fogom a külügyminiszterhez intézett válaszlevelének fénymásolatát és a hozzám intézett levelének fénymásolatát is. ha önök úgy döntenek, hogy meg kell hívni, akkor meghívatom. Viszont előtte megküldöm az ő véleményét mindezzel kapcsolatosan. *Gosztonyi Kálmánról* van szó. Nekem semmilyen személyi kifogásom ellene nincs, munkáját nagyra becsülöm. Levelét még nem válaszoltam meg. Végleges meghívása az önök kezében van letéve.

Még nem tudtam újabb fölvételeket készíteni a táltosok barlangjáról és csak a jövő hét végén fogok tudni a bizottsággal a helyszínre utazni, hogy a megfelelő akta elkészüljön úgy mint az újabb felvételek. Azokból azonnal fogok küldeni. Több expedíció szerveződik, hogy ugyanezt a barlang rendszert máshonnan megközelítsék. A helyzet azonban sokat javult javunkra az utóbbi napokban. Remélem, hogy ez a folyamat állandósulni fog.

Köszönöm szívből mindazt, amit ezideig is tettek és kérem a jövőben is segítsék közös ügyünket, mely végül is a magyarság föltámadásához fog vezetni. Teremtő atyánkat kérem áldja meg munkásságunkat és adjon erőt egészséget hozzá.

43. old.

Guayaquil, 1969 november 15.

“VISTAZO” ÉS A KULTUR BANDITÁK

korszakváltóban élünk, s ennek természetes velejárója a minduntalan változó helyzetkép, mely nem rögzíthető hosszabb időre, mert a mai események, holnap vagy rövid pár óra

múlva a múlt ködös foszlányai közt fognak heverni, hogy idővel a teljes feledés homályába merüljenek. Megtörténhet az ellenkezője is, hogy a mai jelentéktelennek tűnő apró kis mozzanat fogja megadni részünkre azt az erőt, mely újabb győzelem forrásává alakulhat, vagy jelentheti azt a követ, mely botlásunkat okozva, jóvátehetetlen károk kútfejévé válhat.

Értékes vagy értéktelen kis eseményeket rögzíték, melyekből holnap, ha az események bekövetkeztek, kiértékelhető lesz, hogy helyes volt-e az eljárásom, vagy az ellenkezőjét kellett volna cselekednem. Távol mindazoktól, kik aggódva figyelik lépteimet, s kiknek szívből jövő tanácsai a távolság következtében csak a már bekövetkezett fejlemények után érnek utól, mikor már újabb feladat, újabb események, már rég másirányba viszik, máshova teszik a megoldandó feladatok súlypontját.

Ezért vagyok állandóan egyedül, álmatlan éjszakáimmal, melyeken át fürkészve kutatom az utat, a helyes irányt, kerülve a csapdát, a rejtett követ, mely botlásomat okozhatja, nehogy a tarsolyomban féltve őrzött, s kínok közt összegyűjtött jussunk az út szélén leselkedő ebek martaléka legyen.

Jelentéktelen kis esemény, vagy korszakalkotó új távlatokat megnyitó események kiinduló pontja-e, nem tudom, csak leírom, hogy a rohanó fejlemények sodrában el ne vesszen, ha netalán valami – bár kicsi legyen is – érték rejlik bennük.

Gaston Fernandez B. az ekvádori állami turista vállalat vezérigazgatója, ki hozzájárult anyagilag, hogy az expedíciót meg tudjam szervezni, s ezáltal tudjam igazolni a Táltosok Barlangjainak létezését, s egyben megvédeni úgy az angol, mint a svéd expedíciótól, melynek egyedüli és kizárólagos céljuk, a barlangok kirablása volt. Gaston Fernandez B. jól viselkedett, míg meg nem győződött arról, hogy a **barlang rendszer** valóban létezik. Utána azonnal hozzálátott ahhoz, hogy engem félrevezessen, s lehetőleg úgy a fölfedezés, int minden egyébbel ő maga akar rendelkezni. Ez a szándéka már kiviláglott, mikor az expedícióba fölvetette Jose Rojas, chilei újságíró. Kinek első teendője egy másik chilei becsempészése volt, kit azzal ajánlott, hogy fényképész, s minden felszerelését hozza magával, úgy, hogy ezzel semmi gond nem lesz. Ingyenes munkaerő ki csak a tudomány érdekében, kíván az expedíció tagja lenni. Ezt az Escarella nevű fényképészt voltam kénytelen La Union-ba letartóztatni, s kemény kézzel kitetetni az őserdőből.

Ma teljesen bebizonyosodott már, hogy Gaston Fernandez B. csak a helyet akarta ismerni, s kész tervvel indult neki az expedíciónak, hogy azt a maga személyének kisajátítva értékesítse. Ehhez kénytelen volt mindazt, amit én követeltem megadni, s megtenni azokat az óvintézkedéseket, melyekkel sikerült az angolokat visszaverni, a svédek pedig elriasztani, ami egyébként az ő céljainak is megfelelt. Azonban itteni dús tapasztalataim alapján én minden egyes okiratról több fénymásolatot is készítettem, s azon túl az ő

hivatalos levelezéséről is, míg a hivatalba ezt az ő beleegyezésével megtehettem. Így minden egyes iratról van hivatalos fénymásolatom, s azon kívül az ő sajtó nyilatkozatait is én készítettem elő. Mindez döntő bizonyíték bárhol a világon csak éppen itt nem, míg ő családja és rokonsága révén a legmagasabb állami hivatalokat tölti be. Ehhez hozzá járul, hogy a felesége az államelnök feleségének a legjobb barátnője. A legtöbb miniszter régi jó barátja, s kölcsönösen támogatják egymást. Azon kívül nagyon fontos, hogy a turista hivatal kit, melyik folyóiratot, napilapot kedvezményez, súlyos összegeket jelentő hirdetéseivel. Ez által tudja befolyásolni a sajtót is. azon túl az elnökség titkársága, főtítkársága, mind az ő politikai és baráti köréhez tartozik, s ezek valóságos gyűrűbe tartják az elnököt.

Természetesen mindezt mások is nagyon jól tudják, s nem mindenhol népszerű, sőt mondhatnám, hogy olyan híre van, hogy bárki kétszer is meggondolja, hogy ezzel az emberrel valamit is tegyen. Én a körülmények hatása alatt kénytelen voltam a kérdést megoldani, s azzal a lehetőséggel, mely lehetőség éppen adva volt. Tekintve, hogy sehol máshol nem remélhettem segítséget, s a többi expedíció az angoloké, már elindult, s svéd pedig már készen állt, hogy a táltosok barlangjába menjen.

Mindenesetre én voltam az egyedüli, ki ügyvédem, Dr Gerardo Pena M. segítségével, hivatalosan bejelentettem jogigényemet s felfedezésemet, s ezzel lehetetlenné tettem az összes többi vállalkozást.

Ezek voltak a rövid, dióhéjban leírt vállalkozás előzményei **Gaston Fernandezt** illetően. Egy lehetetlen feladat megoldása minden anyagi és egyéb segítség nélkül. Ezzel tisztában volt G.F. – is, ki könnyű zsákmányt látott, gondolva, hogy engem könnyen félre fog állítani, majd ha erre a megfelelő alkalom elérkezik. Ezért színleg a legjobb barátjának mutatkozott, gondolva, hogy miután a pontos helyet megismeri, már maga az expedíció nem fog létezni, mert arról gondoskodnak az abba beépített emberei, Escarella és Rojas. Ezért ő maga nem jött velünk csak Limonig, hol az indulás előtt megkérdezte a pontos útirányt, azzal, hogy majd követni fog minket, vagy helikopterrel vagy öszvérháton, de biztosan jön.

Mielőtt elindultunk Limon-ba, elmondtam neki a pontos útirányt s azzal váltunk el, hogy ha La Union-ba érkezünk, akkor onnan rádió összeköttetésbe lépünk egymással, s ő közli, hogy nyomon követ-e, vagy helikopterrel jön-e utánunk.

Az Escarella már Limon-ban elkezdte a lázító munkát, s igyekezett a rendőrség tagjait

ellenem hangolni, azzal érvelve, hogy a rendőrség tagjait nem küldhetem ezt vagy amazt vásárolni, mert tiltják a szolgálati szabályaik. Gyorsan meg kellett értetnem velük, hogy az őserdőben egyetlen szolgálati szabály az én parancsom, s ki azt nem teljesíti, azt a revolverem csöve elé fogom állítani. Ennek bizonyítására azonnal adódott alkalom, amikor a teherkocsi, mely a fölszerelést hozta, nem akart a rozoga hídon, mely Limon előtt van, keresztül hajtani, mert attól félt, hogy belezuhan.

Megparancsoltam Ortiz tiszthelyettesnek, hogy menjen a Sanchez rendőrrel a hídra, s parancsolja meg a sofőrnek, hogy azonnal hajtson keresztül a hídon, mert különben nagy idővesztésünk lesz a távolság miatt. Egy jó idő múlva megjelent az Ortiz tiszthelyettes, a Sanchez rendőrrel, s jelentette, hogy a teherfuvarozó megtagadta a parancsot, mert attól félnek, hogy a híd nem fogja kibírni, s leszakad.

Az ott levő személykocsira ültettem a rendőröket, s a filmezőket is, a fényképpel együtt, s azonnal mentem a hídra. Mikor megérkeztünk utasítottam, filmezők s fényképészek foglaljanak megfelelő állást, hogy a hídon átvonuló tehergépkocsit felvehessék. Ortiz és Sanchez azonnal letartóztatják a sofőrt s majd a Guasumba fogja a teherautót átvezetni. Guasumba G.F. sofőrje, ki ott volt a személygépkocsival. Meglepve kérdezték, hogy kinek a parancsára – az enyémre – mondtam nekik. Az nem lehet – mondták. Mert letartóztatási parancsra van szükségük. Itt a parancs – válaszoltam – s azonnal rájuk fogtam a revolveremet – vagy lövik a sofőrt, ha nem engedelmeskedik, vagy én lövöm magukat. Ijedten lekapták a vállukról a karabélyt, s rászégezték a sofőrre, ki még ijedtebben elkezdett könyörögni, hogy csak engedjék, ő maga átvezeti a teherkocsit.

Lassan, bár a híd kissé ropogott, mégis baj nélkül átvonult. Ezzel egy napot nyertünk. Utána Limonba a Guerrero rendőrségi kapitány méltatlankodott, rendre utasítottam, azzal, hogy tanulják meg, ez nem egy kirándulás, ez egy expedíció, s mindenki csak azt teheti, mit megparancsolok neki.

Ilyen előzményekkel érkeztünk meg először El Pescador, Tres Copales, La Esperanza, majd La Unionba, hol valóságos nyílt zendülés tört ki, Escarella és Rojas felbujtókkal. Ott Escarellát letartóztattam, s kitettem az őserdőből. Majd folytattuk La Buntilla, Nayamba, Jukma, s végül is Guajare tanyájáig, hol véglegesen táborot ütöttem a Guajare fél tanyájában.

Mielőtt megérkeztünk volna, s úgy ahogy a G.F. megbeszéltem, La Unionba felállítottam a rádiót, s a Quito központtal léptem kapcsolatba. Onnan, s mindenünnen csak egyetlen hír érkezett, Gaston fernandez kéri, hogy ne mozduljak La Unionból, mert ő vagy helikopterrel vagy öszvérháton, de ott akar velem találkozni. Várjam meg La Unionban, mert már elindult. Gyanús volt nekem ez az agyon ismételt hír, mert én kora délután érkeztem meg,

miután meguntam az expedíciónak nevezett csürhét, mely hol elveszett, hol leesett az öszvérről, s csak rakoncátlan népség módjára tudott viselkedni, előre mentem, s hagytam hadd kínlódjanak az őserdő iszapos útjain. Így voltak, akik csak a sötét éj beálltakor érkeztek holt fáradtan, halálra rémülve, s iszaposan, mint a rendőrség kapitánya, kinek kötelessége lett volna a biztonságomra ügyelni.

Mikor én megérkeztem, kedves barátom Cambisaka tizedes, az utolsó helyőrség parancsnoka nagy örömmel fogadott, s már is hozta a párolgó jó meleg feketét, mert mint mondta, már mindenki tudja az őserdőben, hogy jön a János úr /senor Juan/, mint ahogy ott engem neveznek. Kis idő múlva egy kis repülő szállt le felettünk, de megfordult és alacsonyan leírt egy félkört, mintha meg akarna győződni arról, hogy engem lát a tisztáson. Én világosan láttam, amint Gaston Fernandez kihajolt valósággal, s nézett engem. Még intettem neki, hogy hova megy, de a gép Guarintza felé vette az irányt, amiért később kételkedtem abban, hogy esetleg rosszul láttam. Mindenesetre a rádió híradása nem volt összeegyeztethető azzal, hogy Gaston Fernandez Guarintza felé repült.

Másnap gyönyörű verőfényes nap volt, s könnyen folytathattuk volna az utat, ha a Zamora folyón átkelünk, azaz, ha azon csónakokkal megindulunk lefelé, hogy a Coangos és Santiago folyók torkolatánál levő Puntillát elérjük. Azonban a rádió minduntalan azt kérte várjunk, mert Gaston Fernandez La Unionba indult utánunk. Ezen a napon távolítottam el Escarellát, s utána a zendülésnek indult társaság kissé lecsillapodott.

Elhatároztam, hogy másnap a rádió hírek ellenére tovább megyek, mert Escarella – Rojas viselkedése, ahogy jól átgondoltam nagyon hasonlított az agens provokátor viselkedéséhez, s célja az expedíció szétfelbontása lehetett. A rádió összeköttetésem állandóan csak azt mondta, nagyon kéri Gaston Fernandez várja meg La Unionban, mert már elindult, hogy ott önnel találkozzon. Még aznap elkezdett zuhogni az eső, s napokra lehetetlenné tette, hogy a kis lélekmentő csónakban bárki is az örvénylő folyóra merészkedjen. Az a biztos halállal egyenlő. Valamit tenni kellett, hogy a lassan magához térő csürhe, mely kezdte a fáradságát kipihenni, foglalkozzon valamivel. Így kiírtam egy versenyt. Cambisaka parancsnok szívesen segédkezett, s adott egy jó nagy fejszét, s hozzá egy hatalmas fatörzset. A verseny a Kanadában a favágók közt divatos törzsvágás volt. Verseny díja az első három csomag cigaretta, a következő kettő, s a harmadik helyezett egy csomag.

A mindig lusta és szemtelen kis Ortiz tisztihelyettes rikácsolva hadonászott, hogy tulajdonképpen most fog eldölni ki az igazi vezér, mert az őserdőben a legerősebb a vezér, s míg mindenki összegyűlt, a környékbeli suárok is, megkérdezett, hogy fölteszem-e a vezérséget egy versenyre. Mondottam, az nem verseny tárgya, de bármi mást vele szívesen fölteszek. Nagyokat nevettek a rendőrök, mert ők vidéki emberek, s jól megtanultak a fejszével bánni, s így biztos győzelemre számítottak. Guerrero kapitány kihívott, hogy én

küzdjek meg a rendőrséggel lássuk ki az igazi legény. Rendben van, válaszoltam. Újabb törzs került elő, s levettem az ingemet, kész állásba helyezkedtem, s ugyan azt tette Herrera, kiről nem tudtam, hogy favágó volt hajdan. Mikor elhangzott a revolver lövés, megindultunk ugyan azzal a törzsszel, s rövid idő múlva fölharsant a shuarok */jibáros/* öröm kiáltása, míg elnémultak a rendőrök. Átvágtam a törzset, míg az Herrera ugyancsak kínlódott tovább vele. Meg voltak döbbenve. Nem hittek a szemeiknek. Később a másik törzset, mint órával stoppoltak 57 másodperc alatt vágtam át. Míg az utánam következő legjobb idő is túl volt az egy percen, s többen csak két perc után tudták átvágni, mint például Rojas. Csak ki igazán jól ismer, tudja, hogy tudom a fejszét kezelni..

Három napos veszteglés után, mikor a víz valamennyire megnyugodott, s vagy három méterrel alacsonyabban állt, megindultunk La Puntilla felé a csónakokkal, annak ellenére, hogy a rádió még mindig ugyanazt a hírt közölte. Várjuk meg Gaston Fernandezt.

Alkonyodott, mikor La Puntillába megérkeztünk, s ott töltöttük az éjszakát, az egyetlen kunyhóban, mi ott van. Másnap reggel megindultunk most már gyalog, hogy a nayambe nagycsaládhoz megérkezzünk. A legnehezebb szakasz az a meredek, melyen körülbelül 3-4 órán keresztül kell fölmászni, hogy utána már valamivel könnyebben lehessen előrehatolni, az alig járt őserdei ösvényen. Mikor fölértkeztem a *shuároktól* követve, kik a csomagokat hozták, kis pihenőt tartottam, hogy a többiek, kik messze elmaradtak, utolérjenek. Egyszerre megjelent előttem az ellenkező irányból Gaston Fernandez. Felismerhetetlen volt. Nadrágját levágta térdig, s így egy groteszk , szúnyogoktól agyoncsípett, szakállas alak állt előttem, ki kiéhezve, sárosan megrágva, s holtfáradtan leroskadt a földre.

Mellette Guasumba, a sofőrje, ki ugyancsak visszatért Limonból Cuencaba, hol várta Gaston Fernandez, ki egy kis repülőt bérelt, hogy azzal berepüljön Guarintzába, hol az evangelistáknak van egy kis missziós telepük, s ott van egy leszálló hely is. Gaston Fernandez túl repült a célon, azon a kis gépen, melyen én La Unionba láttam, s a rádió hírek csak arra szolgáltak, hogy én várjak rá La Union helyőrségben, hol ki kellett törjön a zendülés, mit Rojas-Escarellanak kellett előidéznie, Guerrero, Orti segédletével. Így az expedíció a legteljesebb csőddel félúton megszűnt volna létezni, s vagy ők maguk folytatták volna nélkülem, vagy Gaston Fernandez, ki úgy számolt, hogy megjelenik *Nayambe* törzsfőnöknél, már mindent elintézett, s majd őt egyszerűen bevezeti a barlangba, hogy ott megtölthesse a zsákjait s Guasumba segítségével, mint felfedező visszatérjen. Míg én minden fölszereléssel az őserdőben csődöt mondok, kitör a villongás, s fölbomlik a rend.

Először abban tévedtek, hogy nem egy ilyen csürhét, de sokkalta különb bandát is úgy megtáncoltatok, hogy még élnek, nem felejtik el. Másodszor, hogy hű embereim, Guevara,

Punin, Cambisaka elégségesek lettek volna arra, hogy ilyen csürhéből még ha futószalagon jönnek, apró répát vágjunk belőlük. Harmadszor pedig Gaston Fernandez gyalogolva, nyomorogva ugyan megérkezett Nayambehez, viszont ő nem fogadta csak megengedte neki, hogy engem nála megvárjon, míg megérkezem. Tehát Gaston tervei így füstbe mentek.

Nyomorgott, éhezett, míg rám várt, s nem tudva mi történt, mikor már tovább nem bírta, megindult a La Puntilla felé, s így találkoztunk. Adtam neki élelmet, cigarettát, s mikor megtudta mi történt az Escarellával, “őszinte” fölháborodást színlelt mondván – le kellett volna ütni a gazembert.

Pihenés után újra elindultunk, míg közben a lemeradtak is lassan megérkeztek. Kora délután jutottunk *Nayambehez*, utána Jukmához, hol hivatalosan vártak, s míg mindenki félreállt, lassan méltóságteljesen, ahogy az illem azt megkívánja, mentem a középén álló Nayambe és Jukmához. Rövid üdvözlés után átadtam az ajándékokat, függőágyat stb. stb. Mikor Gaston Fernandez elhagyta a táborát, megígérte, hogy egy-kettőre visszajön helikopterrel, mert az államelnök is biztosan látni akarja a fantasztikus barlangokat. Megállapodtunk, hogy egyetlen sajtó hírt nem fog adni. Egyébként ezt még az indulás előtt biztosítottam, s mindenkivel aláírtam egy nyilatkozatot, melyben kötelezték magukat, hogy senki rajtam kívül, vagy beleegyezésem nélkül nem nyilatkozhat, nem közölhet semminemű hírt, sem az expedícióról, sem pedig a barlangokról.

Gaston Fernandez közölte rádión, hogy bemutatta Velasco államelnöknek a fényképeket, dia-pozitív felvételeket, s egy rövid filmet állított össze a több órás felvételekből, s azt is bemutatta. Állítólag az államelnök azt mondta, “íme erről az emberről is azt mondták, hogy bolond, s lássák urak mindaz, mit állított, be lett bizonyítva”. Állítólag úgy rendelkezett, hogy a belügy, hadügy, s építészügyi minisztériumok karöltve mindenben rendelkezésemre álljanak a továbbiakban. Ezek rádió hírek voltak, melyeket Gaston Fernandez mondott nekem a rádió keeresztül esténként, mikor a kapcsolatot fölvettük a táborban lévő rádió keeresztül. Az élelem rég elfogyott, hisz alig vittünk, mert alig utaltak ki pénzt élelemre. Mégis dolgoztam, s dolgoztam, hogy a tábor fölépüljön, s így lassan több hold területet teljesen letisztítottam, hogy megfelelő helikopter leszállóhely álljon rendelkezésre. Utána több mint a felével megnagyítottam a házat. S két hónap után mikor a tábor készen állt, elindultam vissza Limonba, s azon keeresztül Cuenca, Guayaquil, hogy visszajöjjenek megtudni, mi az igazság mindabból, mit Gaston Fernandez összehazudott a rádió keeresztül.

Mikor Cuenca városába érkeztem, azonnal kértem a szállodába hozzanak nekem az

“*El Mercurio*” című helybeli lapból, mindazokból a számokból, melyekben az expedíciómmal kapcsolatos hírek jelentek meg. Az “*El Mercurio*” lap első oldalán hatalmas vörös betűkkel szedve szenzációs riport az első visszatért csoportról, melyek közt Herman Fernandez, Gaston Fernandez testvére számol be a két segédfilmezővel, s két más, részemre ezideig teljesen ismeretlen “expedíció taggal”, kik a riport igazi beszámolóját adták. Ezek közül is a főszerepet egy vigyorgó, s kajla orrú zsidó vitte, ki épp akkor tért vissza a híres felfedezésről, s mint az expedíció “tagja” nyilatkozott az ősréngetegben, a sűrű vadonban, melyből ő most tért vissza, mily csodálatos várost találtak. Továbbá egy hatalmas fénykép, arról egyenesen a szemembe röhögő, vigyorgó kép, s kajla orrú amerikai zsidó, ki a nagyvilág részére nyilatkozik a szenzációs felfedezésről, melyet ők a képen látható, s vigyorgó zsidó Jimmy Bloch hernan Fernandez, Pedro Luna, Mario Polit, Dr Gerardo Pena, s még egy zsidó, valami Hervis nevű, kit ugyancsak sohasem láttam, épp most végeztek. Szédültem. Tovább olvastam Jimmy Bloch, az Alianza para el Progreso amerikai segítség nyújtó szervezet Guencai megbízottja. Azaz egyúttal kém is.

Mielőtt a lapokat olvasni kezdtem volna, azokat előbb megjelenési sorrendbe raktam. Így aztán látom, hogy a következő nap ugyan olyan nyilatkozatok, s mindenütt ugyan az az undorító kép Jimmy Bloch, a világhírű felfedező. Később az újabb kijövő csoportnál ugyan az a szereplés, s mindenütt az élen a híres “expedíció tag Jimmy Bloch”. Önkéntelenül is egy tizenhárom évvel előbbi kép jutott eszembe, melyen egy ugyanilyen undorító alak, ugyan ezekkel a vonásokkal nyilatkozott Észak-Amerikában, s a fénykép alatt ez állt “megérkezett a sz. magyar hőse”. Annak idején az a kép bejárta az egész világsajtót. Most emez ugyancsak élénken igyekezett két évezred dús, ilyenmű gyakorlatát kamatoztatni a nagyvilág színe előtt. A híradások valótlanok voltak, s egyáltalán nem feleltek meg a valóságnak. Valahol a cikk a szenzációs riport közt a saját *nevemhez hasonló nevet* is sikerült felfedeznem, hol míg azt jelenti “*Jimmy Bloch* a felfedező, s expedíciós”, most érkezett tagja, hogy a sok szakember közt meg kell emlékezni arról is, hogy jelen volt Morrizt kutató is. Az expedíció neve sehol, de a képen világosan látható, hogy az expedíció tagjainak a mellén ott van még a jelvény. Nevemet mégis elírták, s az expedíció nevét nem ismerték. Azaz ezen az úton, s ezek által vesztette el a magyarság az őshazához vezető utat, melyről a hazugság mérhetetlen tömege vezette tévútra.

Indultam Guayaquilbe, hogy újabb adatokkal gazdagodjak, a hírterjesztés csodálatos vívmányairól, melyekkel a nagyközönséget nap mint nap ellátják a nemzetközi hírügynökségek.

Guayaquilba meggyőződtem arról, mit már rég sejtettem, nem véletlen, de nagyon is jól árgondolt tervről van szó, mit lépésről lépésre igyekeznek végrehajtani, hogy végül is én teljesen kiessek úgy a vezetésből, mint a felfedezésből. Ennek a tervnek az értelmi szerzője Gaston Fernandez, ki mindent elkövet, hogy a barlangok kincseihez jusson, s azokat

kirabolja. Helyzetem nem volt könnyű, s gyorsan cselekednem kellett, mert az emberek azt kérdezték tőlem, hogy én is részt vettem-e az expedícióban, amit Gaston Fernandez vezetett a keleti ősréngetegbe.

Mikor Gaston Fernandezzel találkoztam, nagyon sajnálkozott, hogy eljöttem az őserdőből, mert már készen állt a helikopter, s most akarnak indulni. Kérdezte, hogy megyek-e velük. Mondottam, nem. Rojas, ki jelen volt nagyon megörült, s ránézett Gaston F-ra, s nem tudták örömeiket titkolni.

Elmentek a barlangokba azzal, hogy a második részhez szükséges előmunkálatokhoz elviszik a Cuencai parancsnokot, Moral ezredest és Ortega őrnagyot, hadd lássák személyesen, milyen felszerelésre lesz szükségük.

Mikor visszajöttek, újabb csomó fényképfelvételt hoztak magukkal, mert fényképezést is vittek. Így a fényképek jelenleg többszázra rúgnak, míg 79 db diafelvétel van, s több órás film fekete fehérben, s színes film. Ennek ellenére visszatértük után le voltak sújtva, mert mint később kiderült, nem tudtak tovább menni, bár szerettek volna a barlangokba, mert mikor egy bizonyos ponthoz érkeztek, akkor eltűnt úgy a Guevara tizedes, mint a Guajare shuar, s ők körül egy órán keresztül rémülten kiabáltak, könyörögtek, hogy előjjenek. Mikor a halálra rémült társaság már a fejét kezdte elveszteni félelmében, hogy többé onnan nem tud kijönni, akkor nevetve megjelentek hű embereim, s azt mondták nekik "ez János úr parancsa, arra az esetre, ha tovább akarnak menni, s ő a parancsnokunk". Mellesleg embereim egy kis mellékfolyosóban vígan cigarettáztak, s azon mulattak, hogy ezek a katonák, s "hősök", hogy meg vannak riadva. Guevara tizedes becsületére vall, hogy bár egy ezredes, s egy őrnagy is jelen volt, ő a parancsot szó szerint teljesítette.

Három napig voltak a táborban, s természetes, hogy kitűnő ellátásról is gondoskodtak, a maguk részére. Így jó minőségű whiskyt is vittek magukkal, konzervet, s mindenféle más jó minőségű élelmiszert. Mikor mindent leraktak, akkor Guevara, kit én kineveztem helyettesemmé távollétemben, mindent Punin segítségével szépen eltett, s főztek a vendégeknek yukát. S tartották őket yukával, s egy kis rizzsel. Mikor ezek fölháborodva követelték az élelmet, ugyan az a válasz "János úr parancsa, a tábor készletére kell fenntartani". Bár helikopterrel mentek, s jó ellátással mégis meg kellett tűnniük hű embereim százszázalékos viselkedését. Nem kaptak kávé, nem szívhatták a cigarettát, csak az maradt birtokunkban, mi éppen a zsebünkben volt. Gaston Fernandez és Rojas föl voltak háborodva. Ezért G.F. kérte a hadsereget, hogy Guevarát váltsák le. Pedig Guevarát, kit én kértem, határtalan időre rendelte mellém a hadsereg. Így Guevara helyett kiküldték Cambisákát. **G.F.** nem tudja, hogy ugyan az a helyzet, s soha neki engedelmeskedni nem fog.

Az újonnan előhívott fényképekből egynéhányat erővel elvettem **G.F.-től**, pedig ő nagyon kért, hogy most ne vigyem el őket, mert úgys az enyéme, s mindegyikből fog annyit adni, amennyi kell. Eltettem, s azt mondtam neki, ezekre szükségem van, még a mai napon egy cikk részére. Ezeket juttattam az “El Telegrafo” s az “**El Comercio**”-nak, hogy a szeptember 28-i két cikk megjelenhessen, melyekkel egy időre leszereltem ezeket a kultúr banditákat. Ez szükséges volt, mert már olyan cikkek is megjelentek, melyek azt írták, hogy Gaston Fernandez az expedíció főnöke, újabb expedíciót szervez, hogy mélyebben hatolhasson a felfedezett barlangokba.

Az eltelt időt arra használtam, hogy a kultúr banditák útjait lezárjam, s őket lehetetlenné tegyem, hogy elvegyem a kedvüket a rablási szándéktól. Lassan sikerült a minisztériumok, s a közvéleményt is tudatosítani, minderről, s ügyvédem segítségével, nagyon is szép munkát végeztünk.

Az ekvádori közvélemény napirenden tartja a barlangokat, s minden ezzel kapcsolatos hírt. Így tegnapelőtt hirtelen szólt a telefon, s ügyvédem értesített, hogy megtudta, hogy katonaság betört a barlangokba. Elmentem a rádió kapcsolatot felvenni, s kiderült, hogy nem igaz. Ez jellemzi a jelenlegi helyzetet. Mindenki a barlangokról tárgyal, beszél, tudósít, de senki bizonyosat nem tud. Abban mindenki egyetért, hogy G.F. és Rojas közönséges banditák.

Nem sikerült az elnökhöz bejutnom, de ez is végül G.F.-re nézve vet nagyon is rossz fényt, s ő maga nem tudja mitévő legyen. Mert végül is a vezérkar, ha rosszul viselkedett is, de értesítve van. A képviselőház úgy mint a szenátus, s nem egy képviselő, alig várja az új ülőszék megnyitását, hogy felelősségre vonhassa magát a kormányt. **A lapok közül a legnagyobb az**

El Comercio mindenben a legmesszebbmenően támogat, míg az El Telegrafo ugyancsak mindenben támogat. G.F. egyedüli fegyvere a nála lévő fényképek, melyek nélkül nehéz valamit csinálni. Viszont nagyon-nagyon drága fényképek, mert 3.000 dollárba kerültek /háromezer dollár/. T.i. ennyibe került a helikopter bérlete. Míg az én expedícióm összes költsége, igaz, hogy alig ettünk, cirka 1.800 dollárba került. Ezeket az adatokat majdan a képviselők remekül fogják fölhasználni. S nekem mindehhez semmi közöm nincs. Hiába örültek, hogy nem megyek velük, mert hű embereim ott voltak jelen, s most nincs ki a felelősséget vállalja a kirándulásért, mely 3.000 dollárba került.

Nekem szükségem van a fényképekre, de azokat nem tudom megszerezni. Mindenesetre miután már a közvéleményt teljesen a magam oldalára állítottam, G.F. és Rojas kezdtek idegesek lenni, s én elérkezettnek láttam az időt, hogy bekerítő mozdulataimat most már teljesen előre vigyem, hogy ezt a kellemetlen ügyet is győztesen lezárhassam. Szerencsém volt, a lépést a már ideges G.F. tette meg. Keresett telefonon, s kérte találkozhatnánk-e. nagyon szívesen válaszoltam, mert nagyon jó híreim vannak külföldről, s szeretném azokat elmondani. Azonnal küldte a kocsit, s kérte menjek hozzá a hivatalba.

Gaston Fernandez, ez a pályát tévesztett színész, kitörő örömmel fogadott, s láthatóan megilletődve a jóbarát láttán, nem tudva hova tegyen, mivel kedveskedjen. Magam ugyan úgy, ugyan olyan kedvesen színészkedtem, mint ő, s egymást dicsértük, egymást magasztaltuk az évig. Végre megkérdezte – mond kedves Jánoskám, hát mit csinálunk ezzel a barlang ügyel, mert mindenki örökké csak arról érdeklődik. Én – természetesen – folytatta – mindig azt mondom, János a felfedező, majd ha ő mondja, akkor megyünk. G.F. elfelejtette nekem megmondani, hogy újabban már Velesco államelnök érdeklődik, s már nem tudja mit hazudjon neki. Tudod Gaston – mondtam neki – ez egy befejezett ügy, mert hamarosan megérkeznek a külföldi tudósok, akik az ellenőrzést fogják végezni, s akkor majd értesítelek, hogy mikor indul az expedíció. Nem lehet! Ekvádorba nem jöhetnek idegen tudósok, János, csak mi mehetünk! Nézd Gaston, Ekvádor aláírt egy nemzetközi megállapodást – mondtam – mely a fontos történelmi értékek megmentéséről, megóvásáról szól, s ugyan olyan mint a genocidium, mi ellen minden ország az ENSZ-en keresztül kötelezte magát az ilyen javak megmentésére. Tehát – folytattam – én mint felfedező, meghívhatom a külföldi tudósokat, vagy az állam, de jöhetnek az akarataink ellenére is, ha fontos kultúr javakat látnak veszélyeztetve. Ami pedig a barlangokban van, az oly fontos, hogy úgy hiszem, hogy nemzetközi biztonsági szervet fognak ide rendelni az ENSZ tagállamai.

Elvesztünk, elvesztünk – hangzott G. Fernandez kísérteties hangja. Maga elé meredt, s átsuhant a gondolatain, hogy még az állását is elveszíti. Rám nézett, s azt kérdezte – úgy Te kérted őket? Természetesen – feleltem – úgy azt rég megmondtam, hogy mindennek történnie kell. Persze – folytatta – míg mi a fényképekkel örültünk, addig te ezt csináltad. Úgy van ahogy mondod – válaszoltam – s ebből is láthatod, hogy úgy mint eddig tetted, nyugodtan megtarthatod az összes fényképet magadnak, mert azok most már értéküket veszítik. – ne mondj ilyet, mert jól tudod, annyi fényképet adok neked, amennyi csak kell. Előhúzta a fiókot, elővett egy csomó fényképet – s azt mondta – nesze itt van. A fényképeket gyorsan a zsebembe süllyesztettem. Folytatta – még mire van szükséged? A dia-positív felvételekre – válaszoltam. Az nincs nálam – hazudott, de majd Quitóból megküldöm neked, mondd hány sorozatra van szükséged? Csak mondd, kell-e még fénykép? Bármilyen kell szólj nekem, hisz te vagy a felfedező, s a főnök, a vezér. Bár már másra tereltem a szót, nem tudott magához térni, s nagyon le volt törve. Később maga vitt vissza a szállodámba, s nagy ölelgetések közepette távozott.

Az első támadásom látható eredménye, azok a képek, melyeket ez alkalommal sikerült megszereznem, s így küldhettem belőlük barátainknak, hogy egy kis fogalmuk legyen a barlangokról.

Pár nappal később megyek a szállodámba, mikor beleütközöm a Rojasba, ki a hét-nyolc éves kisleánval engem keresett. Mikor meglátott fölkiáltott – kedves professzorom, kedves vezérem, csak hogy megtalálom, ugyanis gondoltam, hogy esetleg képekre lenne szüksége, így hát hoztam egy sorozatot, s miután nem találtam, nevére otthagytam a szállodájában. – Köszönöm a kedvességét – hát mért fáradozott személyesen idáig – kérdeztem. Kérem ne mondjon ilyet, mikor nagyszerű főnökünkről, a vadon híres uráról van szó, a señor Juanról, akkor nekem ez egy megtiszteltetés. – hazudott szemrebbenés nélkül. Ekkor megszólalt a kisleán – apu az a híres vezér ugye? – Rojasnak nem kellett több, azonnal elkezdte előadni, hogy miután náluk a családban mindig rólam úgy emlékeznek meg, mint a híres vezér, lám a kisleán is tudja. S hazudott, hazudott, hazudott úgy ahogy a száján kifért. Míg az erre az alkalomra betanított kisleán mélyen hallgatott. Meghívtam egy feketére, láthatóan tetszett neki, mert sok mondanivalója volt. Kérdezte, mi a véleményem Gastonról, egyszerűen remek ember – feleltem, kár, hogy kissé hanyag, így minden széjjel fut, kiszalad a kezéből, s emellett nagyon elfoglalt – hazudtam, egész folyékonyan -. Ez az, hanyag ember, de kitűnő ember, nagyon ragyogó a megállapítása. Ez után a hazugság verseny után íme újabb fényképekhez jutottam, de még mindig van egy veszélyes pont, hova szerettem volna bekényszeríteni őket, hogy végleg leszerelhessem ezt a szélhámos kultúr bandita társaságot.

Azzal számoltam, hogy megkísérelnek még valamit, hogy egy esetleges elkeseredett vállalkozást igazolhassanak, s ezt csak a sajtón keresztül tudnák megtenni.

Teltek a napok, s már kezdtem kételkedni, hogy tervem sikerrel jár-e mikor újra belebotlok a Rojasba, ki úgy látszik kereste az alkalmat, a találkozásra. Nagy örömmel üdvözöltük egymást, s mindenről beszélgettünk egy fekete mellett, mikor Rojas megkérdezte, mondja kedves vezérem, emlékszik arra az iszapos hegyre, melyre oly nehéz volt fölászni, hogy mi a neve? Hogyne, **Kinanza hegy**, hol majd mindenki leesett az ösvérről – válaszoltam -. Azért kérde, mert Gaston Fernandez kért, hogy írjak egy kis kalandot az útról, s tudja nem emlékszem a nevére. Remek ötlet – válaszoltam – kalandosan megírni az utat, kitűnő, látszik, hogy G.F. okos ember – s folytattam – csak ne mondja, hogy a Viztazo-ba jelenik meg, mert azokról hallani sem akarok. Igaza van – válaszolta – de tudja ez a Gaston oly okos, hogy kikötötte, hogy tíz oldal vagy semmi. Szép színes riport lesz, ha természetesen, ezt ön kedves vezérem megengedi. Tudja kedves Rojas – hazudtam – maga tudja, hogy G.F.-nek köszönhetem, hogy sikerült az expedíciót összehozni, s ezért amit ő akar, azt megteheti, azonban a Viztazo féle folyóiratról hallani sem akarok. – válaszoltam -. Tudom,

értem, de gondolja meg, hogy mégis az ország legfontosabb folyóirata, s mit a Viztazo megír, az aztán komoly súlyt jelent – igyekezett meggyőzni. Kérem remélem, nem most akarják megjelentetni? Kérdeztem. Ó nem, legföljebb karácsonytájt, újévre. Még meg kell majd írnom, s az írásomat majd önnek jóvá kell hagyni. Jó, mondtam, így már más a helyzet, ha majd megírta, szóljon, átnézzük, s esetleg találunk jobb megjelentetési helyet, esetleg külföldön – mondtam -. Rojas láthatóan megkönnyebbült, s még beszélgettünk egyről-másról, míg végre elment, s így megszabadultam ettől az utóbbi időben örökös hazudozástól.

Ez a múlt vasárnap történt, s miután Rojas elment, én azonnal bérkocsiba ültem, s rohantam az ügyvédemhez. Ideges lett, mi történt. Semmi, de azonnal cselekedni kell, Gaston, Rojas leadtak egy nagy cikket Viztazonak, melyben biztosan majd jó föl vétel bent lesz, mondtam – most váltam el Rojastól, aki eljött megtudni, hogy van-e kapcsolatom a Viztazenál, mely megakadályozhatná a tervünket, hogy mindent a közvélemény előtt átjátszanak a turista hivatal Gaston ügykörébe.

Másnap reggel ügyvédem fölkereste a Viztazo folyóirat igazgatóját, s bemutatta az aláírt okiratot, melyen úgy Gaston Fernandez, mint **J.R.** aláírása ott van. Javier Alvarado igazgató dühöngött, de semmit sem tehetett. Végül kérte, hogy tárgyalhasson velem. Délután ketten mentünk a folyóirathoz. Természetesen a megírt cikk ott volt, sőt már kiszedték, s mindez bosszantotta az igazgatót. Ajánlotta, hogy helyet ad, nyilatkozzak. Először, hogy önnel tárgyaljak föltételem, hogy megmutatja a cikket. De nem lehet, mert erre vonatkozólag kompromisszumom van Gaston Fernandezzel. Akkor tárgytalan, ha nem olvashatom előbb a cikket, nincs miről beszéljünk, s kénytelen vagyok megkérni az ügyvédemet, hogy bíróságilag kérje a folyóirat elkobzását, s ezen kívül az El Comercióban két nappal előbb föltárom mindezt. Dühösen, de engedett Janier Alvarado, s elolvastam a cikket. A cikk Lényege: Gaston Fernandez felfedező főnöke és vezére az expedíciónak, rengeteg hazudott kaland, s bátor hősie s magatartás. Escarella, kit kirúgtam La Unioban az expedíció igazi hőse. **A kukac** gyáva kapitány rendkívüli bátorságról tesz tanuságot. Rojas, kalandos utazása az ősvadonban. Újra Gaston Fernandez, ki föltárta a turisták részére ezt a szenzációs bevételi forrást. A hazugságok végtelen tömege. Az expedícióban, alig szerepelek valahol, mint aki említette már a barlangok létezését. Mit a bátor hős, Gaston gyors ítélőképességgel felismert, s íme feltárt Ekvádor dicsőségére. Rengeteg fénykép, melyeken természetesen nem szerepelek, csak ők.

Miután olvastam, s ügyvédem is elolvasta, megkérdeztem, hogy honnan veszi a bátorságot arra, hogy ezt a sok hazugságot leközlöjje. Az igazgató dühös volt, s azt mondta. Tetszik, nem tetszik leközlöm, mert már kifizettem a jogtulajdont. Kérdésemre, hogy mennyit fizetett, nem válaszolt, de látszott rajta, hogy elég sokat kellett fizetnie. Emellett kötötte barátja G.F.-el kötött megállapodása is, hogy úgy ahogy van leközlí. Teljesen kilátástalan

volt egy megállapodás, bár két másik igazgató is jelen volt, s sokkal nagyobb jóindulattal, mint Javier Alvarado, kinek mellékneve – el engreido – a beképzelt, s nagyon találó.

Javier Alvarado még azt ajánlotta, hívassák Rojast, s legyen jelen a tárgyalásnál. Mire kijelentettem, hogy tolvaj, cselédekkel nem tárgyalok. J.A ideges lett, neki utaznia kell még aznap, folytassák a tárgyalást délután a két másik igazgatóval Bustamante és Borges-szel. J.A. elutazott, hogy a hold repüléssel kapcsolatos dolgokat intézze az USA-ban, így csak a hét végén tér vissza. Ezzel a kilátással visszamentünk délután a 4 órás vita után megállapodtunk, hogy mindent kihúznak, s úgy is történt. A cikket végül tökéletesen kiherélték. A fényképekhez hozzávették az általunk adott fényképet, az expedíció nagy feliratával ugyan azt melyet az EL TELEGRAFO közölt. Köteleztük őket, hogy az expedíció jelvényéről fényképet készítsenek s azt is megjelentessék. Alcímnek az expedíció neve, s a névsor, hogy ki milyen minőségben vett részt. Természetesen az Escarellának híre sem maradt a cikkben. Mikor újra átolvasták megállapították, hogy a Rojas nem fogja szüleményét fölismerni, s ajánlották, hogy más névvel jelentetik meg. Ragaszkodtam Rojas nevéhez, mint a cikk írója. Minden turista szó törölve lett. Ragaszkodtam ahhoz, hogy a bejelentésem is idézve legyen, az is megtörtént.

Mikor befejeztük vagy jobban mondva a cikket lefejeztük, a Borges ki szerkesztője a folyóiratnak, hozzám fordult és azt mondta: nem értek egyet azzal, hogy a magyarok innen származnak, mert sokkal inkább állítható ez a baszkokra, mint a magyarokra. – Kérem – mondtam neki – ha ön ezt tudja, akkor azt is tudja, hogy a baszkok hunok. – Igen – mondta – a baszkok hunok, de mik a magyarok? – Kérem a magyarok is hunok – feleltem. Megdöbbsent, s elgondolkodott – ha ez így van, akkor nagyon fontos az a munka, mit ön ott végez – mondta. Majd utána hozzátette, bízsa csak rám, ezt a hazudozó Rojasz, majd én írok egy előszót a cikkhez. Láttam, hogy szövetségesre találtam, mert fölébredt benne a baszk vér. Ekkor mondtam neki – olvassa el Pedro de Basaldua könyvét, ki híres baszk tudós-kutató volt, s könyvét Indiában adták ki, s ennek unoka-öccse Pedro de Basaldua, Argentínában az

E u s k a d i baszk köztársaság elismert nagykövete, s nekem nagyon jó személyes jóbarátom.

- Ha ez így van, én is barátja vagyok önnek – mondta. Ekkor följajánlotta, hogy pár nappal a Viztazo megjelenése előtt szívesen meginterjuvol a televízióban.

Viztazo, bár egy közönséges folyóirat, itt ekvadorban mégis a legkomolyabb közvélemény formáló sajtó termékek egyike. Erre szüksége volt G.F.-nek és nekem is. azzal a különbséggel, hogy a fénykép anyag az illusztráláshoz kizárólagosan az ő birtokában volt. Ezt igyekeztem kikényszeríteni, s ezt sikerült is, ha minden úgy történik, ahogy megállapodtunk. Ez volt a kultúr banditák utolsó fegyvere, mert itt mindenkit az érdekel, ki fog győzni elsősorban, s csak utána, hogy kinek van igaza. Remélem az a sok hazugság, s képmutatás, mit magamra kényszerítettem, meghozza a gyümölcsét, s ezzel végleg

kiütöttem ezeket a gonosztevőket. Hálátlan feladat, mikor oly személyekkel kell küzdeni kiknek egyetlen szavuk sem igaz, s ki kell következtetni, hogy mit gondolnak, mit fognak cselekedni, hogy aztán rájuk lehessen csapni mielőtt még kárt tesznek bennünk.

Ma láttam Rojast az utcán, s vígan üdvözölt, s öntelten sétálgatott, mintha az arcára lett volna írva – nem soká, majd meglátod, ki vagyok én, míg közben az elcsépeelt hazug szavaival illetett.

Ahogy a folyóirat megjelenik azonnal küldök belőle. Kis esemény, talán észrevétlenül elmúlnak, vagy világrengető kérdés válhat belőlük. Nem tudom, éppen ezért leírtam őket.

Guayaquil, 1969 november 16.

Az előbbi kis írást ki kell egészítenem, hogy érthetőbb, s világosabb legyen, különben esetleg félreértésekre adhatna okot.

1. - Hiába tudtam, s ismertem a táltosok barlangját, mert egyáltalán nem csak anyagiakkal nem rendelkeztem, hanem egyenesen kinevettek, ha arról említést tettem. Több vállalkozásom kudarcba fulladt azaz kísérletem, hogy megfelelő tőkével egy jól felszerelt expedíciót szervezzek. Mindenki fényképeket kért, viszont senki sem akart arra gondolni, hogy egyszerűen a korom sötétbe oly felvevőkészülékekre van szükség, melyeknek nagyon magas az áruk. Az egyszerű odajutás is nagyon költséges. Vagy vállalni kell, mit én szoktam csinálni, keresztül-kasul az ősréngetegben rekord idő alatt megérkezni, s nem visszariadni semmitől. De ki vállalja ezt azok közül az elsatnyultak közül, kik sajnos szükségesek ahhoz, hogy igazolják a barlangok valóságos létezését. Senki.
2. - Mikor az angol expedíció már elindult a Llanganatis hegységre, sikerült Gaston Fernandezt valósággal belekényszerítenem kitűnő nyilatkozataiba, majd pedig az expedícióba.
3. - A svéd gróf már Spanyolországból Las Palmas szigetről nyilatkozott, hogy indul a barlangokba, itteni szövetségesével Andres Fernandez-Salvador-ral. Ennek a Fernandeznek semmi köze az előbbihez. Ez csak a svéd gróffal akarta a barlangokat kirabolni. Egyébként nagyon gazdag ember.
4. - Ezenkívül még több kisebb expedíció is készen állt, s a legszegényebb is komoly költségvetéssel rendelkezett, s gazdag itteni társakkal.

5. - Jimmy Bloch, mint kiderült, Gaston Fernandez kedves barátja és szövetségese, s természetesen annak tudtával cselekedett.
6. - Jimmy Bloch, a Cuenca városába kirendelt Észak-Amerikai Egyesült Államok – Béke Alakulatának – tagja, azaz hírszerző. Spanyolul: “Cuerpo de Paz”.
7. - Ma visszavertem az angolokat, kik szégyenszemmel, bár fenyegetőzve – mi más tehettek – elmentek, pedig 13 tonna fölszerelést hoztak Angliából, s népnapokat ültek remek táborukban.
8. - A svéd grófnak is elvettem a kedvét az idejövételtől, s ő egyszerűen társát, Andres Fernandez-Salvadort átkozza, s be kell látnunk, hogy szegény mi más tehetne.
9. - Gaston Fernandez, s Jose Rojas, viszont dörzsölik a markukat, s alig várják, hogy Viztazo folyóirat megjelenjen, s a szemembe röhögjenek, s igaz, oly sokat dolgoztak, s olyan kedvesek voltak az utóbbi időben, velem szemben, hogy hogy ha azt másra fordítják, komoly eredményeket érhetnek el vele. Rojast különben is sajnálom, mert felesége a napokban ajándékozta meg a 6. gyerekkel, s Rojas majd ha a várvavárt cikkét elolvassa, 6-os ikrek szülési fájdalmait fogja érezni, Gaston Fernandezzel együtt.
10. - A Viztazo folyóirat 60.000 példányban jelenik meg, s ebből 5.000 az USA-ban élő ekvádoriak közt kerül eladásra. Talán mondanom sem kell, hogy nem tudom, hogy csináltam, de egyetlen cracczárom sem volt hozzá.

Kedves Vilmos!

Pár perce kaptam f. hó 8-i leveledet, s csak nagyon röviden pár sort írok, hogy levelem gyorsan megérkezzen, ugyanis közben első levelemet már gondolom a fénykép anyaggal megkaptad.

Leírtam nagyon röviden a legfontosabb eseményeket, s miután úgysem tudom, mert itt sohasem lehet semmit előre tudni, azonnal megküldöm, s mint jelezted a másodpéldányt pedig R.L.-nak küldöm egyidejűleg.

Remélem, jó híreket írhatok a napokban, de ha időd van, s levelemet megkaptad, úgy ne várj az én írásomra, mert mindig várom kedves soraidat.

U.i: Vistazo, december 2-án fog megjelenni. Azonnal küldök belőle.

Nagyon köszönöm a cikket, két napja kaptam kézhez a számot, mely s egyben már a fölfedezést is közli. Majd részletesebben írok.

K I V O N A T

M. J. -nak Quayaquilban 1970. január 23-án kelt leveléből

/érk. I. 19-én/

“... az elmúlt hetekben egy véletlen folytán megtalálták a földalatti világ másik bejáratát. Még nem tudják, hogy azonos-e, de emiatt sürgősen a helyszínre kell utaznom, az anyagi nehézségek ellenére is ... a legrosszabb, hogy Loja tartomány CARIAMANGA nevű község közelében egy földbirtok örökségi ügyben az örökösök, itteni szokás szerint, árkot ásattak, hogy ezzel rögzítsék mint mesgyével a birtokfelosztást. Ásás közben egy temető került az ásás útjába, melyből egy teljesen ép 7 /hét/ méter magas óriás csontváza került elő. Az örökös asszony ekkor elásatta az óriás csontjait egy újonnan készült deszkakoporsóba összegyűjtve. De nem maradt ennyiben az ügy. Egy ottani pap ugyancsak talált egy óriás-csontvázat, azt a faluban összerakatta és kiállította nyilvánosan, kijelentvén, hogy íme a világ közepe, mert előkerült annak az óriásnak a csontváza, akit annak idején Dávid a parittyával a fején talált. A koponya tényleg egy komoly horpadást mutat, aminek az oka kő lehetett. Mindenesetre a Loja-i püspök egyszerűen kizárta a papot s megtiltotta neki, hogy óriásokról beszéljen és a csontvázat mutogassa, mert nem léteztek.

Mindez sajnálatos, mert így kénytelen vagyok gyorsan felszerelés nélkül odautazni, s az általam ismert ottani bejáratokat is feltárni, melyekben tényleg sok óriás csontváz van felhalmozva.

Most QUILÁNG falucskába megyek, ahol a CHIRO hegyben van a bejárat. Ezenkívül LOJA-ból kiindulva LA TOMA-n át GONZAMANA-ba /GÖNZ/ megyek. Innen elágazik az út QUILÁNG /KILÁNG/ felé, mely után folytatom az utamat CARIAMANGA -ig. Sikerült egy kis gépjárművet kölcsönkapnom. QUILÁNG-ból a CORDILLERA-DEL-CONDOR-ra csak öszvérháton lehet felmenni, de ott éppen a CORDILLERA csúcsain haladó ősrégi kövezett útba lehet beletalálni számtalan szoborral, erőddel, kegyhellyel. Ennek egyes szakaszai olyan kitűnő állapotban vannak, hogy ha odáig fel lehetne vinni egy autót, akkor a még tökéletes kövezeten szépen lehetne használni. Ez az út köti össze e vidéket MACHU-PICHU-val, s ez alatt halad a földalatti világnak fontos része is. Viszek fényképezőgépet... Valószínűleg 10 napig távol leszek a fent jelzett helyeken. Jó lenne, ha időközben a magyar hagyományokban szereplő óriásokról is kaphatnék tájékoztatást. Megfelelő felvételekkel kísérve ugyanis összekötő szöveggént ezeket az idézett hagyományokat szeretném közölni minden hozzáfűzés nélkül, s így az óriások kérdésének a tárgyalásánál természetes módon a mi hagyományaink kerülnének előtérbe, tehát már az első hírekben is, illetve a kiadandó füzetben ...”

LEVÉL AZ ŐSHAZÁBÓL

1. rész

Móricz János kutatásai az amerikai magyarokról

1. Az első hírek

1965. szeptember 12-én Ecuador legnagyobb lapja, a quitói „El Comercio” első oldalán hozott rendkívüli beszámolót Móricz Jánosnak Ecuador területén végzett kutatásairól. Ebből a terjedelmes cikkből értesülünk első ízben arról, hogy a spanyol hódoltságot megelőző időben az ott élő törzsek közül a Puruha-Canari és a perui Puruha-

Mochica törzsek nyelve ó-magyar nyelv volt. Móricznak J. Jijon y Caamano „El Ecuador Interadino y Occidental” című műve alapján végzett nyelvészeti összehasonlító munkája adta ezt az első rendkívüli eredményt.

1965. október 25-én a „Frankfurter Allgemeine Zeitung” közli Buenos-Airesi munkatársának beszélgetését Móriczcal, amelyben megjegyzi, hogy ez a felfedezés forradalmasítani fogja az összes eddigi őstörténeti tételeket.

1965. december 17-én Móricz Limában (Peru) kijelentette a nemzetközi sajtó képviselői előtt, hogy egy magyar paraszt jobb nyelvészeti munkát végezhetett volna, mint az a sok nemzetközi tekintély, aki a az amerikai ősnyelveket felkutatta és osztályozta, mert a Cayapas törzs nyelve, amelyet a Chibcha nyelvek közé soroltak, éppen olyan magyar nyelv, mint a Poruha, Canari és a perui Purucha-Mochica nyelv, amely a Mochica nyelvcsoportha lett besorolva. Ezt a hírt az United Press hírszolgálati iroda röpítette fel és számtalan lap közölte.

1966. július 23-án a guyaquili „El Telegrafe” vezércikket írt, melyben leszögezi, hogy Móricz kutatásai kimutatták, hogy az ecuadori nép Európába szakadt testvérei a magyarok. Ezért – bár az ecuadori futballcsapat nem jutott Londonig a világbajnokságon – mégis képviselve van magyar testvéreinek kitűnő csapata által. Az Európába szakadt magyar testvéreink azok, akik mint annyiszor, most is meg fogják mutatni, hogy milyen hősi küzdelemre képesek a mi hajdani őspuhuráink, éppen ezért „elutasítjuk a kéretlen brazil képviselőt, mert minket a legtisztább és legősibb testvéreink képviselnek a londoni világbajnokságon: a magyarok” – írja a lap.

1966. augusztus 7-én az „El Telegrafe” teljes oldalt szentel Móricz felfedezéseinek. Ebből a rendkívüli interjúból arról értesülhettünk, hogy a Kara törzs, amely a róla elnevezett Kara-öbölbe (Bahia de Caracuez) a VIII. század vége felé érkezett, azonos a magyar, Királyi Szkíta Kara törzsszel, amely Indián keresztül vándorolva, majd hajózva visszatért az őshazába, a jelenlegi Ecuadorba. Kiderült a cikk folyamán az is, hogy az ecuadori őskutatás, mely a Kara törzs érkezésével, Juan de Valesco óta nagyon sokat foglalkozott, igazoltnak látja ennek a kitűnő jezsuita történésznek, a Quitói Királyságról írott könyvét, amelyben többek között azt írja, hogy az „ó” hangot a hajdani királyság területén csak a Kara törzs megérkezése hozta magával, mert előtte e hang helyett az „u” hangot használták. Ezért Juan de Valesco azt ajánlja, hogy be kell utazni az egész világot és megkeresni azt a népet, amelynél az „ó” helyett még mindig az „u”-t használják, mert azok a Quitói Királyság lakóinak testvérei. (Juan de Valesco /1727-1792/: Historia del reino de Quito-Ecuador. 1946)

A spanyolok megérkezésekor a Kara-öböl közelében lévő Mánta városkának a neve Jokay volt és csak a spanyolok változtatták Mántára. Ugyancsak itt tisztázza Móricz, hogy az első quitói zsinat, Fray Louis Lopez de Solis püspök elnökle alatt 1593-ban, olyan határozatokat hozott, hogy a katekizmust és a gyónási imákat le kell fordítani a püspökség területén élő népek nyelvére, mert ezek nem használják sem az Aymara nyelvet, sem az inkák általános nyelvét, a Kechuát. A megfelelő fordításokat a spanyol papok elvégezték,

de azokon a nyelveken, azaz tájszólásokon sohasem tanították a keresztény tanokat, mert azok a nyelvek, azaz tájszólások mind magyarok voltak. Miután erről a Spanyol Korona értesült, megindult a legkegyetlenebb nyelvcsere végrehajtása.

Don Pedro de la Gasca spanyol hódítót a spanyol udvar megbízta, hogy részletesen számoljon be, a Habsburg uralkodónak, arról a népről és nyelvről, amelyet a spanyolok itt találtak. Ezt ő meg is tette, így tehát mind a spanyolok, mind az osztrák Ferdinánd császár tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy nem egy új földrészt, hanem a magyarság őshazáját találta meg Kolumbusz.

2. Megjelennek a hamisítók

Amikor Móricz János, 1966-ban, hogy kutatásait folytassa, visszatért Ecuadorba, arról értesült, hogy időközben a románok, akik tudomást szereztek a magyar-ecuadori rokonság felfedezéséről, több ecuadori tudóst és újságírókat meghívtak Erdélybe, ahol hosszú hónapokon át nyaraltatták őket, persze minden költségüket megtérítve, átvállalva. Hogy miért kellett a románoknak meghívni az ecuadori Akadémia tagjait, akkor vált világossá, amikor az egyik tudós cikkében, amelyet Erdélyből küldött – és az El Telegrafe leközölt – jelezte, hogy az erdélyi nép szokásai, népviselete stb. azonosak az ecuadori népével, vagyis itt nyilvánvaló rokonságról van szó: a román és az ecuadori nép rokonságáról.

Bár Móricznak sikerült ezt az újabb román hazugságot semlegesítenie, mégis figyelmeztető, hogy míg a magyarság fel sem ocsúdott az első meglepetéséből, a románok már javában dolgoztak az újabb történelemhamisításon.

3. Ébredj, magyar nép!

1966. augusztus 19-én az El Telegrafe közölte Jorge E. Blinkorn megrázó cikkét, amely „Hamupipőke az őstörténetben” címmel jelent meg. E cikkben a szerző megírja, hogy magukat civilizáltnak nevező emberek kezei által lett a hajdani ragyogó őskultúra tönkretéve, kirabolva. Ahol hajdan a magas kultúrájú nép várai és kegyhelyei ragyogtak a Nap első sugarának fényében, ott ma üszök és rom mered ránk, mint örök vádjá az időnek, amely letörölhetetlenül mutatja az ide berontó vad spanyol hordáknak, mint ennek a barbárságnak a vak tetteit.

Legyen vége a sötét kornak – folytatja – és akiből a „tudósok” a történelem

Hamupipőkéjét csinálták, az a világtörténelem legnagyobb kultúrahordozó népe volt és fénye beragyogta a az egész világot. Cikkét azzal fejezi be: Ébredj, szép alvó! Te nem vagy Hamupipőke! Ébredj és mutasd meg magad a népek előtt olyannak, amilyen valójában vagy: ragyogó tündér, kinek fénye ősidők óta beragyogta a világot kultúrájával! Ébredj, Ecuador történelme! Ébredj magyar nép!

1966. augusztus 26-án a quitói El Comercio közli Móricz kutatásainak újabb eredményeit. Ebből a cikkből tudjuk meg, hogy a jelenlegi Ecuador területén a világ legmagasabb tűzhányója létezett, amelynek a neve Capac-Urcu volt és az őslakosság a Hegyek Atyjának nevezte, ami jelentésben is megfelel az APA-ÚR-KŐ-nek. A spanyolok változtatták meg a nevét El Nevada del Altal-ra, ugyanúgy, mint sok más ősi magyar nevét ennek az országnak.

Ugyanitt adja meg Móricz Quito és Guayaquil neveinek jelentését. Quito régi formája KIT-US. Így hívták a legrégibb őskorba visszanyúló királyságot is. KIT-US Két ős-t jelent, azaz Quito városa még ma is híven őrzi a magyarság KÉT-ŐS atyjának, Góg és Magógnak (Nimród) emlékét.

Eredetileg nem Guayaquil, hanem Uaya volt a jelenlegi nagy kikötőváros neve. Az „U” „Ó”-t jelent, azaz régít, míg az „AYA” = Anya. Ugyanezen jelentéssel bírnak ezek a szavak egyébként több olyan törzsnél, amelyek megtartották régi magyar nyelvüket és ma is a hajdani KÉT-ŐS királyság területén élnek, Ecuadorban.

Ebben a cikkben Móricz felszólítja az angolszász kutatókat, hogy mint a tiszta tudomány pártatlan művelői, jól tennék, ha tisztáznák, hogy miként került a nyelvükbe és mely nép közvetítésével a KING szó, amellyel mindenkori uralkodójukat nevezik. Ez a szó ugyanis ősidők óta létezik Amerikában ugyanazzal a fogalommal, ahol mindenkor KINGA-ként ejtették és csak a spanyolok erőszakos fordítása eredményezte az INKA vagy INGA szavakat. Ennek a cikknek óriási visszhangja volt mind a tudományos körökben, mind a nép között.

1966. szeptember 12-én a quitói El Comercio rendkívüli interjút közölt. Móricz ebben a Csaba legendát írja le és megemlékezik arról, hogy CHABU vagy CSABA visszatért Nagy-Szkitiába: Amerikába. Rámutat arra, hogy Csabát Chan-Chan-ban, Észak-Peru híres városában temették el, ahol aggkorában halt meg. Egyben tisztázza, hogy a magyar mitológiában ismert „Kán Opoz híres hajós”, azonos Thor Heyerdahl által Kon-Tiki-nek nevezett mitológiai személlyel, akit a magyar mese és mondavilág még azokból az időkből őrzött meg, amikor a magyarság Kán Opoz vezetésével jajóra szállva áthajózott az Óperenciás tengeren (Csendes-óceán), hogy mint „az utolsók, akik Szkitiából jöttek”, megérkezzenek a Kárpát-medencébe.

Ez a cikk olyan nagy hatást váltott ki, hogy még aznap délután egy franciskánus szerzetes felkereste Móriczot és közölte vele, hogy délben a rendfőnök felhívta a szerzeteseket, hogy erről a cikkről, valamint Móricz felfedezéseiről ne beszéljenek, mert mindez sérti a spanyolok ecuadori érdekeit. Később kiderült, hogy más rendeknél is hasonló tilalom hangzott el. Az említett szerzetes a legnagyobb felháborodásának adott

kifejezést, mert így meggátolják őket abban, hogy az őskutatásból kivehessék a részüket. A szerzetes őslakos volt!

4. Rövid hírek

1966-ban az ecuadori Akadémia, mely több történészt bízott meg Ecuador történetének megírásával, a megbízást felfüggesztette, miután meggyőződött Móricz állításainak helyességéről. A történész csoportból kitűnt Guillermo Segarra, aki már magyarul is tanult és rendkívüli odaadással végezte az őshaza kutatását. Vele történt meg, hogy amikor még nem volt magyar szótára, felkereste Móriczot, hogy tisztázza vele az AZUNY tartományban sűrűn előforduló BALIN és BALHUG neveket, vajon az ősmagyar nevek közé kell-e sorolni ezeket. Móricz nagy örömmel közölte vele, hogy ezek a BÁLINT és a BALOGH családnevek megfelelői.

Az Instituto de Antropologia y Geografia del Ecuador (Ecuadori Antropológiai és Földrajzi Intézet) ugyancsak arra a megállapításra jutott, hogy a spanyolok önkénye által kiírtott ősnelyv a magyar volt. Az intézet szaklapját, amely a „Llacta” néven jelenik meg, azért nevezték el így, mert a szó az ősnelyven „lakhelyet” jelent, tehát az újságot mai nyelvünkön „LAKTA”-nak nevezhetnénk.

Cuenca városa, amely a hajdani, híres MÓR helyén épült, Ecuador legelőkelőbb városa. Magas kultúréletükre büszkék Cuenca lakói. Az őslakosság azonban ma is egyszerűen MORLCOS-nak nevezi magát, azaz MÓRLAKÓ-nak, azaz móri lakosnak.

LEVÉL AZ ŐSHAZÁBÓL

2. rész

Móricz János kutatásai az amerikai magyarokról

5. Rejtélyes, magyar nyelvű törzsek

A Saraguro törzs – mely bár szerepel krónikáinkban, ennek ellenére mégsem található meg teljes bizonyossággal a Kárpát-medencében – ma is nagycsaládként éli életét Ecuadorban.

A Santo Domingo de les Colorados közelében élő „vörös indiánok” nyelve ősmagyar volt, amelyet ma is beszélnek.

A kolumbiai határ közelében, a Santiago folyó felső folyásánál, az Onzole és Cayapas folyók közén élő „cayapas” törzs nyelve szintén ősmagyar nyelv, amit ma is beszélnek.

A Keleti Kordillerákon túli ősrengetegben (Amazonia) lakó törzsek is megtartották ősmagyar nyelvüket, bár a spanyol hódítók önkénye elől menekülve le kellett mondaniuk sok kulturvívmányukról, hogy függetlenségüket megőrizhessék.

Nagyon könnyű lesz megállapítani a magyarországi törzsek és nagycsaládok eredetét, mivel bölcs előrelátással úgy válogatták össze az áttelepítendő családokat, hogy minden egyes családnak csak egy részét vitték át, hogy az őshazában a családfe ki ne vesszen.

Móricz sohasem használja a „hungaro” kifejezést, ami spanyolul magyart jelent, mindenkor magyarnak írja és mondja. Ez úgy belevésődött az ecuadoriakba, hogy egy alkalommal két úr kereste fel, hogy eldöntse a köztük felmerült vitát. „Kérem – mondta az egyik – képzelje el, hogy ez az úr azt meri állítani, hogy a hungarok azonosak a magyarokkal. Még több sem kellene, hogy a hungarokat, a világ legnagyobb népével, a magyarral összekeverjék! Tessék csak elképzelni!” „Kérem – szólt a másik – én nem állítottam azt, hogy azonosak, mert ez képtelenség. Én csak azt mondtam, hogy úgy tudom, valami közülük mégis csak van a hungaroknak és a magyaroknak egymáshoz.”

6. A KÉT-ŐS királyság népéhez

Amikor 1966. augusztusában a quitói rádió hullámain Móricz beszédet intézett a KÉT-ŐS királyság népéhez, kérte az ősi föld népét, hogy ne haragudják a magyarságra, hogy ilyen sokáig nem tért vissza az őshazába, „de higgyétek el – mondta -, hogy ugyanúgy, mint Ti, édes testvéreim, mi is nagyon sokat szenvedtünk a Habsburgok vére terrorja alatt. Ma már tudom, hogy ti mireánk vártatok és helyettünk a spanyol hódítók önkénye jött. Az átvészelt sötét évszázadok elmosták az ide, az őshazába vezető utat, de lélekben mindig és mindenütt titeket kerestünk.”

Quito város kulturigazgatója a megindultságtól fátyolozott hangon vette át a szót és a rádió személyzete könnyes szemmel hallgatta hosszú méltatását. Amikor Móricz távozni akart, akkor vette észre, hogy az adás közben tömeg gyűlt össze és mindenki tudni akarta, hogy vannak-e rokonai és hol élnek.

Napokkal később Móriczot egy rögtönzött bizottság kereste fel, amely a rádió

személyzetéből tevődött össze és arról értesítette, hogy **a spanyolok kérték a kormányt, hogy Móricz többet ne beszélhessen a néphez.** A kis bizottság pedig azért jött, hogy felkérjék, hogy megint a rádión keresztül intézzon Móricz lelkesítő szöveget, mert ők tovább már nem tűrik a spanyolok önkényét. Móricz ennek a lelkes kis csoportnak nehezen tudta megmagyarázni, hogy még nem érkezett el az idő arra, hogy ezt megtehesse.

7. A konkvisztádorok utódai

Móriczot később egy napon, egy nagyon előkelő és dúsgazdag konkvisztádor (hódító) utód, tárgyalásra hívta meg. A tárgyalásuk három napon át tartott. Ez idő alatt Móricz csak arra szorítkozott, hogy őt, kutatásaiban csak a tiszta tudomány érdekli. A spanyol konkvisztádorok, ma már nagyon előkelő, utódját végül is elhagyta a türelme, és azt mondta, nem tudja elképzelni, hogy a magyarság egyszerűen lemondjon őseinek földjéről.

„Egyébként Ön jól tudja – mondta -, hogy Ázsiának számtalan nép testvére a magyarnak és azt is tudja, hogy ez mit jelent!” Móricz ellenvetésére, hogy őt tisztán a tudományos kérdés érdekli, kijelentette, hogy „nem lehetséges, hogy egy nép kimondja saját maga halálos ítéletét. Az a nép ugyanis, amely csak azért keresi múltját, hogy azt megismerje, az a nép meghalt. Én ezt nem tudom feltételezni Önökről.” Előtte az íróasztalon egy nagy pecsétetes boríték feküdt, a spanyol külügyminisztérium bélyegzőjével ellátva. Tartalma sejthető.

A későbbiek folyamán Móricz több ajánlatot kapott, amelyeket személyére nézve méltatlannak talált és visszautasított. Az ajánlatok lényege az volt, hogy hagyja abba a kutatásait. Egy földbirtokos csoport azt ajánlotta, hogy azokat a birtokokat, amelyekre szerintük igényt tarthat Móricz, „visszaadják” neki, azzal a feltétellel, hogy mindenről hallgat és több magyar kutató nem jön ide. Ezek a földek azok, amelyek a Móri-urcu, azaz a Móri-Úr-Kő közelében vannak. Ahogy a korábbiakat, ezeket az ajánlatokat is visszautasította Móricz. Ezek után Móricz arról is értesült, hogy az egyik összezejövetelen felmerült a gondolat, hogy **Móriczot el kellene tenni láb alól, hogy ne tudjon többé zavarogni.** Ez ellen, állítólag, egyesek azzal érveltek, hogy Móricznak nagy sajtója van, másrészt egy esetleges gyilkosság ráterelné Ecuadorra a magyarok figyelmét. Ezenkívül az őslakosság körében, a törzseknél, Móricznak az ily módon való eltüntetése, kiszámíthatatlan következményekkel járna. A legnyomósabb érv talán az volt, hogy Móricz ezentúl egy nagy kaliberű colttal járt, s bárki megtapasztalhatta volna, hogy milyen gyorsan használni is tudja azt.

8. Jugoszláv(!) indiánok

Egy ízben, egy Loja tartománybeli gazdag földbirtokos kereste fel Móriczt Guayaquilben és közölte vele, hogy ő sokkal hamarabb rájött arra, hogy az indiánok Európabeliek, de a nyelvük nem magyar, ahogy Móricz állítja, hanem **jugoszláv** nyelv. Tulajdonképpen azért jött, hogy ezt a felfedezést hivatalosan is bejelentse. Móricz kérdésére, hogy hogyan jutott erre a következtetésre, elmondta, hogy a II. világháború után jött egy jugoszláviai munkás, akit ő a birtokán alkalmazott. Ez az ember mind a mai napig nem tanult meg spanyolul, de az első naptól kezdve kitűnően megértette magát a birtokon dolgozó őslakosokkal (indiánokkal), akiknek a nyelvét ő nem érti. Ebből tehát ő már régen megállapította, hogy az indiánok nyelve jugoszláv nyelv. Amikor arról értesült, hogy Móricz bejelentette a maga felfedezését, elhatározta, hogy ugyanezt fogja cselekedni, miután tisztázta, hogy az indiánok ugyan európaiak, de nem magyarok, hanem jugoszlávok. Móricz kérdésére, hogyan hívják azt az embert, a birtokos azt válaszolt, hogy KOVÁCS a neve. Móricz erre azt neki, hogy a Kovács spanyolul Herrero-t jelent, azaz kovácsmesterséget. Kovács pedig nem a nem létező jugoszláv nyelven, hanem magyarul beszél az itteni testvéreivel. A meglepődött birtokos kijelentette, hogy lemond a „felfedezéséről”, mert – úgymond – ha Móricz még azt is tudja, hogy a „kovács” spanyolul mit jelent, akkor nyilván tudósnak kell lennie. Rajta kívül ezt más nem tudta és ő is a Kovácstól tudta meg, aki ma is vígan él őshazabeli testvéreivel, spanyolul szinte semmit sem tud és a foglalkozása is kovács.

9. Csizmadia István, a tisztavérű indián

Ugyancsak Guayaquilben történt, hogy Alejandro Castro Benitez, El Oro tartománybeli ültetvényes felkereste Móriczt, és azt mondta neki: „Kérem itt van ez az úr. Nagyon szeretném hallani Önöket magyarul beszélni, mert szeretném tudni, hogy Ön tényleg tud-e magyarul!” Móricz meglepődve kérdi a másik férfitől, hogy magyar-e? „Igen, Csizmadia István vagyok.” Erre olyan beszélgetés indult meg köztük, ami ilyen alkalmakkor szokott két idegenbe szakadt honfitárs között. A beszélgetést Benitez szakította félbe azzal, hogy meggyőződött, hogy Móricz tényleg beszél magyarul. Majd közölte Csizmadiával Móricz felfedezését, hogy az ecuadori indiánok magyarok, azaz a magyarság testvérei és még mai is vannak olyan törzsek köztük, akik magyarul beszélnek. Közben felsorolt néhány földrajzi nevet is, mire Csizmadia István elrohant. Benitez elmondta Móricznak, hogy Csizmadia az egyik legkiválóbb szakember Ecuadorban, az ő birtokán dolgozik, mint gépészmérnök. Igen nagy hangú ember és őt is naponta mindenféle vad indiánnak szokta nevezni. „Most azonban visszavágtam neki – tette hozzá – mert nem én vagyok az indián, hanem a büszke magyar, Csizmadia István!” Kis idő múlva visszaszárguldott Csizmadia is, aki a megdöbbenéstől felindulva megragadta Móricz karját és hadonászva mondta: „Ez az őshaza! Most látom csak! Eddig vak voltam! Itt minden magyar, mindennek magyar neve van! Én marha, hogy eddig erre nem jöttem rá! Mekkora felfedezést szalasztottam el!” Ekkor Benitez megkérdezte Csizmadiától, hogy kettejük közül ki az indián? „Én Csizmadia István, én vagyok a tisztavérű indián! Benitez, maga csak félvér! Érti? Félvér! Mesztic! A tiszta én vagyok!” Ezek után Benitez végleg

lemondott arról, hogy Csizmadiával szembe neki valaha is igaza lehessen.

LEVÉL AZ ŐSHAZÁBÓL

3. rész

Móricz János kutatásai az amerikai magyarokról

AZ IGAZSÁG

Az igazság előbb-utóbb kiderül. Ez történt 1965. júniusában, amikor Móricz János megtalálta a magyarság őshazáját. Azt az őshazát, amelyet a spanyol korona, a Habsburg-ház és mások is igyekeztek eltüntetni, hogy a magyarság soha ne ismerhesse meg őseinek dicső múltját.

KÉT-ŐS KIRÁLYSÁG

Nagyon kevés hiteles adat áll rendelkezésünkre a spanyol hódoltság korából, annak ellenére, hogy Benalcazar konkvisztádor idejében, amikor 1533-ban Kitót vére harcok árán elfoglalta, ott még mindenki az ősmagyar nyelvet beszélte.

Hatalmas munkák jelentek meg az Inkák tündöklő birodalmáról, s a krónikások és utazók, akik az „Újvilág” minden zugát bejárták, megírták és megénekelték a hódítás legapróbb részleteit is. Csak a Kitói Királyságról hallgattak. Legfeljebb egy-egy mellékmondatban említik Kis-Kis kemény ellenállását vagy Rumi hős harcait. Még feltűnőbb ez a hallgatás, amikor a hajdani ősmagyar királyság területén hosszú évekig lakó fráterek és krónikások csak az Inka birodalmat írják le könyveikben, de egy szóval sem említik a Kitói Királyság létezését.

Az első hírek csak a XVIII. század végén és következő század elején jutnak nyilvánosság elé. Humboldt, a perui Limából 1802. november 25-i levelében a következőket írja Vilmos testvérének:

„...Riobambai (Ecuador) tartózkodásunk alatt, ahol néhány napot időztünk Carlos de

Montufar testvérének lakásán, ki ott a Corregidor, a véletlen által egy nagyon érdekes dolgot fedeztünk fel. Nem tudják, hogy mi volt a kitói provincia helyzete Tupac Yupánki Inka meghódítása előtt, de az indiánok királya Leandro Zapla, aki Lican (Likán) lakik és ahhoz képest, hogy indián, nagyon csiszolt intelligenciával rendelkezik, őriz egy kéziratot, melyet ősei írtak a XVI. században. Ebben le van írva az inkák előtti kornak a története. Ezek a kéziratok Purunay nyelven íródtak. Ez volt hajdan Kitó általános nyelve, de idővel áttértek az inkák nyelvére, a kechuára, s ma már teljesen ismeretlen. Szerencsére Zaplának egy másik öse ezeket az iratokat lefordította spanyol nyelvre. Mi nagyon érdekes adatokat jegyeztünk ki belőle, különösen arra az emlékezetes korra vonatkozólag, amikor kitört a >Nevado del Altar<-nak nevezett vulkán. Ez a világ legmagasabb hegye kellett, hogy legyen egykor. Az indiánok úgy hívták >Capac Urcu< (Apa-úr-kő), a Hegyek Atyja. Akkor uralkodott az utolsó szabad király Licán. A papok megjósolták, hogy ez a csapás okozza majd a királyság vesztét, s úgy mondták: >A világ képe megváltozik, és más istenek fogják a mieinket elűzni, ne szálljunk szembe a végzettel.< Bekövetkezett. A peruiak bevezették a Napkultuszt abban az országban. A vulkán működése hét évig tartott és a zaplai kézirat szerint a földeső olyan erős volt, hogy hét évig tartott az éjszaka Licán.”

(Hamy: Lettres americaies d' Alexandre de Humboldt, Paris, 1904. 134-134.o.)

JUAN DE VELASCO (1727-1792)

Velasco 1727-ben Riobambában (Ecuador) született. Jezsuita pap, aki a rend kiűzése után soha nem tér vissza Amerikába. Olaszországban (Faenza) telepedik le, ahol megírja a Kitói Királyság történetét.

Végrendeletében úgy rendelkezik, hogy kéziratát adják át az első előkelő kitóinak, aki majd Olaszországba érkezik. Ezt a rendelkezést P. Davalos teljesíti és átadja a kéziratot Don Modesto Larreának.

A könyv első ismertetése 1837-ben jelent meg. 1840-ben egy párizsi kiadó folytatásokban kezdte közölni a művet, de az első hatvan oldal megjelenése után azt közlik, hogy bár meggyőződésük ellenére, de a nagy nyomás miatt, félbeszakítják a megjelenést. Remélik, hogy majd esetleg másnak nagyobb szerencséje lesz, és a világ megismerheti ezt az amerikai földrészre vonatkozó fontos őstörténeti munkát. Az eredeti kézirat örököse, engedve az akkori ecuadori elnök kérésének, átadta a művet a Nemzeti Könyvtárnak, azzal a kikötéssel, hogy ha a kézirat egyetlen percre is elhagyná a könyvtárat annak minden joga visszaszáll az adományozóra, vagy örököseire. Az átadást követő napon az akkori kormány

elnöke, Gabriel Garcia Moreno bement a Könyvtárba, magához vette a könyvet. Először hazavitte, majd később átadta a jezsuitáknak, akik titokban őrizték, majd kicsempészték a spanyolországi Chmartin de las Rosas-ba. Azóta a spanyolok „nagylelkűen” kiadtak Ecuadornak egy kópiát az eredeti könyvről. Azonban, ahogy ez már lenni szokott, ezt is meghamisították, átírták. Az eredeti helységneveket és királylistákat „átspanyolosították”, megváltoztatták. Az eredetit soha senkinek nem mutatták meg. Ezt is, mint sok más magyar őstörténeti okmányt, Spanyolország legtitkosabb levéltárában őrzik.

Ennek ellenér mégis közlök részleteket a műből, mert így meghamisítva is sok olyan érdekes adatot tartalmaz az ősrégi Kut-us (Két-ős) magyar királyságról. Valesco a Kitói Királyság történetét négy részre osztja:

1. Az általános vízözöntől - Kr.u. 1000-ig, amikor is a királyságot a Kara Scyrik hódítják meg.
2. A hódítástól kb. 1500-ig, Huayna Capac hódításáig.
3. Az ezt követő 46 év, a spanyolok megjelenéséig.
4. A perui polgárháborúk ideje.

LEVÉL AZ ŐSHAZÁBÓL

4. rész

Móricz János kutatásai az amerikai magyarokról

A VILÁG KÖZEPE

„Az ősi Kitus királyság az egyenlítő alatt van, az első fok magasságától a második fokig, a 80 és 82 párisi hosszúsági fokok között, mely terület négyszöget képez: Keletről - Nyugatra 50 mérföld. Az ország legnagyobb része hegyvidék; az Andok két hegylánca között van. Éghajlata a legkedvezőbb az összes termények számára. Ezt népesítette be a legrégibb őskorban a Kitus nemzet. Nem tudjuk, hogy a törzseket miként hívták. A régi időkben nem ismerték az >o< hangot és helyette mindig az >u<-t használták. Az >o< hang használatát a Kara Scyrik vezették be. A királyságnak több mint negyven tartománya volt. Neveik nagy részét sajnos elírták. A tartományok közül 33 nevet ismerünk, ezek a következők:

Aloa, Alossi, Calacali, Cansacoto, Chillo, Chillogalli, Cinocoto, Cotocollá, Cumbaya, Galea, Guapule, Guayllabamba, Langasi, Lloa, Lulubamba, Machaci, Malchingi, Mindo, Nono, Perucho, Pifo, Pintag, Pumasqui, Puembo, Puellaro, Quinchi, Salgolqui, Tubaco,

Turbamba, Uyubichu, Yaraqui, Ychumamba, Zambiza.

A boltíves építkezést ismerték a Karák. Egyik temetkezési módjuk a halomtemetkezés volt. Az elhunyttal együtt temették el kedves holmiját és fegyvereit. A havi és évi szertartást a halmon tartották. Ez mindig halotti torral járt. Kitűnően kezelték az összes fegyvereket: buzogányt, kopját, parittyát, gerelyt, íjat, fokost és valóságos mesterei voltak a hajító fegyvereknek. Rangjelzésük: egy toll a fegyverforgatóké, két toll a nemességé, nagy smaragd a forgóban a Scyrit és a királyt illette meg. Az örökösödés a leányág kizárásával, kizárólagosan férfiágon történt. Ezek hiányában az unokatestvérek örökölték anyai ágon. A scyri hatalmát a királyság nagyjainak a tanácsa szabályozta. A Nap-templom a Penecillo magaslatán állt, négyszög alakú volt és csiszolt kőből készült. Bejáratánál két hatalmas oszlop állt. A keletre néző ajtón át a nap első sugarai beragyogták a tömör aranyból készült Nap mását. Templomuk nem volt túldíszítve, de arányos és szép kivitelezése lenyűgöző volt. A templom körül 12 kisebb oszlop jelentette a 12 hónapot. A magasan álló templomépítmény egyben csillagvizsgáló céljait is szolgálta. A scyri királyok híres csillagászok voltak. Templomi szertartásaiknál csak balzsamot, tömjént és virágot használtak és áldozataik ártatlanok, vértelenek voltak. Az egyházi főméltóság független volt az államhatalomtól, nem úgy mint az Inka birodalomban, ahol a főpapi és királyi méltóságot egy személy, az Inka töltötte be. A gömb alakú, sokablakos Hold-templomban elhelyezett ezüst Holdra állandóan besütött a holdvilág. Mennyezetét kék szőttes borította, melyen az égbolt ezüst csillagai ragyogtak.

Amikor Huayna Capac 1487-ben elindult a Kitói királyság meghódítására, a legkeményebb ellenállásra talált. A harc hosszú volt és sok véráldozatot követelt. Ott esett el a harcmezőn Scyri, a király is. Ez könnyítette meg Huayna győzelmét. Amikor Huayna Capac, az Inka győztesként bevonult Kitóba, így kiáltott fel:

>Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli; itt minden hegy, orom, tó és folyó a mi nyelvünkön van elnevezve!<

A győztes Huayna Capac feleségül vette az elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves leányát, Kácáhát. A fényes esküvői ünnepen Huayna Capac föltette a két toll mellé a Scyrik nagy smaragd forgóját és kijelentette, hogy a két királyságnak közös az eredete. Ekkor megindult az Inka birodalom utolsó, egyben legfényesebb korszaka. Uralkodása 38 évig tartott. Halálán úgy rendelkezett, hogy a Kitói Királyságot a Kácha királynőtől származó Atahualpa, a Kuzkoi Királyságot fia, Huascar kapja.”

Historia del Antiguo Reino de Quito:

Historia Natural: I. köt. 270. o.

Historia Antiqua: II. köt. 279. o.

Historia Moderna: III. köt. 335. o.

*Quito - Ecuador: második kiadás
1927, 3. kiadás 1946*

RÖVID HÍREK

Amikor Huayna Capac (Vajna Apa) bevonult Kitóba és elhangzott híres felkiáltása: „Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli, minden hegy, orom, tó és folyó a mi nyelvünkön van elnevezve”, azért történt, mert a Két-Ős Királyság területén mindenki magyarul beszélt. Ugyanakkor az Inka birodalomban csak az uralkodók, a főnemesség és a főpapság beszélt magyarul. A nép részére a kecsua nyelvet általánosították. A nyelvészek az Inka uralkodók magyar nyelvét Chimu-nyelvnek, vagy az Inkák titkos nyelvének nevezik.

A csatában elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves lánya. Kácha valójában Káta, vagy Kata volt.

Huayna Capac nagyon jól tudta, hogy a legősibb időkből származó Két-Ős nemzetségből származtak az Inka uralkodók is. Ezért a Két-Ős királyságot nagy tiszteletben tartotta és halálakor visszaállította a királyságot, melyet a szép Kátától született fiának, Atahualpának adott, míg a Kuzko-i birodalmat Huascar (Vaskar) fia örökölte. A hajdani Két-Ős királyság, a mai Ecuador lakossága ma is büszkén vallja, hogy az ő hazája a világ közepén van, mint ahogy minden magyar falu a magáénak tudja: „Az én falum a világ közepe.”

A kitói rádió minden műsorszünetben bemondja: „Itt a kitói rádió sugároz a világ közepéről.”

Huayna Capac csak akkor tette fel a két toll mellé a smaragd forgót, amikor a világ legősibb királyságának a trónját elfoglalta és így a Scyri királyok smaragd forgójának, mint a Két-Ős királyság ősi jelvényének a használatára is jogosult.

Amerika ősnyelve magyar volt.

TURUL PUSZTA

Az ősmagyar Két-Ős királyság területén van Turubamba. Ezt a földrajzi nevet, mint minden mást, a spanyol-inkvizitor (főleg jezsuita!) történelemhamisítók teljesen kiforgatták és megváltoztatták. A régi okiratokon még mint PUXA szerepel. A spanyolok csináltak az erőszakos nyelvcsere idején a magyar pusztából pamba, bamba vagy pampa-t. Valóságos neve nem Turubamba, hanem TURU-PUXA azaz Turul-pusztta volt.

A régi feljegyzéseken sűrűn szerepel a Béla mint név és mint tisztség. A Bélából csináltak a spanyolok Buala-t, Zela-t stb.

Tampusnak nevezték az inkák birodalmában azokat a helyeket, ahol a birodalmi utakon és bizonyos távolságokra elhelyezve a hadsereg részére pihenő és utánpótlási célokra szolgáló épületcsoport volt, melyekben hadiszerek és élelmiszerek voltak elraktározva. Ezt mi a mi nyelvünkön támpontnak nevezzük. Ebből a Tampus = Támpontból csináltak a spanyolok „tambo”-t.

Ó-MÁRIA SIRALOM ... ÉS MÉG MIT?

1922-ben, amikor az Ó-magyar Mária Siralom előkerült, arra gondoltak, hogy valamelyik jámbor szerzetes, aki a magyar nyelvet nem ismerte, valami barbár írásnak nézte és hithű jámborsággal kivakarta a szent könyvből. A kivakart és kitépett ó-magyar írások rejtélye is az ősmagyar földön oldódott meg, amikor Móricz János kutatásai során egy olyan íráshoz jutott, melyet egy spanyol szerzetes írt azokról a „jámbor” szerzetesekről, akik az összes levéltárat átkutatták, hogy kivakarjanak vagy kitépjenek minden olyan írásemléket, mely a spanyol birodalomra veszélyes lehet. Mindezt, a spanyol Korona és uralkodók „nagyobb dicsőségére” tették, ahogy a szerzetes írja rendkívül érdekes írásában, melyből az nyilvánvalóvá válik, hogy mindezt a Magyar Szent Korona nevében is tették, mert akkor Carlos uralkodott, aki magyar király és osztrák császár is volt. Tehát nem egy ismeretlen „barbár” írás, hanem az ősrégi magyar írásemlékeket kellett eltüntetnie a Spanyol-Habsburg uralkodó kedvéért, akik tetteikkel bebizonyították, hogy egyedül őket illeti a barbár jelző kultúraromboló és hamisító tetteikért.

A BŰNÖS HALLGAT

Móricz János számtalan sajtókonferencián nyilvánosságra hozta azokat a történelmi hamisításokat, melyeket a spanyol-osztrák ház elkövetett a magyarsággal és a világtörténelemmel szemben. A bűnösök azonban hallgatnak, és eddig meg sem kísérelték, hogy az ellenük szóló hatalmas bizonyítékanyaggal szembenézzenek. Móricz többször követelte, hogy Spanyolország közölje azokat a magyar őstörténeti adatokat, amelyeket a legtitkosabb levéltáraiban őriz, mert ellenkező esetben a nem közlés a további hamisítások tényét bizonyítja. Hallgatnak, de titokban mindent elkövetnek, hogy Móricz kutató munkáját lehetetlenné tegyék.

LEVÉL AZ ŐSHAZÁBÓL 5. RÉSZ

Móricz János kutatásai

A MAGYAR SZENT KORONA NEVÉBEN!

Amikor V. Carlos osztrák császár elfoglalta Spanyolország trónját, a Habsburg-ház lett az összes gyarmatok, vagyis az ősmagyar haza uralkodóháza is. Így a rettenetes szigorral végrehajtott nyelvcsere, amelyet az ősmagyar földön a Habsburgok végrehajtottak, hogy a magyar nyelvet és a magyar kultúrát örök időkre kitöröljék az "amerikai" magyar őshazából, azt a Magyar Szent Korona nevében tették!Erről a korról írja J. Julio Matovelle, hogy a két királyság között, - míg a Habsburgok uralma tartott - oly jó viszony fejlődött ki, oly bensővé vált, hogy a germán seregek mindenkor a spanyolok segítségére siettek, s mindig a germánok oldalán álltak a spanyolok is, mert ugyanaz az érdek és ugyanaz az ideál fűtötte őket. Azt írja továbbá, hogy az amerikai gyarmatokra való bevándorlási tilalomra vonatkozó legszigorúbb rendeleteket a Spanyol Korona a Habsburgok alatt hozta, akik a legszigorúbban eltiltották, hogy a Monarchia országaiból bárki is Amerikába jöhessen.

/J. Julio Maria Matovelle: Cuenca de Tomebamba. Breve resene de la Provincin de este nombre er el antiquo Reino de Quito. Imprenta de la Universidad Cuenca 1921. 176-190. old./

EGY TUDÓS VÉLEMÉNYE

A nemzetközi tudósvilágnak Argentínában élő reprezentatív tagja, az őstörténet kiváló képviselője, az osztrák dr. Menghin prof., Móricz János felfedezésével kapcsolatban kijelentette, hogy "Móricz ist unsere Unglück" (Móricz a mi szerencsétlenségünk).

LIKAS A ...

A tudósvilágnak az észak-perui Sachura /Szécs-ura, Szék-ura/ okoz rendkívül nagy gondot, mert e sivatagos részen van egy hely, amelyet az őslakosság ezzel a névvel jelöl: "LIK".

Az amerikai nyelvész tudósok közül talán egyetlenegy sincs, aki ne kísérelte volna meg e titokzatos szónak a megfejtését. A legjobban az zavarja meg a tudósvilágot, hogy

egy ilyen egyszerű, egytagú szócskát nem lehet csak úgy csürni-csavarni. Ezt is megkísérelték ugyan, de bizony ezzel csak sok oldalas tudományos könyvnek a papírját pocskolták el. A rejtély a tudomány részére a mai napig nem oldódott meg. Csak annyit sikerült megtudni, hogy a tudósok - akik a helyszínen terepszemlét tartottak - a jelzett helyen jókora "LIK-at" találtak. Igaz, hogy találhattak volna "LUK-at" is, de végtelenül nagy szerencsájük volt, hogy a közelben nem tátong egy ugyancsak nagy "gödör", mert akkor végérvényesen azt kellene hinnünk, hogy Amerika őslakói, talán az "ördöggel" cimboráltak.

A ROVÁSÍRÁS

Végig az amerikai földrészen és mindenütt az összes hitregékben szerepel egy rendkívüli lény, akit hol Tonapának, hol Bochika-nak, vagy Kukulkán-nak neveznek. Erről a Tonapá-ról írja Pachakuti, hogy amikor végigjárta a birodalmat, az Igét hirdetve, akkor azokat a parancsolatokat, amelyeket hirdetett, fapálcákra rózta fel, amelyeket azután átadott az uralkodóknak, hogy e felrótt törvényekkel vezessék a népüket. Ugyancsak Pachakuti írja, hogy ezt nem Tonapa-nak, hanem Joapa-nak (Jó-apa) kellene írni. Ugyanez a helyzet Kolumbiában, ahol Bochika helyett Bácsikát kell érteni.

/Tres Relaciones Perusnas: Las escribieron, el Zicenciado Pernando de Santillan: El Padre Blas Valera Y el indio Don Juan Santacruz Pachakuti. Asuncion del Paraguay. Editorral Guaranía 1950/.

Kitó közelében van "uisaya" (Kis-anya) és ugyanott van "Qusaya-urcu" /Kis-anya-úr-kő/. Gualaceo régi neve Gál-Shio volt. A feljegyzésekben még, mint Galixio szerepel és hajdan egy gyorsfolyású síó mellett épült.

Az Ecuadori csángók és az észak-argentínai Santiago del Estero provinciában élő csángók, azonosak a mi magyar csángóinkkal. Ecuadorban van az ős-magyar Zala-saka törzs, mely napjainkig megtartotta ősi szokásait és törzsi közösségben él. Spanyol fonetikával feljegyzett nevük, melyen a nemzetközi tudomány ismeri őket: "Salasacas".

A budapesti Margitsziget eredeti neve Úr-sziget volt. A Tátra eredeti neve: Tát-úr volt. Ecuadorban Tá-ur nevű hegység van: Tá-ura, Tá-aya = Tá-anya - Tá-apa stb. Tanay, Damma, Taday, Mór, Monay, Mansy, Pil, Béla, Uray, Zillahi stb., ősmagyar nevek még ma is eredeti tisztaságukban ragyognak Ecuadorban. Íme néhány szó jelentése az ős-magyar törzseknél és az ezeknek megfelelő mai magyar szavak: apa = apa; aya = anya; ana = anya; ipa = ipa; nap = nap; nasa = násza, vin = vén; öreg; kit = két; u = ó, o; us = ős; uc = ők, nagyon régi! cu = kő; pi, bi, viz = víz; fuel = folyó; pille = pille, lepke. A Zuay tartomány egyik ősrégi magyar helységének a neve: "PEST". Ezt a spanyolok úgy igyekeztek elferdíteni, hogy "Pestemnek" írják, az őslakosság azonban ragaszkodik régi nevéhez, s ma

is Pestnek nevezik. A régi összeírásokban, is mint Pest szerepel.

ÉN VAGYOK ÁBRÁM!

Dr. Jose Maria Velasco Ibarra négyszer volt Ecuador állam elnöke. Egy ízben meghívta a Santo Domingo de les Colorados, úgynevezett Vörös Indiánok főnökét, hogy jöjjön el Kitóba, és miután ő /Ibarra/ beszél a néphez, a törzsfőnök is mondjon beszédet. A törzsfőnök elfogadta a meghívást. A kitűzött napon Kitó főterét soha nem látott tömeg lepte el, mely kíváncsian várta a törzsfőnök beszédét. Mikor a törzsfőnökre került a sor, méltóságteljesen körülhordozta tekintetét; bal karján ott ragyogott a ráhajlított Nap korongja; haja vörösre színezve és rövidre vágva, ami mind arra emlékeztetett, hogy ez a törzs még a vízözön előtti korból való. Vállára könnyű palást volt vetve, amelyet arany csat fogott össze. A kitói palota árkádjai a spanyol hódoltság óta ily előkelő, a legősibb nemzetségből származó sarj, még nem mutatkozott népe előtt. Mellette az államelnök és miniszterei árnyéknak tűntek fel az összegyűlt őslakosság előtt. A törzsfőnök hófehér bőre, pompás, királyi termete az őt körülvevő kreolbőrű spanyol ivadékok fölé messze kiemelkedett.

Négy sötét évszázad után elsőízben szólhatott népéhez, mely az ország legtávolabbi részeiből jött össze, s most várta a szavát. Ekkor egyetlen mondata végigzúgott Két-Ős főterén és örömkialtást csalt a nép ajkára:

"Én vagyok Ábrám!" Mikor elcsendesedett a nép, a délután bíborpalástjába öltözött király ajkáról újra elhangzott a mondat: "Én vagyok Ábrám!" Ezután még egyszer megismételte: "Én vagyok Ábrám!" Két-Ős népe, az összegyűlt törzsek öröme leírhatatlan volt. Hosszasan ünnepelték, ő pedig méltóságteljesen állt a hanyatló Nap fényében. A nép tudta, érezte ennek a messze évezredek átölelő mondatnak a jelentőségét. E mondat magában foglalja az emberiség legősibb korszakait, s beragyogja a földkerekséget napjainkig. Csak a kormány tagjai nem értettek ebből semmit, s az egyik minisztermegszólt, kérve a törzsfőnököt, hogy jó lenne most már, ha elmondaná a beszédét. A törzsfőnök erre királyi méltósággal közölte, hogy már elmondta a beszédét, az őslakosság pedig egyszerűen és meglegedetten távozott, be sem várva a többi szónoklatokat.

KÁNAÁN

A Canar ősmagyar törzs, amely ugyancsak a Két-Ős királyság területén él a jelenlegi Ecuadorban, nevében elírása - éppen úgy, mint a többi magyar törzs neve - az évszázadok folyamán nagyon sok változáson ment át. A nevüket jelenleg spanyol

fonetikával Canárnak írják, de nevezték őket Kán-törzsnek és földjüket Kánaánnak is. Ez a törzs híres volt büszkeségéről. Róluk írták azt a spanyol páterek, hogy oly büszkék, ráartatiak, hogy közülük soha egyetlenegy sem lehetett rávenni, vagy rákényszeríteni arra, hogy szolgálai munkát végezzen.

Amikor Huayna elfoglalta a Két-Ős királyságot, akkor a Canari /Kán/ törzsből válogatta össze magának a testőrségét, mert ez a legnemesebb és legősibb magyar törzsek egyike volt. A Kánok ősmagyar törzse, mely ugyanazt a nyelvet beszélte, mint a győző Huayna Capac

/Vajna apa/, előkelő származása teljes tudatában élt és él ma is a Canar és Azay tartományban. Amikor a spanyolok minden birtokukat elrabolták, a Canari törzs tárgyalásokba bocsátkozott velük: megkérdezte tőlük, mennyi aranyat kérnek ősi szálláshelyük megváltásaképpen. A spanyolok nagyon nagy mennyiséget neveztek meg, amit azonban a canariak szó nélkül megfizettek. Ennek ellenére a spanyolok megszegették adott szavukat. Ennek következtében azután a canariak is részt vettek az ősmagyar törzsek szabadságharcaiban és küzdöttek az erőszakos spanyol-kechua nyelvcsere bevezetése ellen.

Ez a hatalmas törzs birtokolta a hajdani ragyogó ősmagyar világvárost, a Kánok Kánjának városát /Chan-Chan Észak-Peruban/. E város ma romokban hever, és sivatagi homok fedi. Ennek ellenére a 20 km²-nyi területen fekvő rombáros még ma is lenyűgöző látvány: a még fennálló falak dúsan vannak díszítve; ma is láthatók az öntöző csatornák, melyek a nagyvárost behálózták. Esztétikailag a mai városépítők mintának vehetnék e várost Ez az ősmagyar törzs - ugyanúgy, mint sok más nagyár törzs hosszú évezredekken keresztül termékenyítette meg az emberiséget ragyogó ősi kultúrájával. Ez a törzs szerepel úgy legismertebb hagyományokban, mint a Bibliában is. A Bibliában Kánaán néven szerepel. Ez a törzs alapította a jelenlegi Izrael területén is meglévő legősibb városokat, melyekből az új jövevények idővel kiszorították az őslakókat; a jövevények nemcsak templomaikat, városaikat és kultúrájukat vették el, hanem hagyományaikat és történelmüket is kisajátították.

Josephus Flavius zsidó történetíró a következőket írja Kr.u. 75-ben: "Jeruzsálem uralkodója kánaáni uralkodó volt, akinek a neve az ottani nyelven igazságos királyt jelent és valóban az is volt. Ezért mindenekelőtt az Istennek és a papoknak szolgált, megalapította a templomot és a várost, amelynek régebben Solyma volt a neve, s erről Hierosolymának, vagyis Jeruzsálemnek nevezte el. Később Dávid zsidó király a kánaániakat elkergette a városból és törzsrokonait telepítette be oda."

/Josephus Flavius: A zsidó háború. X. fejezet, 436. old. Bp. Gondolat kiadó, 1964./

A Biblia a magyar őstörténet fontos fejezeteit tartalmazza. Ballagi Mór, a magyar nyelv értelmező szótárában a következőket írja: "Jász, fn.l./a.m. íjász; inn.2/ a Tisza vidékén Heves és Pest megyével határos kerületben lakó nép, mely most már a magyarokkal egészen egybeolvadt; a régi zsidó nép szomszédságában a vele folytonos ellenségeskedésben élt törzs, a filiszteusok."

/Ballagi Mór: A Magyar Nyelv Teljes Szótára. I.k.A-K.637.o1d. Pest, 1873.
Heckenaszt Gusztáv/

"AZ ELVESZETT TÖRZSEK"

A zsidó tudósok, történészek és kutatók Amerika területén keresik az "elveszett" zsidó törzseket, amelyek szerintük "visszatértek" Amerikába. Ebből a célból minden anyagi segítséggel ellátott expedíciók és tudományos kutató társaságok, Amerika összes levéltárát felforgatták és megkísérelték a legmerészebb, legképtelenebb nyelvészeti bravúrokat is, de mindez ideig nem találtak az "elveszett" törzsek nyomára. Hiszen nem is találhatták meg azokat a törzseket, mert bár valóban léteztek és léteznek ma is, de nem zsidó, hanem ősmagyar törzsek ezek.

A félreértés onnan származik, hogy amikor a zsidóság kisajátította a közeli keleten élő magyarság városait és kultúráit, ugyanakkor kisajátította a magyarság ősi múltját is, Ilyen módon jutottak az "amerikai" magyar őshaza területén ma élő ősmagyar törzsekről szóló adatokhoz, amelyeket azután a magyar kultúra kisajátításakor zsidó törzseknek nyilvánítottak. Ezért történhetett meg, hogy amíg a zsidóság kisajátította a közeli keleten élő magyarság városait, mégpedig teljes anyagi bevetéssel és mégsem tudott eredményt elérni, addig Móricz János minden segítség nélkül, egyedül és a tudósvilág ellenszenvétől kísérve megtalálta az "elveszett" törzseket a magyar őshazában.

ÖTVENHÉT EZER

Csak egyetlenegy ősmagyar városból, a Kánok Kánjának városából /Chan-Chan/ Észak Peruból 57000 arany szobrot és egyéb tárgyat raboltak el és olvasztottak be a spanyol konkvisztádorok. Csak ennyit mondanak a hivatalos statisztikai adatok; e számban nem szerepelnek a hódítók és rabló társaiknak eltitkolt külön zsákmányai. A Canari törzs híres volt arról, hogy a párducbőrből készült remekbeszabott kacagányt hordott. Az Azuay és Canari tartományban, a canari /Kánaáni/ ősmagyar törzs szállásterületén folyó ásatásokból nagyon sok remekműű fókusz került napvilágra. Ugyanott került elő a koronázási jelvényekhez tartozó jogarnak a hasonmása is.

NEM KÍVÁNATOS LELETEK

A Két-Ős királyságnak Canari és Azuay tartományában a kánaáni törzs ősi

szálláshelyén az ásatások olyan leletanyagot hoztak napvilágra, mely a legtisztább kánaáni kultúra jelenlétét igazolja. Miután ez ellenkezik a "tudósvilág" állításaival, e leleteket egyszerűen hamisítványoknak minősíti, nem törődve azzal, hogy az ásatásokból előkerülő nagyon értékes arany ékszereket semmi esetre sem volna érdemes hamisítania, pl. P. Crespinek, akinek ilyenekből már gyönyörű múzeuma van Cuencaban /Mór/. - P. Crespinek, aki már régen folytat ásatásokat és kutatásokat, régebben több becsületes kutatónak a figyelmét felhívta arra a tényre, hogy a leletek kánaániak. Igaz, hogy P. Crespi, Segarra és mások sem tudták, hogy a leletek tulajdonképpen tiszta magyar eredetűek, hogy még a légtornászások útján sem lehetne ezeket más kultúrával, mint a magyarral kapcsolatba hozni. A Guenca-i /Mór/ gyűjtemény egyik legszebb és legértékesebb darabja az un. Azuay-i arany korona, amely a régi nyílt magyar koronával kell, hogy azonos legyen.

AGYAFÚRT

A Két-Ős királyság területén úgy, mint az Inka Birodalomban is, a halomsírokból előkerült koponyák nagyon fejlett sebészeti tudásról tanúskodnak. Előfordult ugyanis több olyan csontlelet, amely a koponyán 3 lyukat is mutat. Ezeket kifúrták és utána ezüst lemezzel fedték be a szabadon maradt agyvelőt. A lyuk szélén látható csontnak a növése jelzi, hogy a műtét sikerült. Hausi házi-t jelent. A közönséges térképen is könnyen találhatunk olyan neveket, mint Inka-hausi /Inka-házi/, Samayhausi /Somogy-házi vagy Sólýom-házi/. Az őshazában élő magyar törzseknek a solymászat volt kedvenc foglalkozása.

ARANY ALMA

Koronázási Jelvényeikhez tartozik az "Arany Alma" is, de az amiből részünkre "almá"-t csináltak, egészen más jelentőséggel bír. Nagyasszonyunk kezében az egész földgömböt jelenti. Ugyanígy ábrázolva, de jelenlegi időszámításunkat megelőzve sok évezreddel, Nagyasszonyunk már megvolt a kisdéddel a karján és a földgömbbel a kezében. Valahol a világ közepén az egyházi és világi kutatásokat nagyon sok érdekes meglepetés várja, ha becsületesen az emberiség ősmúltját kívánják szolgálni, és nem akarnak "almát" csinálni a földgömbből. A Két-Ős királyság területén /Ecuador/ élnek az ún. "Otavalo" indiánok. Híresek szötteseikről, melyekkel komoly kereskedelmet folytatnak. Ragaszkodnak népviseletükhöz és mindenütt találkozni velük, ahol vásári vagy más eladási lehetőség nyílik. Hófehér gatyában járnak; hajuk be van fonva és derékig ér /férfiak/; vállukra szűrszerű szöttes van vetve. Asszonyaik is nagyon tiszták és festőien szépek az ősmagyar népviseletben; nyakukat többsoros gyöngykaláris ékesíti. Jelenlegi nevük úgy ragadt rájuk, hogy a spanyolok az "odavalo"-ból "otavalo"-t csináltak.

HEJ, DE BECSICCSANTOTTAM!

A magyar szólások és közmondások minduntalan az "amerikai" őshazára utalnak, sőt nagyon sok esetben ma már feledésbe ment szavakat is használunk ugyanolyan értelemben, mint amilyen az eredeti volt. Ilyen a "be-csicsa-n-tani", melyen enyhén italos állapotot értünk. A csicsa az "amerikai" ősnépek itala, mely kukoricából készül. Tehát amikor valaki becsiccsant, akkor azt mondja, hogy jól beivott a csicsából, ha még az bor vagy más szeszesital volt is. Becsiccsantott állapotban az "amerikai" ősnépek ajkáról nagyon sok érdekes dolgot lehet hallani. Ilyenkor életre kelnek őseik és megelevenednek előtte azok, akiket a szívükbe zártak, mert harcoltak a zsarnokok, az inkvizítorok ellen népük szabadságáért. Az egész földrészre kiterjedő ilyen nagy hősük Tupac Amaru, vagy Tumac Amaro Inka, aki le-lecsapott a spanyolokra, bele-belemart az inkvizítorokba és ezért kapta híres melléknevét: Amaru = "amaró", aki belemar az ellenség testébe, hadseregébe. Ennek a híres Tupac Amaro /A maró/ Inkának olyan legendás híre van, hogy még ma is minden felkelést vagy megmozdulást az ő nevében csinálnak, régen pedig nevének pusztá említése is rettegésbe ejtette a spanyolokat.

ATTILA

"La Vie d' Attila" c. könyvet Marcel Brion írta és spanyolra fordította Luis de Arminan. Ez egyike azoknak a könyveknek, amelyek Attila nagyságát lekicsinyíteni igyekeznek és a hunokat, úgy tüntetik fel, mint valami barbár hordát. Ez esetben különös élvezettel igyekezett fokozni mindezt a spanyol fordító, Luis de Arminan. Oly ellenszenvvel ír Attiláról, hogy felmerül a kérdés: lehet-e ilyen előítélettel életrajzíráshoz, azaz fordításhoz nyúlni? Mindennek ellenére oly értékes adatok vannak a könyvben, amelyeket a fordító - ha jelentésüket sejtette volna - feltétlenül törölt volna. Három ilyen lényeges adatot idézünk belőle:

"Rómában felvetődött a kérdés: honnan jöttek a hunok? A közvélemény úgy tudta, hogy a világ másik feléről jöttek". /9. old./"Gyermekkorukban koponyájukat lécekből és szíjakkból készült szerkezettel összeszorították." /10. oldal/"Hőstetteik megtöltötték a kínai krónikákat. Kínában rövid, de rettenetes megjelenéseik rettegésben tartották a dinasztiákat. A kínai történészek titokzatos származást tulajdonítottak ezeknek a különös lényeknek, akik a Kuei-Fong-ból, a lelkek országából jöttek."

Ha a római nép hiedelme, hogy a hunok a világ másik feléről, tehát Amerikából jöttek, kétséget hagynának, ott vannak a kínai krónikások, akik meg is nevezik a titokzatos

Kuei-Fong-ot, a lelkek országát; rég kiderült, hogy a Kuei-Fong alatt a kínai történészek az amerikai szárazföldet értették. A nyújtott koponya, amely szokást a hunok is alkalmazták, - úgy is mondhatnám - az amerikai népek privilégiuma volt. Ebből világosan következik, hogy még a rosszindulatú életrajzírók és fordítók is igazolják a hunok amerikai eredetét. Marcell Brion: La Vie d' Attila. - Traduccione de Luis Arminen. Madrid, 1958, Ed. Ares.

(folytatjuk)

LEVÉL AZ ÓSHAZÁBÓL 6. RÉSZ

Móricz János kutatásai

Újságkivonat

a „NACION” buenos-airesi képeslap 1967. február 12-i, vasárnapi számából.

Szignálta I.B.

EZ AZ ÖREG "ÚJVILÁG" /Magyarok Equadorban/

„Az írásnak és a nyelvnek köszönhető, hogy sikerült bebizonyítani, hogy a sumírok és később a hunok és magyarok Amerikából származnak és hogy gyakran utaztak ezen kontinens és Ázsia között, felhasználva a Csendes Óceán egyenlítői áramlatait.” Mosolyogva, egészen halkan és majdnem bocsánatot kérve szórja elénk Móricz János robbantó elméletét, azt állítva, hogy szerinte a civilizáció bölcsője Equador legmagasabb részein volt.

„Így hát nem új világban vagyunk, hanem éppen hogy a legrégebben”. - És szavainak alátámasztására egy kis bélyegzőt húz ki a zsebéből, magyarázva, hogy egy Kolumbusz előtti darabról van szó, amelyen ennek ellenére a régi magyar írással azonos írás látható. Vannak szövegek és régi dokumentumok, de hogy bizonyítását alátámassza a maga komoly és szenvtelen hangján - amikor némelyek arcán a kételkedés kiütöközését látja - ezt elnyomja Móricz a következő érveléssel: „Ez a nyelv, a régi magyar az, amelyet még ma is beszélnek a cayapas indiánok Equador nyugati részének erdeiben, azon a területen, amelyet a Santiago, Cayapas és az Onzole határolnak. Ezenkívül vannak még törzsek, amelyek a Kordillerák keleti lejtőin és az Amazonas területén laknak és kisebb csoportok, melyek még fenntartották ezt az ősi nyelvet és az ezeréves hagyományokat. Voltam közöttük és tudtam velük beszélni magyarul anélkül, hogy tolmácsra lett volna szükségem. Meg is hívtam őket, hogy kísérjenek el.” Móricz Magyarországon született, de már argentin állampolgár. „Jelenleg kétszeresen amerikai vagyok” - mondja. Csaknem ironikus mosollyal szórja elmélete köveit a hallgatóira és mulat azon, hogy azokon a meglepetés hullámain látja. Majd azonnal visszavonul. „Szeretem előadni a tényeket, de nem állítok fel elméleteket. Én csak kutató vagyok”. - Forradalmi jellegű elmélete támogatására Móricz

szétrak az asztalon száz meg száz gondosan gépelt lapot:

„Itt van 10.000 helységnév a régi Quito birodalomból. Mindezek hasonlítanak azokhoz a földrajzi nevekhez, amelyek ma is léteznek a Kárpát-medencében."Móricz arca megkeményedik, titokzatos benyomást vesz fel, miközben egy csontokból összeállított nyakláncsal játszik, mely a Kolumbusz előtti időkből való: „A különös az, hogy ez a tény, hogy a magyarok Amerikából jöttek, ismeretes volt úgy Spanyolországban, mint a Habsburgok előtt. Innen ered Magyarország romanizálása és a kecses nyelv elterjesztése Amerikában, hogy megsemmisítsék az „ehimu"-t, vagyis a magyar nyelvet, az inkák titkos nyelvét, akik közül csak az erdei falvak lakói menekültek meg."Móricz foglalkozik a Kolumbusz előtti nyelvek összehasonlításának tanulmányozásával, az „on" nyelvekével, melyek a Quito Birodalomban és Peru északi részén voltak használatosak, vagyis a canari-poharával és a puruha-mechikával; ezeket összehasonlítja az 1965-ben beszélt magyar nyelvvel, - J. Jijony Caamsno egyik munkájára támaszkodva.„Mindezekből következik, hogy a Kárpát-medencében megismétlődnek, mintegy az összes nevek, melyek a régi Quito Birodalomban megvoltak: Ur, Utko, Maras és még ezer más. A Quito Birodalom helységei és az ázsiaiak között az érintkezés gyakori volt, az óceán áramlatainak segítségével. A kiindulási kikötő Tumbes és a szomszédos vidék volt, s a visszatérés helye a Caraquez öböl, ahová egy másik terjedelmes áramlás irányul. Ezt ki is fogják próbálni barátaim, akik nem régen balsa tutajon elindultak Guayaquilből". - És hozzátette:„Quito-t a régi korban Kitus-nak hívták. Ez a szó két részből tevődik össze: Kit /kettő/ és Us /ösök/. Magyarul ez a név KÉTÖS, amelynek itt ugyanaz a jelentése. Ez volt a régi Góg és Magóg Királyság, amelyet a kutatók már évszázadok óta annyira keresnek. Tapasztalom, hogy nagyon támadnak engem, mivel a felfedezésemmel igen sok elmélet értékét veszti, de ezzel szemben a régi magyarok quitoi leszármazottai népruházatukkal és szokásaikkal bizonyítékokat szolgáltatnak. Például az is, hogy amikor Magyarországon hőst temettek, mind azt mondták, hogy a Göncöl-szekéren tér nyugalomra; a Quinche és Cochasqui völgyeiben pontosan olyan temetkezési emlékek csoportjai láthatók, melyek hűen utánozzák a Göncöl-szekér alakját."

Móricz János úgy tervezi, hogy mielőtt megjelentetné a könyvét, elmegy Ecuadorba, s ott megismétli régészeti kutatásait, mégpedig főleg egy rejtett helyen lévő bizonyos barlangban, melyet egy harcias törzs véd, mely hallgatva az ő szavára, egész könyvtárat rejtett el ott arany lapokra irt könyvekből. Ez egy napon befogja bizonyítani az amerikai embereknek, hogy ők alkotják a fajok őshazáját.

K i v o n a t

a FREIE PRESSE Buenos-Airesben 1967. február 8-án, szerdán megjelent Amerika Európában. A Revíziók Korszaka" c. cikkéből.

... Nemrég még azt hitték, hogy spanyolok fedezték fel Amerikát, annak ellenére, hogy egyes lázadó gondolkodók nekünk a vikingekről beszéltek ezzel kapcsolatban.

Hirtelen megjelenik azonban Móricz János, az argentin kutató és megkísérli bebizonyítani, hogy nem így áll a helyzet: inkább Amerika fedezte fel Európát, mint megfordítva. Kezdetről fogva voltak emberek, akik a két kontinens között ide-odavándoroltak, miközben a nyugati kultúrvilág még azt hitte, hogy a föld lapos és hogy a háborgó tenger feneketlen mélységben végződik.

MAGYAROK AMERIKÁBAN

Több mint egy évvel ezelőtt az equadori sajtó szenzációs hírt röpített világgá: a quitoi régi birodalomban a spanyol hódítás előtt magyarul beszéltek. A felfedezést egy argentinai kutató, Móricz János /Juan/ tette. A hihetetlen hírrel szemben nem merült fel ellentmondás, hanem a világsajtó felkapta mintegy főtémát és felhasználta cikkekben és tanulmányokban. Ezt támogatta az equadori újságirodalom, amely elsősorban és állandóan foglalkozott e hírrel. Inkább kíváncsiságból, mint meggyőződésből beszélgetést hoztunk létre Móricz Jánossal, kihasználva az országban történt itteni rövid látogatását. Nagy volt a meglepetésünk, amikor Móricz röviden és meggyőzően kijelentette, hogy semmiféle elmélete nincsen a kérdésben, s nem gondol arra sem, hogy valamiféle tételt állítson fel, hanem tényekkel akarja bizonyítani az állításait. Egyúttal egy összeállítást mutatott be nekünk, mellyel a perui Puruha-Canari és Puruha-Mochiscas nyelveket a magyar nyelvvel hasonlítja össze. Ebből kiderül, hogy az említett nyelvek kétségtelenül egymással rokonságban vannak. A régi Quito Birodalomból 10.000-nél több térképészeti és családi nevet mutatott nekünk, valamint földrajzi- és keresztnéveket, amelyek Magyarországon is előfordulnak.

Csodálkozásunk szemmel láthatólag nőtt, amikor könyvéből eredeti részleteket mutatott nekünk, amelyekben indián törzseket sorol fel részletesen háztartásaikra, fejedelmeikre és családjaik utóneveire kiterjedőleg. Mindezeket az adatokat régi népszámlálási adatokból veszi, amelyeket a spanyol uralkodóház hajtott végre ama célból, hogy megbizonyosodjék alattvalóinak adófizetéseiről. Ilyképpen könnyen meggyőződhetünk a Quito Birodalom lakóinak és Magyarország magyarjainak abszolút nyelvközösségéről, ha a távolságot és a fonetikát felülvizsgáljuk.

LEVÉL AZ ÖSHAZÁBÓL 7. RÉSZ

Móricz János kutatásai

MAGYAR MÍTOSZ ÉS LEGENDÁK

Egyszerű és meggyőző formában mutatja ki Móricz, hogy az indiánok bizonyos

körzetekben - akik a régi ezeréves Quito Birodalomhoz tartoznak - az idő előrehaladásától és a kulturális fejlődés láncolatától elvágva, majdnem érintetlenül megőrizték a szokásaikat, mítoszaikat és legendáikat. Egyidejűleg kimutatja, hogy ezek a megőrzések azonosak a magyarországi magyarok mítoszaival és legendáival. Ezért állítja, hogy elmellőzhetetlen a magyar mítoszok ismerete ahhoz, hogy ezeknek az indián népeknek az ezeréves történelmét visszafelé megértsük. Többek közt például megtudjuk, hogy ha a magyarok valamelyik hősiüket vagy személyiségüket eltemették, akik a hazát kiemelkedő módon szolgálták, a következő szavakkal búcsúztatták: „A Nagy Medve csillagképében fog nyugodni”, vagy: „Mostantól kezdve a Nagy Medve csillagai fényesebben ragyognak, mert hősünk bennük nyugszik.” Quinche /Kincse/ völgyében éppen úgy, mint Cochasuiban dombok /Hünen/ sora áll, amelyek a Nagy Medve hét legfontosabb csillagának a képét utánozza le. A régi időben Magyarországon az volt a szokás, hogy a sírokat dombok alá telepítették. Innen ered az is, hogy a magyarok, akik az elődeiket nagy tiszteletben részesítették, a címerük közepén hármast alkalmaznak, amely az irántuk való tisztelet szimbólumát jelenti.

A MEGCÁFOLHATATLAN BIZONYÍTÉK

Amikor búcsúzásra készülődtünk, lehangolva a sok bizonyítéktól, amelyeket Móricz elénk tett, azt kérdezte hirtelen, vajon van-e még valami kétségünk? A felsorolt sok bizonyíték után - feleltük neki - semmi kétség nem merülhet fel. Erre azt mondta nekünk, hogy ha mégis kétségünk lenne, úgy megtehetjük majd azt, amit már mások is megtehettek volna. Vagyis hogy Esmeraldas tartományba utazhatunk, amely Kolumbiával határos és ott meglátogathatjuk a Cayapas indiánokat, akik a hasonló nevű folyó partjain laknak, valamint az Onzole és Santiago folyóktól határolt vidéken, ahol az indiánok - annak ellenére, hogy mindent megtesznek a nyelvük megváltoztatására - még mindig a régi magyar nyelvet beszélik. Ecuador keleti részein is élnek csoportok, amelyek még a régi magyart beszélik. E pillanatban megértettük, hogy Móricznak miért nincs szükséges elméletekre, hogy forradalmi jellegű felfedezését bizonyítsa. E megbeszélések során arra a következtetésre jutunk, hogy az embernek meg kell hajolnia a tépek előtt és arra kell törekednie ezek után, hogy Amerika és a világ őstörténetét revideálja.

Ford. S.L.D.

Az alábbiakban Móricz János levelezéséből közlünk részleteket. Csak a legszemélyesebb közléseket vettük ki belőle. Más változtatás nem történt. (a szerk.)

Dr. Móricz János első levele

Quitó, 1968. június 24.

Kedves Barátom!

Köszönettel nyugtázom, f. év június 7-én kelt nb. levelét. Megtisztelő részemre, az önök segítő készsége, mert az a munka, melyet itt el kell végezni, nagyon sok szakembernek az évtizedes munkáját fogja igényelni. Én csak a megfelelő kiindulási helyet találtam meg és igyekeztem azt, amennyire erőm és képességeim engedték, a köztudatba vinni, hogy utána komoly munka elindulhasson. Úgy érzem, hogy ez sikerült, várakozáson fölül is. Emellett sikerült legyőznöm, vagy legalábbis félreállítani azokat az erőket, melyek ennek a kérdésnek az elhallgatására törekedtek. Mindezt örömmel és hálával fogadom segítségüket, annak az ügynek a tisztázására, mely nem egy egyén, hanem az egyetemes magyarság ügye.

...Magam hosszú éveken keresztül kutattam és kerestem eredetünket Ázsiában. Később a Közel-keleten, Atlantiszban, Muban, Lemuriában és fönt az égen a Göncöl csillagképben. Wegner, Hörbiger és sokan mások ott halmozódnak a könyvtáramban, igyekeztem minden elképzelhető és lehetetlen úton, megtudni honnan jöttünk. Kik vagyunk, hova megyünk? Ezért utaztam az utóbbi években keresztül-kasul Amerika országait, kutattam ősréngeteget vagy böngésztem a régi spanyol följegyzéseket a poros levéltárban. Nyomot mindenütt találtam, úgy az óceán mélyén, mint fönt a csillagok honában. Csak kézzelfogható döntő bizonyítékot nem találtam sehol. Így teltek az évek és én hallgattam, mert nem volt mit mondjak, nem volt mit közöljek, míg 1965 júniusában, itt találkoztam azzal a valósággal, melytől magam is megijedtem, mert nem hittem saját magamnak. Azóta sok víz lefolyt a Dunán, és én is megtanultam, hogy amit kerestem, amit tudni akartam, azt nagyon is sokan és jól tudták, csak nekem nem volt szabad tudnom, csak részünkre volt titok. Ádáz és kemény küzdelem folyt le itt és tart napjainkig. A tehetetlen düh és a kétségbeesett ember erejével küzdöttem, élő és valóságos nagy túlerővel szemben, mely erőnek azonkívül temérdek anyagi erő is áll rendelkezésére. Csak a magyarok Istene és töretlen hitem adta azt az erőt és elszántságot, amellyel szembenéztem elleneinkkel és végül is félreállítottam őket. Ma tudom, hogy miért folyt ez a küzdelem, ahol a fenyegetés és lefizetés az enyhébb módszerek közé tartozik. Tudom, mert maguk az ellenfeleink dobták a szemembe: „Csak Amerikáról ne beszéljen! Csinálunk mi magából olyan nagy tudóst, olyan gazdag embert, hogy na!” Itt volt a kutya elásva, mert innen lehet mindent igazolni. Innen vezet az út a tenger mélyére, és innen lehet el jutni a csillagokba is. Itt vannak azok a bizonyító, tárgyi bizonyító anyagok oly tömegben, mely előtt nem lehet többé a magyarságot a tundrák hómezőire alá küldeni. Ezért lehet nyugodtan kutatni a víz alatt és a csillagokban, de nem itt. Ez részünkre tiltott terület volt és ezt egy sajtókonferencián, melyet Buenos Airesben tartottam 1967. szeptember 7-én, nyíltan megmondtam az összegyűlt helyi és nemzetközi sajtótudósítók előtt, kik órákon keresztül a kérdések pergőtüzében tartottak és az egész konferencia elhúzódott hosszú ideig. Mindenki

jegyzetelt és minden újságíró jelezte, hogy rendkívüli hírként fog megjelenni másnap.

DE soha egyetlen sor írás erről nem látott napvilágot. Ellenben napokkal később, szavaimat idézve, megjelent egy nagy cikk a lapokban, amelyben egy „valaki” bejelentette, hogy Amerika területén csak a kiválasztottak kutathatnak és mindenki másnak a kutatás tilos. Úgy hiszem elég világos a figyelmeztetés. Mindezt kénytelen vagyok leírni, mert az utóbbi időben több olyan levelet kaptam, jó indulatú és komoly kutatóktól, kik megrémülve írnak arról, hogy fogalmam nincs az elsüllyedt földrészekről stb., stb. Félve gondolnak arra, hogy a füzetemben (Európai népek amerikai eredete) leírt, és eddig elért eredményeket a „magyarság egy kétséges fényben való beállítására” fogom használni. Ellenkezőleg, nem állítottam föl és nem fogok fölállítani semmilyen tételt sem, és azt sem állítom, hogy a magyarság bölcsője Amerikában van. Azt állítom, amit bizonyítani tudok, hogy a szumírok, magyarok innen rajzottak ki. Ez volt az ismeretlen, Nagy Scythia, ezt lakták a szkíta népek. Mi azt az őshazát kerestük, ahova Csaba ment segítségért. Ezt onnan „az utolsók, kik Scythiából kijöttek”, úgy tudtuk, hogy az a mi őshazánk. Ez pedig Amerika volt. Tehát ilyen értelemben írtam meg tanulmányomat, jelezve, hogy az utolsó vízözön után ez volt a kultúra kisugárzási helye és ily értelemben, a legrégebb. Viszont vissza kellett mennem a vízözönig, mert különben érthetetlen és céltalan lett volna eddigi munkáságom és az elért eredmények, melyeket nagyon nehezen lehetett volna a történelmi igazság érdekében gyümölcsöztetni.

Ezzel a teóriával, vagy inkább megállapítással, elindítottam az amerikai népek történelmi revízióját. Ezzel, visszakövetelem Amerika népeinek hatalmas kultúrteljesítményük dicsőségét. Ezt a történelmi igazság jegyében teszem és nem a mi igazságunk, hanem egy letaszított földrész kultúrjogait követelem, a világ népei előtt. Ezért van oly nagy visszhangja harcomnak és ezért áll ma rendelkezésemre sok olyan eszköz, amely nélkül reménytelen lenne ez a küzdelem. Ma egy földrész népei néznek Magyarország felé. A vezérkar, a kormány, a kutatók, tanárok és újságírók beszélnek a magyarságról, és álmodnak a nagy újjászületésről, amikor a világ népei előtt már nem úgy fognak szerepelni, mint fejletlen, kulturálatlan nép, állam, hanem mint a jelenkor kultúrvívmányainak hosszú időn keresztül volt letéteményezői. Ma ragyogó arccal fogadnak és újabb és újabb okot találnak arra, hogy engem igazoljanak, de nem rólam van szó. Egy nép, egy földrész öntudatra ébredése ez. Bennem önmagukat látják és az én harcom, így az ő harcuk lett. Ezzel lett a magyarság harca egy egész földrész harca és ezért bízom oly nagyon, hogy a magyarok Istene végül is kivezeti népünket a sötétségből. Ettől féltek elleneink, mert könnyű volt elbánni történelmünkkel, népünkkel, de lehetetlen ennek a földrésznek a népeivel megküzdeni, ha ez a nép öntudatra ébred és nem pénzért, nem anyagi jobblétért, hanem elorzott nagyságáért küzd. Ezért mindenre képes, semmisem érdekli jobban, mint múltjának a világ népei előtt való elismerése. Ezt a harcot, hogy újra visszanyerjék hajdani nagyságukat, én elindítottam és hiszem, hogy győzni fogunk. Ez a lényege az államtitkár levelének is és ez a lényege a kongresszusnak. Kérem kedves barátom, ne haragudjon a hosszadalmasságért, de kénytelen voltam az előbbieket leírni, mert úgy látom, nagyon sok levélből, hogy a legnagyobb jóindulat mellett sem ismerik föl, hogy lényegileg itt mi folyik, miről van szó és miért mozdult meg egy ország.

Sajnálom, hogy sokat kellett magamról írni, de kénytelen voltam és elnézését kérem. Föladtam és remélem, már megkapták 3-3 példányt a tanulmányomból és a Fray Gregorio Garcia könyvéből Önnek, dr. Pass Lászlónak és Orbán Árpád úrnak. Az atlaszokat a jövő héten fogom küldeni. Az atlaszok egyenként három és fél kiló súlyúak. Rendkívüli hasznát fogják venni, mert ezek a legtökéletesebb atlaszok, amiket valaha is láttam Amerika őstörténetét illetően. 96 nagy térkép ismerteti Equador és Amerika őskorát a „fölfedezésig” és az utána következő időket. Ugyan-akkor röviden ismerteti Equador őstörténetét is. A másik könyv, melyet megküldtem Fray Gregorio Garcia könyvének egy része, melyet én adattam ki a Történelmi Társasággal, a Külügyminisztériummal és a Katonai Térképészeti Intézettel és ez a történelmi revízió keretében a második kiadvány. A siker óriási, mert Fray G.G. megírta mindazt, amit az ő korában mindenki tudott, hogy a finnek tulajdonképpen hunok, hogy az avarok magyarok, hogy a kánaáni, föníciai és filiszteus alatt egyetlen egy szkíta népet kell érteni, mely nép, tulajdonképpen magyar és, hogy a szkíták, a szumírok utódai. Hogy Bambice városnak Palesztinában a régi neve Magog volt.

Emellett felsorolja, hogy mily magyar, hun, kun, szabír, maszageta stb. törzsek lakták Kanada, az USA, Brazília, Argentína stb., területét. Azonkívül rengeteg forrást közöl, olyant is, amely nem szerepelt magyar történelmi ismereteink között és ezeket könnyen ellenőrizhetően közli. Ezért adattam ki ezt a könyvet. Remélem hamarosan sikerül az egész könyvet kiadatnom. Fray Gregorio Garcia nem krónikás, hanem korának kiváló kutatója volt, aki itt Amerikában kutatta az indiánok eredetét 12 éven keresztül, ebből 9 évet Equador, és Kolumbiában töltött és pedig az 1580 és 1590-es években, tehát még akkor, amikor ez szintiszta magyar nyelvterület volt. A könyvet a korabeli cenzora szépen kiforgatta, de így is fölbecsülhetetlen értéket jelent részünkre. Én 1965 decemberében jutottam hozzá nagyon drágán és sok szerencsével, mert nem rég érkezett Lord Eliock hagyatékából, Angliából és mielőtt kiadásra került volna megvettem. T.i, az ilyen könyveket azonnal bármilyen drágán megveszik, és az örökre eltűnik a kutatók szemei elől. Itt a külügyminisztérium levéltárában kutatva találtam egy példányt ebből a ritkaságból, bár egynéhány oldal a hiányzik, jó állapotban van, én a hiányzó részt fénymásolatban meghozattam az én példányomból, és azonnal kiadtuk. Nagyon a figyelmükbe ajánlom, egy nagyítóval remekül lehet olvasni az összes idézeteket és leellenőrizni. Miután ma szabadon közlekedem a legtitkosabb irattárban is és a levéltárakban ugyanúgy, most keresem az 1593-ban canari, puruha, quillaicinga stb, nyelvre fordított katekizmust és gyóntatót, mert azok magyar nyelvre lettek fordítva és amikor a spanyol korona erre rájött, nem engedélyezte, ellenkezőleg, ekkor megindult a legnagyobb kegyetlenséggel végrehajtott nyelvcsere. Úgy tudom, hogy valamelyik irattárban megvan. Ha sikerül megtalálnom, ez lesz a következő facsimile kiadás. A spanyol hódoltság idejében fölvelt népszámlálási jegyzőkönyvek eredetijét keresem, hogy azt is azonnal kiadhassam fénymásolatban, hogy a nyelvészek és kutatók az eredeti okmányok alapján dolgozhassanak. Sajnos ez ideig nem találtam meg a külügyminisztérium archívumában, pedig ott kellene, hogy legyen. Ez egy 278 oldalas akta csomó és több ezer Canari törzsbeli család- és helységnevet tartalmaz. Nagyon köszönöm a Hymos féle 100 szavas alapjegyzéket. Ennek alapján össze fogom állítani az itteni megfelelőket, és majd megküldöm, csak időt kérek erre. Az Orbán féle

komplexes nyelv-összehasonlító módszert itt ki tudnám adatni, de spanyol nyelven. Mert különben teljesen reménytelen az idegen nyelvű szöveg szedése spanyol szedőkkel és most csak a közönséges szövegre gondolok, tudományos munkát képtelenség. Ha spanyolra fordítva megkapnám, úgy kiadatnám, ugyanúgy, mint Fray Gregorio Garcia könyvét, ugyanolyan minőségű papíron, mert ilyen papírt kapok minden kiadásra a külügtől. Igaz, hogy ez nem jelent anyagi hasznot, mert én minden kiadást ingyen bocsátok az érdekeltek rendelkezésére. Ugyanis ezzel megakadályozom az illetéktelenek által való fölvásárlást. Nagyon örülnék, ha Pass dr. említene a levelében, hogy ő már régebben megállapította, hogy a sumer előtti korszak közép-Amerika felé mutat. T.i, szeretem, ha minden a helyén van és így legalább nagyobb elismerésben fog részesülni munkássága.

Minden kérésüket amennyiben módomban áll föltétlenül teljesíteni fogom, csak egy kis időt kérek, mert nem látszom ki a munkából, és teljesen egyedül dolgozom. Napok óta egy nagyon egyszerű gyermekkori játszószerkezet nevén töröm a fejemet, de a magyar nevét sehogy sem találom. A játszótereken van hintákkal és más egyéb szerekek. Megkísérlem körülírni: egy vasszerkezetre erősített deszka, mely föl és lemegy. Egy-egy végén ül egy-egy gyerek és föl és lemegy. Falun a vasszerkezet helyett megtette egy jókora kő is. A spanyol neve: sube y baja. Fölmegy és lemegy. Érdekel, mert itt még ma is a régi bennszülöttek által ismert nevén ismerik: GUINGUILINGONGO, magyar fonetikával így hangzik: G I N G I L I N G O N G O. A mészkönek a régi neve I S C U volt. A lepke vagy pillangó régi neve P I L L A N T U volt. Itt a közelben van Pomázky, és ugyanott van Pomázkő is és annak is az a neve. Amikor a közeli Kincses (quinche) völgyben voltam és megálltam a gyönyörű táj szépségét nézve, odavalósi kísérem megszólalt és azt mondta ugye mily gyönyörű ez a C S U R G Ó? Ránéztem és kijavította, kérem, arra a vízesésre gondolok ott szemben, de mi már csak a régi nevén szeretjük nevezni. Valójában nem vízesés, hanem csurgó volt, ugyanolyan, mint amilyenek Zalában is vannak. Spanyol fonetikával C H U R G O lenne. Így ilyképpen napjainkig fönmaradt a magyar nyelvből több ezer szó, amit még a mindennapi életben is használnak. A L A N K A, itt ma is enyhén lankás hegyoldalt jelent. Egyik expedícióm alkalmával Sigsig-ben voltam. SIG-SIG főterének a neve úgy hiszem Szent Háromság tér, de ezen senki nem ismeri, mert mindenki a régi nevén nevezi ma is. Régi neve pedig T U R U L, így hangzik, így nevezik, és így is írják. SIG-SIG járási székhely az A Z U A ~ tartományban, hajdani híres nagy hőnök D U M M A volt.

LEVÉL AZ ŐSHAZÁBÓL

2. rész

Móricz János kutatásai az amerikai magyarokról.

Buenos –Aires, 1967 szeptember

/2 levél/

AZ IGAZSÁG

Az igazság előbb-utóbb kiderül. Ez történt 1965. júniusában, amikor Móricz János megtalálta a magyarság őshazáját. Azt az őshazát, amelyet a spanyol korona, a Habsburg-ház és mások is igyekeztek eltüntetni, hogy a magyarság soha ne ismerhesse meg őseinek dicső múltját.

KÉT-ŐS KIRÁLYSÁG

Nagyon kevés hiteles adat áll rendelkezésünkre a spanyol hódoltság korából, annak ellenére, hogy Benalcazar konkvisztádor idejében, amikor 1533-ban Kitót vére harcok árán elfoglalta, ott még mindenki az ősmagyar nyelvet beszélte.

Hatalmas munkák jelentek meg az Inkák tündöklő birodalmáról, s a krónikások és utazók, akik az "Újvilág" minden zugát bejárták, megírták és megénekeltek a hódítás legapróbb részleteit is. Csak a Kitói Királyságról hallgattak. Legfeljebb egy-egy mellékmondatban említik Kis-Kis kemény ellenállását vagy Rumi hős harcait. Még feltűnőbb ez a hallgatás, amikor a hajdani ősmagyar királyság területén hosszú évekig lakó fráterek és krónikások csak az Inka birodalmat írják le könyveikben, de egy szóval sem említik a Kitói Királyság létezését.

Az első hírek csak a XVIII. század végén és következő század elején jutnak nyilvánosság elé. Humboldt, a perui Limából 1802. november 25-i levelében a következőket írja Vilmos testvérének:

"...Riobambai (Ecuador) tartózkodásunk alatt, ahol néhány napot időztünk Carlos de Montufar testvérének lakásán, ki ott a Corregidor, a véletlen által egy nagyon érdekes dolgot fedeztünk fel. Nem tudják, hogy mi volt a kitói provincia helyzete Tupac Yupánki Inka meghódítása előtt, de az indiánok királya Leandro Zapla, aki Lican (Likán) lakik és ahhoz képest, hogy indián, nagyon csiszolt intelligenciával rendelkezik, őriz egy kéziratot, melyet ősei írtak a XVI. században. Ebben le van írva az inkák előtti kornak a története. Ezek a kéziratok Purunay nyelven íródtak. Ez volt hajdan Kitó általános nyelve, de idővel áttértek az inkák nyelvére, a kechuára, s ma már teljesen ismeretlen. Szerencsére Zaplának egy másik őse ezeket az iratokat lefordította spanyol nyelvre. Mi nagyon érdekes adatokat jegyeztünk ki belőle, különösen arra az emlékezetes korra vonatkozólag, amikor kitört a >Nevado del Altar<-nak nevezett vulkán. Ez a világ legmagasabb hegye kellett, hogy legyen egykor. Az indiánok úgy hívták >Capac Urcu< (Apa-úr-kő), a Hegyek Atyja. Akkor uralkodott az utolsó szabad király Licán. A papok megjósolták, hogy ez a csapás okozza majd a királyság vesztét, s úgy mondták: >A világ képe megváltozik, és más istenek fogják a mieinket elűzni, ne szálljunk szembe a végzettel.< Bekövetkezett. A peruiak bevezették a Napkultuszt abban az országban. A vulkán működése hét évig tartott és a zaplai kézirat szerint a földeső olyan erős volt, hogy hét évig tartott az éjszaka Licán."

(Hamy: Lettres americaias d' Alexandre de Humboldt, Paris, 1904. 134-134.o.)

JUAN DE VELASCO (1727-1792)

Velasco 1727-ben Riobambában (Ecuador) született. Jezsuita pap, aki a rend kiűzése után soha nem tér vissza Amerikába. Olaszországban (Faenza) telepedik le, ahol megírja a Kitói Királyság történetét.

Végrendeletében úgy rendelkezik, hogy kéziratát adják át az első előkelő kitóinak, aki majd Olaszországba érkezik. Ezt a rendelkezést P. Davalos teljesíti és átadja a kéziratot Don Modesto Larreának.

A könyv első ismertetése 1837-ben jelent meg. 1840-ben egy párizsi kiadó folytatásokban kezdte közölni a művet, de az első hatvan oldal megjelenése után azt közlik, hogy bár meggyőződésük ellenére, de a nagy nyomás miatt, félbeszakítják a megjelenést. Remélik, hogy majd esetleg másnak nagyobb szerencséje lesz, és a világ megismerheti ezt az amerikai földrészre vonatkozó fontos őstörténeti munkát.

Az eredeti kézirat örököse, engedve az akkori ecuadori elnök kérésének, átadta a művet a Nemzeti Könyvtárnak, azzal a kikötéssel, hogy ha a kézirat egyetlen percre is elhagyná a könyvtárat annak minden joga visszazáll az adományozóra, vagy örököseire. Az átadást követő napon az akkori kormány elnöke, Gabriel Garcia Moreno bement a Könyvtárba, magához vette a könyvet. Először hazavitte, majd később átadta a jezsuitáknak, akik titokban őrizték, majd kicsempészték a spanyolországi Chmartin de las Rosas-ba.

Azóta a spanyolok “nagylelkűen” kiadtak Ecuadornak egy kópiát az eredeti könyvről. Azonban, ahogy ez már lenni szokott, ezt is meghamisították, átírták. Az eredeti helységneveket és királylistákat “átspanyolosították”, megváltoztatták. Az eredetit soha senkinek nem mutatták meg. Ezt is, mint sok más magyar őstörténeti okmányt, Spanyolország legtitkosabb levéltárában őrzik.

Ennek ellenér mégis közlök részleteket a műből, mert így meghamisítva is sok olyan érdekes adatot tartalmaz az ősrégi Kut-us (Két-ős) magyar királyságról. Valesco a Kitói Királyság történetét négy részre osztja:

1. Az általános vízözöntől - Kr.u. 1000-ig, amikor is a királyságot a Kara Scyrik hódítják meg.
2. A hódítástól kb. 1500-ig, Huayna Capac hódításáig.
3. Az ezt követő 46 év, a spanyolok megjelenéséig.
4. A perui polgárháborúk végéig.

A VILÁG KÖZEPE

“Az ősi Kitus királyság az egyenlítő alatt van, az első fok magasságától a második fokig, a

80 és 82 párisi hosszúsági fokok között, mely terület négyszöget képez: Keletről - Nyugatra 50 mérföld. Az ország legnagyobb része hegyvidék; az Andok két hegylánca között van. Éghajlata a legkedvezőbb az összes termények számára. Ezt népesítette be a legrégibb őskorban a Kitus nemzet. Nem tudjuk, hogy a törzseket miként hívták. A régi időkben nem ismerték az >o< hangot és helyette mindig az >u<-t használták. Az >o< hang használatát a Kara Scyrik vezették be. A királyságnak több mint negyven tartománya volt. Neveik nagy részét sajnos elírták. A tartományok közül 33 nevet ismerünk, ezek a következők:

Aloa, Alossi, Calacali, Cansacoto, Chillo, Chillogalli, Cinocoto, Cotocollá, Cumbaya, Galea, Guapule, Guayllabamba, Langasi, Lloa, Lulubamba, Machaci, Malchingi, Mindo, Nono, Perucho, Pifo, Pintag, Pumasqui, Puembo, Puellaró, Quinchi, Salgolqui, Tubaco, Turbamba, Uyubichu, Yaraquí, Ychumamba, Zambiza.

A boltíves építkezést ismerték a Karák. Egyik temetkezési módjuk a halomtemetkezés volt. Az elhunytal együtt temették el kedves holmiját és fegyvereit.

A havi és évi szertartást a halmon tartották. Ez mindig halotti torral járt.

Kitűnően kezelték az összes fegyvereket: buzogányt, kopját, parittyát, gerelyt, íjat, fokost és valóságos mesterei voltak a hajító fegyvereknek.

Rangjelzésük: egy toll a fegyverforgatóké, két toll a nemességé, nagy smaragd a forgóban a Scyrit és a királyt illette meg.

Az örökösödés a leányág kizárásával, kizárólagosan férfiágon történt. Ezek hiányában az unokatestvérek örökölték anyai ágon. A scyri hatalmát a királyság nagyjainak a tanácsa szabályozta. A Nap-templom a Penecillo magaslatán állt, négyszög alakú volt és csiszolt kőből készült. Bejáratánál két hatalmas oszlop állt. A keletre néző ajtón át a nap első sugarai beragyogták a tömör aranyból készült Nap mását. Templomuk nem volt túldíszítve, de arányos és szép kivitelezése lenyűgöző volt. A templom körül 12 kisebb oszlop jelentette a 12 hónapot. A magasan álló templomépítmény egyben csillagvizsgáló céljait is szolgálta. A scyri királyok híres csillagászok voltak. Templomi szertartásaiknál csak balzsamot, tömjént és virágot használtak és áldozataik ártatlanok, vértelenek voltak. Az egyházi főméltóság független volt az államhatalomtól, nem úgy mint az Inka birodalomban, ahol a főpapi és királyi méltóságot egy személy, az Inka töltötte be. A gömb alakú, sokablakos Hold-templomban elhelyezett ezüst Holdra állandóan besütött a holdvilág. Mennyezetét kék szőttes borította, melyen az égbolt ezüst csillagai ragyogtak. Amikor Huayna Capac 1487-ben elindult a Kitói királyság meghódítására, a legkeményebb ellenállásra talált. A harc hosszú volt és sok véráldozatot követelt. Ott esett el a harcmezőn Scyri, a király is. Ez könnyítette meg Huayna győzelmét. Amikor Huayna Capac, az Inka győztesként bevonult Kitóba, így kiáltott fel:

>Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli; itt minden hegy, orom, tó és folyó a mi nyelvünkön van elnevezve!<

A győztes Huayna Capac feleségül vette az elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves leányát, Kácáhát. A fényes esküvői ünnepen Huayna Capac föltette a két toll mellé a Scyrik nagy smaragd forgóját és kijelentette, hogy a két királyságnak közös az eredete. Ekkor megindult az Inka birodalom utolsó, egyben legfényesebb korszaka. Uralkodása 38 évig tartott. Halálán úgy rendelkezett, hogy a Kitói Királyságot a Kácha királynőtől származó Atahualpa, a Kuzkoi Királyságot fia, Huascar kapja.”

Historia del Antiguo Reino de Quito:

Historia Natural: I. köt. 270. o.

Historia Antiqua: II. köt. 279. o.

Historia Moderna: III. köt. 335. o.

Quito - Ecuador: második kiadás 1927, 3. kiadás 1946

RÖVID HÍREK AZ ŐSHAZÁBÓL

...Mikor Huayna Capac (Vajna Apa) bevonult Kitóba és elhangzott híres felkiáltása: "Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli, minden hegy, orom, tó és folyó a mi nyelvünkön van elnevezve", azért történt, mert a Két-Ős Királyság területén mindenki magyarul beszélt. Ugyanakkor az Inka birodalomban csak az uralkodók, a főnemesség és a főpapság beszélt magyarul. A nép részére a kecsua nyelvet általánosították. A nyelvészek az Inka uralkodók magyar nyelvét Chimu-nyelvnek, vagy az Inkák titkos nyelvének nevezik.

A csatában elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves lánya. Kácha valójában Káta, vagy Kata volt.

Huayna Capac nagyon jól tudta, hogy a legősibb időkből származó Két-Ős nemzetségből származtak az Inka uralkodók is. Ezért a Két-Ős királyságot nagy tiszteletben tartotta és halálakor visszaállította a királyságot, melyet a szép Kátától született fiának, Atahualpának adott, míg a Kuzko-i birodalmat Huascar (Vaskar) fia örökölte. A hajdani Két-Ős királyság, a mai Ecuador lakossága ma is büszkén vallja, hogy az ő hazája a világ közepén van, mint ahogy minden magyar falu a magáénak tudja: "Az én falum a világ közepe."

A kitói rádió minden műsorszünetben bemondja: "Itt a kitói rádió sugároz a világ közepéről."

Huayna Capac csak akkor tette fel a két toll mellé a smaragd forgót, amikor a világ legősibb királyságának a trónját elfoglalta és így a Scyri királyok smaragd forgójának, mint a Két-Ős királyság ősi jelvényének a használatára is jogosult.

Amerika ősnyelve magyar volt.

TURUL PUSZTA

Az ősmagyar Két-Ős királyság területén van Turubamba. Ezt a földrajzi nevet, mint minden mást, a spanyol-inkvizitor (főleg jezsuita!) történelemhamisítók teljesen kiforgatták és megváltoztatták. A régi okiratokon még mint PUXA szerepel. A spanyolok csináltak az erőszakos nyelvcseré idején a magyar pusztából pamba, bamba vagy pampa-t. Valóságos

neve nem Turubamba, hanem TURU-PUXA azaz Turul-pusztá volt.

A régi feljegyzéseken sűrűn szerepel a Béla mint név és mint tisztség. A Bélából csináltak a spanyolok Buala-t, Zela-t stb.

Tampusnak nevezték az inkák birodalmában azokat a helyeket, ahol a birodalmi utakon és bizonyos távolságokra elhelyezve a hadsereg részére pihenő és utánpótlási célokra szolgáló épületcsoport volt, melyekben hadiszerek és élelmiszerek voltak elraktározva. Ezt mi a mi nyelvünkön támpontnak nevezzük. Ebből a Tampus = Támpontból csináltak a spanyolok “tambo”-t.

Ó-MÁRIA SIRALOM ... ÉS MÉG MIT?

1922-ben, amikor az Ó-magyar Mária Siralom előkerült, arra gondoltak, hogy valamelyik jámbor szerzetes, aki a magyar nyelvet nem ismerte, valami barbár írásnak nézte és hithű jámborsággal kivakarta a szent könyvből. A kivakart és kitépett ó-magyar írások rejtélye is az ősmagyar földön oldódott meg, amikor Móricz János kutatásai során egy olyan íráshoz jutott, melyet egy spanyol szerzetes írt azokról a “jámbor” szerzetesekről, akik az összes levéltárat átkutatták, hogy kivakarjanak vagy kitépjenek minden olyan írásemléket, mely a spanyol birodalomra veszélyes lehet. Mindezt, a spanyol Korona és uralkodóik “nagyobb dicsőségére” tették, ahogy a szerzetes írja rendkívül érdekes írásában, melyből az nyilvánvalóvá válik, hogy mindezt a Magyar Szent Korona nevében is tették, mert akkor Carlos uralkodott, aki magyar király és osztrák császár is volt. Tehát nem egy ismeretlen “barbár” írás, hanem az ősrégi magyar írásemlékeket kellett eltüntetnie a Spanyol-Habsburg uralkodó kedvéért, akik tetteikkel bebizonyították, hogy egyedül őket illeti a barbár jelző kultúraromboló és hamisító tetteikért.

A BÜNÖS HALLGAT

Móricz János számtalan sajtókonferencián nyilvánosságra hozta azokat a történelmi hamisításokat, melyeket a spanyol-osztrák ház elkövetett a magyarsággal és a világtörténelemmel szemben. A bűnösök azonban hallgatnak, és eddig meg sem kísérelték, hogy az ellenük szóló hatalmas bizonyítékanyaggal szembenézzenek. Móricz többször követelte, hogy Spanyolország közölje azokat a magyar őstörténeti adatokat, amelyeket a legtitkosabb levéltáraiban őriz, mert ellenkező esetben a nem közlés a további hamisítások tényét bizonyítja. Hallgatnak, de titokban mindent elkövetnek, hogy Móricz kutató munkáját lehetetlenné tegyék.

A MAGYAR SZENT KORONA NEVÉBEN!

Amikor V. Carlos osztrák császár elfoglalta Spanyolország trónját, a Habsburg-ház lett az összes gyarmatok, vagyis az ősmagyar haza uralkodóháza is. Így a rettenetes szigorral végrehajtott nyelvcseré, amelyet az ősmagyar földön a Habsburgok végrehajtottak, hogy a magyar nyelvet és a magyar kultúrát örök időkre kitöröljék az "amerikai" magyar őshazából, azt a Magyar Szent Korona nevében tették!Erről a korról írja J. Julio Matovelle, hogy a két királyság között, - míg a Habsburgok uralma tartott - oly jó viszony fejlődött ki, oly bensővé vált, hogy a germán seregek mindenkor a spanyolok segítségére siettek, s mindig a germánok oldalán álltak a spanyolok is, mert ugyanaz az érdek és ugyanaz az ideál fűtötte őket. Azt írja továbbá, hogy az amerikai gyarmatokra való bevándorlási tilalomra vonatkozó legszigorúbb rendeleteket a Spanyol Korona a Habsburgok alatt hozta, akik a legszigorúbban eltiltották, hogy a Monarchia országaiból bárki is Amerikába jöhessen.

/J. Julio Maria Matovelle: Cuenca de Tomebamba. Breve resene de la Provincin de este nombre er el antiquo Reino de Quito. Imprenta de la Universidad Cuenca 1921. 176-190. old./

EGY TUDÓS VÉLEMÉNYE

A nemzetközi tudósvilágnak Argentínában élő reprezentatív tagja, az őstörténet kiváló képviselője, az osztrák dr. Menghin prof., Móricz János felfedezésével kapcsolatban kijelentette, hogy "Móricz ist unsere Unglück" (Móricz a mi szerencsétlenségünk).

LIKAS A ...

A tudósvilágnak az észak-perui Sachura /Szécs-ura, Szék-ura/ okoz rendkívül nagy gondot, mert e sivatagos részen van egy hely, amelyet az őslakosság ezzel a névvel jelöl: "LIK". Az amerikai nyelvész tudósok közül talán egyetlenegy sincs, aki ne kísérelte volna meg e titokzatos szónak a megfejtését. A legjobban az zavarja meg a tudósvilágot, hogy egy ilyen egyszerű, egytagú szócskát nem lehet csak úgy csűrni-csavarni. Ezt is megkísérelték ugyan, de bizony ezzel csak sok oldalas tudományos könyvnek a papírját pocskélták el. A rejtély a tudomány részére a mai napig nem oldódott meg. Csak annyit sikerült megtudni, hogy a tudósok - akik a helyszínen terepszemlét tartottak - a jelzett helyen jókora "LIK-at" találtak. Igaz, hogy találhattak volna "LUK-at" is, de végtelenül nagy szerencsájük volt, hogy a közelben nem tátong egy ugyancsak nagy "gödör", mert akkor végérvényesen azt kellene hinnünk, hogy Amerika őslakói, talán az "ördöggel" cimboráltak.

A ROVÁSÍRÁS

...Végig az amerikai földrészen és mindenütt az összes hitregékben szerepel egy rendkívüli lény, akit hol Tonapának, hol Bochika-nak, vagy Kukulcán-nak neveznek. Erről a Tonapáról írja Pachakuti, hogy amikor végigjárta a birodalmat, az Igét hirdetve, akkor azokat a parancsolatokat, amelyeket hirdetett, fapálcákra rózta fel, amelyeket azután átadott az uralkodóknak, hogy e felrótt törvényekkel vezessék a népüket. Ugyancsak Pachakuti írja, hogy ezt nem Tonapa-nak, hanem Joapa-nak (Jó-apa) kellene írni. Ugyanez a helyzet Kolumbiában, ahol Bochika helyett Bácsikát kell érteni./Tres Relaciones Perusnas: Las escribieron, el Zicenciado Pernando de Santillan: El Padre Blas Valera Y el indio Don Juan Santacruz Pachakuti. Asuncion del Paraguay. Editorral Guaranía 1950/.

Kitó közelében van "uisaya" (Kis-anya) és ugyanott van "Qusaya-urcu" /Kis-anya-úr-kő/. Gualaceo régi neve Gál-Shio volt. A feljegyzésekben még, mint Galixio szerepel és hajdan egy gyorsfolyású sió mellett épült. Az Ecuadori csángók és az észak-argentínai Santiago del Estero provinciában élő csángók, azonosak a mi magyar csángóinkkal. Ecuadorban van az ősmagyar Zala-saka törzs, mely napjainkig megtartotta ősi szokásait és törzsi közösségben él. Spanyol fonetikával feljegyzett nevük, melyen a nemzetközi tudomány ismeri őket: "Salasacas". A budapesti Margitsziget eredeti neve Úr-sziget volt. A Tatra eredeti neve: Tát-úr volt. Ecuadorban Táur nevű hegység van: Tá-ura, Tá-aya = Tá-anya - Tá-apa stb. Tanay, Damma, Taday, Mór, Monay, Mansy, Pil, Béla, Uray, Zillahi stb., ősmagyar nevek még ma is eredeti tisztaságukban ragyognak Ecuadorban. Íme néhány szó jelentése az ősmagyar törzseknél és az ezeknek megfelelő mai magyar szavak: apa = apa; aya = anya; ana = anya; ipa = ipa; nap = nap; nasa = násza, vin = vén; öreg; kit = két; u = ó, o; us =ős; uc =ők, nagyon régi! cu = kő; pi, bi, viz = víz; fuel = folyó; pille = pille, lepke. A Zuay tartomány egyik ősrégi magyar helységének a neve: "PEST". Ezt a spanyolok úgy igyekeztek elferdíteni, hogy "Pestemnek" írják, az őslakosság azonban ragaszkodik régi nevéhez, s ma is Pestnek nevezik. A régi összeírásokban, is mint Pest szerepel.

ÉN VAGYOK ÁBRÁM!

Dr. Jose Maria Velasco Ibarra négyszer volt Ecuador állam elnöke. Egy ízben meghívta a Santo Domingo de les Colorados, úgynevezett Vörös Indiánok főnökét, hogy jöjjön el Kitóba, és miután ő /Ibarra/ beszél a néphez, a törzsfőnök is mondjon beszédet. A törzsfőnök elfogadta a meghívást. A kitűzött napon Kitó főterét soha nem látott tömeg lepte el, mely kíváncsian várta a törzsfőnök beszédét. Mikor a törzsfőnökre került a sor, méltóságteljesen körülhordozta tekintetét; bal karján ott ragyogott a ráhajlított Nap

korongja; haja vörösre színezve és rövidre vágva, ami mind arra emlékeztetett, hogy ez a törzs még a vízözön előtti korból való. Vállára könnyű palást volt vetve, amelyet arany csat fogott össze. A kitói palota árkádjain a spanyol hódoltság óta ily előkelő, a legősibb nemzetségből származó sarj, még nem mutatkozott népe előtt. Mellette az államelnök és miniszterei árnyéknak tűntek fel az összegyűlt őslakosság előtt. A törzsfőnök hófehér bőre, pompás, királyi termete az őt körülvevő kreolbőrű spanyol ivadékok fölé messze kiemelkedett.

Négy sötét évszázad után első ízben szólhatott népéhez, mely az ország legtávolabbi részeiből jött össze, s most várta a szavát. Ekkor egyetlen mondata végigzúgott Két-Ős főterén és örömkialtást csalt a nép ajkára: "Én vagyok Ábrám!" Mikor elcsendesedett a nép, a délután bíborpalástjába öltözött király ajkáról újra elhangzott a mondat: "Én vagyok Ábrám!" Ezután még egyszer megismételte: "Én vagyok Ábrám!" Két-Ős népe, az összegyűlt törzsek öröme leírhatatlan volt. Hosszasan ünnepelték, ő pedig méltóságteljesen állt a hanyatló Nap fényében. A nép tudta, érezte ennek a messze évezredek átölelő mondatnak a jelentőségét. E mondat magában foglalja az emberiség legősibb korszakait, s beragyogja a földkerekséget napjainkig. Csak a kormány tagjai nem értettek ebből semmit, s az egyik miniszter megszólalt, kérve a törzsfőnököt, hogy jó lenne most már, ha elmondaná a beszédét. A törzsfőnök erre királyi méltósággal közölte, hogy már elmondta a beszédét, az őslakosság pedig egyszerűen és meglegedetten távozott, be sem várva a többi szónoklatokat.

KÁNAÁN

A Canar ősmagyar törzs, amely ugyancsak a Két-Ős királyság területén él a jelenlegi Ecuadorban, nevében elírása - éppen úgy, mint a többi magyar törzs neve - az évszázadok folyamán nagyon sok változáson ment át. A nevüket jelenleg spanyol fonetikával Canárnak írják, de nevezték őket Kán-törzsnek és földjüket Kánaánnak is. Ez a törzs híres volt büszkeségéről. Róluk írták azt a spanyol páterek, hogy oly büszkék, rátartiak, hogy közülük soha egyetlenegy sem lehetett rávenni, vagy rákényszeríteni arra, hogy szolgálai munkát végezzen. Amikor Huayna elfoglalta a Két-Ős királyságot, akkor a Canari /Kán/ törzsből válogatta össze magának a testőrségét, mert ez a legnemesebb és legősibb magyar törzsek egyike volt. A Kánok ősmagyar törzse, mely ugyanazt a nyelvet beszélte, mint a győző Huayna Capac /Vajna apa/, előkelő származása teljes tudatában élt és él ma is a Canar és Azay tartományban.

Amikor a spanyolok minden birtokukat elrabolták, a Canari törzs tárgyalásokba bocsátkozott velük: megkérdezte tőlük, mennyi aranyat kérnek ősi szálláshelyük megváltásaképpen. A spanyolok nagyon nagy mennyiséget neveztek meg, amit azonban a canariak szó nélkül megfizettek. Ennek ellenére a spanyolok megszegték adott szavukat. Ennek következtében azután a canariak is részt vettek az ősmagyar törzsek szabadságharcaiban és küzdöttek az erőszakos spanyol-kechua nyelvcsere bevezetése ellen.

Ez a hatalmas törzs birtokolta a hajdani ragyogó ősmagyar világvárost, a Kánok Kánjának városát /Chan-Chan Észak-Peruban/. E város ma romokban hever, és sivatagi homok fedi. Ennek ellenére a 20 km²-nyi területen fekvő rombáros még ma is lenyűgöző látvány: a még fennálló falak dúsan vannak díszítve; ma is láthatók az öntöző csatornák, melyek a nagyvárost behálózták. Esztétikailag a mai városépítők mintának vehetnék e várost. Ez az ősmagyar törzs - ugyanúgy, mint sok más nagyár törzs hosszú évezredekken keresztül termékenyítette meg az emberiséget ragyogó ősi kultúrájával. Ez a törzs szerepel úgy legismertebb hagyományokban, mint a Bibliában is. A Bibliában Kánaán néven szerepel. Ez a törzs alapította a jelenlegi Izrael területén is meglévő legősibb városokat, melyekből az új jövevények idővel kiszorították az őslakókat; a jövevények nemcsak templomaikat, városaikat és kultúrájukat vették el, hanem hagyományaikat és történelmüket is kisajátították. Josephus Flavius zsidó történétíró a következőket írja Kr.u. 75-ben:

"Jeruzsálem uralkodója kánaáni uralkodó volt, akinek a neve az ottani nyelven igazságos királyt jelent és valóban az is volt. Ezért mindenekelőtt az Istennek és a papoknak szolgált, megalapította a templomot és a várost, amelynek régebben Solyma volt a neve, s erről Hierosolymának, vagyis Jeruzsálemnek nevezte el. Később Dávid zsidó király a kánaániakat elkergette a városból és törzsrövidjeit telepítette be oda."/Josephus Flavius: A zsidó háború. X. fejezet, 436. old. Bp. Gondolat kiadó, 1964./

A Biblia a magyar őstörténet fontos fejezeteit tartalmazza. Ballagi Mór, a magyar nyelv értelmező szótárában a következőket írja: "Jász, fn.l./a.m. íjász; inn.2/ a Tisza vidékén Heves és Pest megyével határos területben lakó nép, mely most már a magyarral egészen egybeolvadt; a régi zsidó nép szomszédságában a vele folytonos ellenségeskedésben élt törzs, a filiszteusok."

/Ballagi Mór: A Magyar Nyelv Teljes Szótára. I.k.A-K.637.o1d. Pest, 1873. Heckenaszt Gusztáv/

"AZ ELVESZETT TÖRZSEK"

A zsidó tudósok, történészek és kutatók Amerika területén keresik az "elveszett" zsidó törzseket, amelyek szerintük "visszatértek" Amerikába. Ebből a célból minden anyagi segítséggel ellátott expedíciók és tudományos kutató társaságok, Amerika összes levéltárát felforgatták és megkísérelték a legmerészebb, legképtelenebb nyelvészeti bravúrokat is, de mindez ideig nem találtak az "elveszett" törzsek nyomára. Hiszen nem is találhatták meg azokat a törzseket, mert bár valóban léteztek és léteznek ma is, de nem zsidó, hanem ősmagyar törzsek ezek. A félreértés onnan származik, hogy amikor a zsidóság kisajátította a közeli keleten élő magyarság városait és kultúrájait, ugyanakkor kisajátította a magyarság ősi múltját is, Ilyen módon jutottak az "amerikai" magyar őshaza területén ma

élő ősmagyar törzsekről szóló adatokhoz, amelyeket azután a magyar kultúra kisajátításakor zsidó törzseknek nyilvánítottak.

Ezért történhetett meg, hogy amíg a zsidóság kisajátította a közeli keleten élő magyarság városait, mégpedig teljes anyagi bevetéssel és mégsem tudott eredményt elérni, addig Móricz János minden segítség nélkül, egyedül és a tudósvilág ellenszenvétől kísérve megtalálta az "elveszett" törzseket a magyar őshazában.

ÖTVENHÉT EZER

Csak egyetlenegy ősmagyar városból, a Kánok Kánjának városából /Chan-Chan/ Észak Peruból 57000 arany szobrot és egyéb tárgyat raboltak el és olvasztottak be a spanyol konkvisztádorok. Csak ennyit mondanak a hivatalos statisztikai adatok; e számban nem szerepelnek a hódítók és rabló társaiknak eltitkolt külön zsákmányai. A Canari törzs híres volt arról, hogy a párducbőrből készült remekbeszabott kacagányt hordott. Az Azuay és Canari tartományban, a canari /Kánaáni/ ősmagyar törzs szállásterületén folyó ásatásokból nagyon sok remekművű fokes került napvilágra. Ugyanott került elő a koronázási jelvényekhez tartozó jogarnak a hasonmása is.

NEM KÍVÁNATOS LELETEK

A Két-Ős királyságnak Canari és Azuay tartományában a kánaáni törzs ősi szálláshelyén az ásatások olyan leletanyagot hoztak napvilágra, mely a legtisztább kánaáni kultúra jelenlétét igazolják. Miután ez ellenkezik a "tudósvilág" állításaival, e leleteket egyszerűen hamisítványoknak minősíti, nem törődve azzal, hogy az ásatásokból előkerülő nagyon értékes arany ékszereket semmi esetre sem volna érdemes hamisítania, pl. P. Crespinek, akinek ilyenekből már gyönyörű múzeuma van Cuencaban /Mór/. - P. Crespinek, aki már régen folytat ásatásokat és kutatásokat, régebben több becsületes kutatónak a figyelmét felhívta arra a tényre, hogy a leletek kánaániak. Igaz, hogy P. Crespi, Segarra és mások sem tudták, hogy a leletek tulajdonképpen tiszta magyar eredetűek, hogy még a légtornászások útján sem lehetne ezeket más kultúrával, mint a magyarral kapcsolatba hozni. A Guenca-i /Mór/ gyűjtemény egyik legszebb és legértékesebb darabja az un. Azuay-i arany korona, amely a régi nyílt magyar koronával kell, hogy azonos legyen.

AGYAFÚRT

A Két-Ős királyság területén úgy, mint az Inka Birodalomban is, a halomsírokból előkerült koponyák nagyon fejlett sebészeti tudásról tanúskodnak. Előfordult ugyanis több olyan csontlelet, amely a koponyán 3 lyukat is mutat. Ezeket kifúrták és utána ezüst lemezzel fedték be a szabadon maradt agyvelőt. A lyuk szélén látható csontnak a növése jelzi, hogy a műtét sikerült. Hausi házi-t jelent. A közönséges térképen is könnyen találhatunk olyan neveket, mint Inka-hausi /Inka-házi/, Samayhausi /Somogy-házi vagy Sólýom-házi/.Az őshazában élő magyar törzseknek a solymászat volt kedvenc foglalkozása.

ARANY ALMA

Koronázási Jelvényeikhez tartozik az "Arany Alma" is, de az amiből részünkre "almá"-t csináltak, egészen más jelentőséggel bír Nagyasszonyunk kezében az egész földgömböt jelenti. Ugyanígy ábrázolva, de jelenlegi időszámításunkat megelőzve sok évezreddel, Nagyasszonyunk már megvolt a kisdéddel a karján és a földgömbbel a kezében. Valahol a világ közepén az egyházi és világi kutatásokat nagyon sok érdekes meglepetés várja, ha becsületesen az emberiség ősmúltját kívánják szolgálni, és nem akarnak "almát" csinálni a földgömbből. A Két-Ős királyság területén /Ecuador/ élnek az ún. "Otavalo" indiánok. Híresek szötteseikről, melyekkel komoly kereskedelmet folytatnak. Ragaszkodnak népviseletükhöz és mindenütt találkozni velük, ahol vásári vagy más eladási lehetőség nyílik. Hófehér gatyában járnak; hajuk be van fonva és derékig ér /férfiak/; vállukra szűrszerű szöttes van vetve. Asszonyaik is nagyon tiszták és festőien szépek az ősmagyar népviseletben; nyakukat többsoros gyöngykaláris ékesíti. Jelenlegi nevük úgy ragadt rájuk, hogy a spanyolok az "odaavaló"-ból "otavalo"-t csináltak.

HEJ, DE BECSICCSANTOTTAM!

A magyar szólások és közmondások minduntalan az "amerikai" őshazára utalnak, sőt nagyon sok esetben ma már feledésbe ment szavakat is használunk ugyanolyan értelemben, mint amilyen az eredeti volt. Ilyen a "be-csicsa-n-tani", melyen enyhén italos állapotot értünk. A csicsa az "amerikai" ősnépek itala, mely kukoricából készül. Tehát amikor valaki becsiccsant, akkor azt mondja, hogy jól beivott a csicsából, ha még az bor vagy más sze-szesital volt is.Becsiccsantott állapotban az "amerikai" ősnépek ajkáról nagyon sok érdekes dolgot lehet hallani. Ilyenkor életre kelnek őseik és megelevenednek előtte azok, akiket a szívükbe zártak, mert harcoltak a zsarnokok, az inkvizítorok ellen népük szabadságáért. Az egész földrészre kiterjedő ilyen nagy hősiük Tupac Amaru, vagy Tumac Amaró Inka, aki le-lecsapott a spanyolokra, bele-belemart az inkvizítorokba és ezért kapta híres melléknevét: Amaru = "amaró", aki belemar az ellenség testébe, hadseregébe.

Ennek a híres Tupac Amaro /A maró/ Inkának olyan legendás híre van, hogy még ma is minden felkelést vagy megmozdulást az ő nevében csinálnak, régen pedig nevének pusztá említése is rettegésbe ejtette a spanyolokat.

ATTILA

"La Vie d' Attila" c, könyvet Marcel Brion írta és spanyolra fordította Luis de Arminan. Ez egyike azoknak a könyveknek, amelyek Attila nagyságát lekicsinyíteni igyekeznek és a hunokat, úgy tüntetik fel, mint valami barbár hordát. Ez esetben különös élvezettel igyekezett fokozni mindezt a spanyol fordító, Luis de Arminan. Oly ellenszenvvel ír Attiláról, hogy felmerül a kérdés: lehet-e ilyen előítélettel életrajzírás, azaz fordításhoz nyúlni? Mindennek ellenére oly értékes adatok vannak a könyvben, amelyeket a fordító - ha jelentésüket sejtette volna - feltétlenül törölt volna. Három ilyen lényeges adatot idézünk belőle:

"Rómában felvetődött a kérdés: honnan jöttek a hunok? A közvélemény úgy tudta, hogy a világ másik feléről jöttek". /9. old./"Gyermekkorukban koponyájukat lécekből és szíjakból készült szerkezettel összeszorították." /10. oldal/

"Hőstetteik megtöltötték a kínai krónikákat. Kínában rövid, de rettenetes megjelenéseik rettegésben tartották a dinasztákat. A kínai történészek titokzatos származást tulajdonítottak ezeknek a különös lényeknek, akik a Kuei-Fong-ból, a lelkek országából jöttek."

Ha a római nép hiedelme, hogy a hunok a világ másik feléről, tehát Amerikából jöttek, kétséget hagynának, ott vannak a kínai krónikások, akik meg is nevezik a titokzatos Kuei-Fong-ot, a lelkek országát; rég kiderült, hogy a Kuei-Fong alatt a kínai történészek az amerikai szárazföldet értették. A nyújtott koponya, amely szokást a hunok is alkalmazták, - úgy is mondhatnám - az amerikai népek privilégiuma volt. Ebből világosan következik, hogy még a rosszindulatú életrajzírók és fordítóik is igazolják a hunok amerikai eredetét. Marcell Brion: La Vie d' Attila. - Traduccione de Luis Arminen. Madrid, 1958, Ed. Ares.

HEGYEK, ORMOK, TŰZHÁNYÓK

... Imbabura tartományban van a Fuya-Fuya 4.267 m az Imbabura 4.630 m,

a Yana-urcu 4.538 m.

... Chimbo-rázo tartományban van a Chimbo-rázo, mely 6.267 m, magasságával jelenleg Ecuador legmagasabb hegye.

... Carchi /Karcsi/ tartományban van a Mayasquer /Magyarkér/ folyó és a columbiai oldalon a Mayasquer /Magyarkér/ hegylánc.

... Pichincha tartományban a Cayambo /Kayán/ 5.790 m, az Illiniza két hegycsúccsal; az egyik 5.226 m, a másik 5.130 m; az Atacazo 4.457 m magassággal és az Ilaló tűzhányó 3.191 m.

...Tungurahua tartományban van a Tungurahua tűzhányó 5.016 m magassággal. Az Igualata 4.432 m, a Carihuai-rázó 4.990 m és a Sagostoa 4.155 m magassággal.

... Kotopaxi tartományban van a Kotopaxi tűzhányó 5.897 m, a Quilind-ana 4.530 m, melynek kráterében a Quilotoa nevű tó van; a Quispicacha 4.530 m, a Quilla-urcu 4.450 m.

... Canar és Azuay tartomány folyói közül néhánynak a neve: Rirkay, Tisay, Deleg, Burgay, Taday, Molón, Tabacay, Dudás, Collay, Patukay, Palacay, Marcay, Pucay, Machángara, Shió, Chalcay, Yanunkay, Bolo, Tarqui, Chigta, Galuay, Chan-Chan.

Hegyek, ormok, bércek, tavak, folyók és patakok őrzik nevükben a sok-sok évezredes magyar ősiséget; a törzsek és nagycsaládok várják a magyarság rég elment ivadékainak a visszatértét, hogy szellemével és munkájával kivezessék az őshaza népét a sok százados ráerőszakolt sötétségből.

Buanos-Aires, 1967. szeptember havában

MAGYAR TÁLTOS BARLANG ECUADORBAN

Móricz János felfedezése a dél-amerikai, magyarul beszélő indiánokról

A Harvard Egyetemnek a Peapody Museum jelentette, hogy a Puebla-ba (Mexikó) kiküldött kutatócsoportjuk, az ott lefolytatott ásatások leletanyagából megállapította, hogy az amerikai ember nem 12-15 000 éve jelent meg Amerikában, hanem több mint negyvenezer éve. Az ásatásoknál emberi csontvázakat, csiszolt kőszerszámokat találtak olyan őslényekkel együtt, amelyek már több mint 40 000 éve kihaltak. Az USA hírügynökségei a hírt világgá röptették.

Móricz János, magyar testvérünk, akkoriban Ecuadorban, Peruban és az Amazonas vidékén, olyan indián törzseket talált, amelyek tagjaival magyarul(!) tudott beszélgetni. Legendáikban sok ezer éves múltjuknak és a tőlük kirajzott más népekkel való rokoni kapcsolataiknak tudata él.

Móricz felfedezéseit senki nem tudta cáfolni, ellenben a spanyolok részérő, politikai és gazdasági okokból súlyos támadásoknak volt kitéve. Felfedezései igen nagy horderejűek. Annyi bizonyos, hogy a sok évezredes sötétségbe burkolt őstörténetből, a magyarság ősi múltja fényesen fog felragyogni, a világ összes népe előtt. Az 1900-as évek elején a tankönyvekből, napi sajtóból, szakkönyvekből köztudomású volt, hogy az Amazonas őserdeiben olyan fehér indián törzsek élnek, amelyeket még alig tudtak megközelíteni, így ez a vidék sok meglepetéssel kecsegtette a kutatókat. Íme itt a meglepetések egy szelete.

Az 1920-as években több híradás is érkezett, hogy a Dél- és Közép-Amerikában dolgozó magyar mérnökök és munkások, a helyi indián munkásokkal magyarul beszélgetnek. A II. világháború után az itt letelepedett magyar emigránsok egy része ezt komolyan véve, alaposabban utánajárt a dolognak. Ezek egyike volt Móricz János, aki a 60-as években Ecuadorban kezdett kutatni. Itt három indián törzs, a Cahari, a Mochica és a Puruha tagjaival magyarul beszélt. Ezen felbuzdulva régészeti és levéltári kutatásokat végzett, s többek között 10 ezernél is több magyar azonos térképészeti és családnév gyűjtött össze. Kutatásai eredményeként az egyik argentin egyetem történelmi tanácsosnak nevezte ki. Elsősorban Ecuadorban kutatott, aminek a fővárosa Quito. A város a nevét a régi Quito birodalomról kapta. Ez eredetileg Kitus-nak hangzott. (Kit=Két, Us=Ős, tehát a Két Ős Birodalma). Itt a Kitus birodalomban, a Csendes-óceán partján, az ötezer méternél is magasabb Kordillerák (Andok) hegyei között, az Amazonas medencéjéhez tartozó, őserdőkkel borított lapályok titokzatos és mesebeli tájain laknak azok az indián törzsek, amelyek közül néhányan ma is beszélnek ősmagyar nyelvünket. Móricz kutatása alapján quitói Institutio de Antropologia y Geografia megállapította, hogy a spanyol önkény által kiírtott ősnyelv a magyar volt. Ennek nyomai világosan mutatkoznak a családi és földrajzi neveken, jóllehet a spanyolok erőszakos nyelvcsere-t hajtottak végre.

A még magyarul beszélő törzsek – köztük a Cayapak, a Salasaca (Zala-szaka, több ősi forrás a szkítákat, szaka-ként nevezi meg. A szerk.) – pl. ezeket a szavakat használják: apa=apa, aya=anya, nap=nap, vin=vén, kit=két, us=ős, cu=kő, pi, bi=víz, fuel=folyó, pille=pille, lepke és még sorolhatnánk. Mutatóba néhány, magyarral megegyező név:

Tanay, Damma, Taday, Mór, Momay, Mansy, Pil, Béla, Uray, Zillahi stb. Zuay tartomány egyik ősrégi helysége: Pest. A régi Kitus birodalom területén halomsírok (kurgánok) találhatók, bennük trepanált (lékelt) koponyák. A régészeti leletek között fokosokat találunk, és a magyar koronázási jogar és országalma hasonmását. Móricz szerint is: ez a kettős keresztet hordozó aranyalma, tulajdonképpen a földgolyót jelképezi.

Dél-Amerikában, de főleg Ecuadorban nagy lelkesedéssel fogadták e felfedezéseket. Valósággal ünnepelték, mivel a lakosságban, a spanyol hódítók erőszakos uralma sem tudta teljesen kiirtani a régi múlt emlékeit. A hivatalos körök leellenőrizték Móricz nyelvészeti és régészeti adatait, s azokat megbízhatónak találták. Elhatározták, hogy ebből egy hatalmas nemzetközi „ügyet” csinálnak, sürgetve az amerikai földrész történelmének reverzióját. A tervek szerint az ENSZ-hez akartak fordulni.

A további kutatások során, Móricz, az ecuadori ősréngetegben, az ottani indiánok segítségével felfedezett egy hatalmas barlangrendszert. A barlangok egyikében valóságos múzeumra bukkant. Aranylemezekre vésett, rovásos könyvtárat, szobrokat, kulturális emlékeket talált itt. Ezt a barlangot, Táltosok Barlangjának nevezte el. Szerinte az őslakók idehordták össze, mintegy óvóhelyre, a spanyol hódítók által veszélyeztetett kincseket. Móricz állítja, hogy az Andok hegység keresztül-kasul át van szöve barlangokkal és járatokkal. Ezeken közlekedhettek az őslakosok. Az argentin elnök és az ecuadori vezérkar meg akarta őt bízni egy kutató expedíció vezetésével, anyagi, technikai eszközöket ajánlva neki. Ez azonban csak terv maradt.

Időközben a nagy befolyású mormon egyház vezetői is bekapcsolódtak az ügybe. Ez az egyház roppant vagyonnal rendelkezik, aktív terjeszkedési programmal lép fel az amerikai államokban. Az egyház vezetői elmondták, hogy minden olyan kutatást támogatnak, amely az emberiség és a vallás eredetének tisztázását segíti elő. “Önzetlen” támogatást helyeztek kilátásba, csak azt kérték, hogy az aranylemezek tartalmát ők fejthessék meg.

Ezután 1967. szeptember 7-én, Móricz János egy nagy sajtókonferencián, a lapok, rádió és televízió riportereinek ismertette eredményeit. A több órán át tartó konferencia rendkívül lelkes hangulatú volt. Úgy látszott, hogy egy világraszóló szenzáció indul útjára, de ehelyett néma csend és mellőzés követte a konferenciát. Egyetlen hír sem jelent meg róla. Ellenben a mormon egyház főemberei továbbra sem hagyták békén Móriczt, folyamatosan unszolva, hogy árulja el nekik a barlang helyét. Az agresszív viselkedésből kiderült, hogy nem egy hívő egyházzal van szó, hanem egy világhatalomra törő szervezet áll mögöttük. Kincskeresés és egyéb célok ösztönzik őket. Móricz ekkor elhatározta, hogy a barlang titkát nem adja ki. Meggyőződött arról, hogy a barlangok feltárásának még nem jött el ideje, ezért előbb az amerikai földrészre került magyar nyelvű törzsek odaérkezésének rejtélyét akarta feltárni, illetve a tényt gyakorlati módszerrel bizonyítani.

1970. május 28-án az ecuadori óceánpartról vízre szállt, a Móricz elképzelései szerint készült, balsafa tutaj, rajta négy fiatalember. Móricz a partról rádió adó-vevő irányította őket. A tutaj 159 nap múlva október 4-én megérkezett Ausztráliába, Sydneytől

nem messze. Itt bevontatták a nagy szenzációt keltő világjáró balsafa tutajt (lásd: Magyar Ifjúság 1970. 50. szám).

Móricz feltételezése az, hogy a magyar nyelvű törzsek nyugatról érkeztek, vízi úton Dél-Amerikába. Ezt bizonyítják különben a csendes-óceáni és kelet-ázsiai földrajzi nevek is. Vámos Tóth Bátor, Hawaii-n élő emigrált földrajzszakos tanár a Hawaii-szigeteken 50 magyaros földrajzi nevet írt össze. A szigetvilágban pedig olyan neveket talált, mint pl. a Balaton menti Aliga, Kiliti, Lelle stb. Térképekkel igazolta, hogy Indonéziában minden negyedik, az Indus völgyében pedig minden harmadik földrajzi név magyar.

Az amerikai őslakosság hovatarozósága ill. bevándorlása kérdésében fontos adatokat szolgáltatnak az ún. Kland-tekercek. 1967-ben Mexico City térségében húsz méter vastag lávatakaró alatt, kőládában lévő sértetlen írott tekerceket talált egy USA támogatást élvező régészcsopott. A C14-es vizsgálat 21 000 évben állapította meg a tekercek korát. Azóta megfejtették ezeket, s kiderült, hogy azok a sok ezer évvel ezelőtt elsüllyedt MU történetét, műveltségét, viszonyait írják le. Az egyik munkatárs, Tony Earl, megírta az ásatások lefolyását és eredményeit a „Mu Revealed” c. könyvében. A nagy érdeklődést kiváltó mű, ma már valószínűleg nem kapható.

A fenti szöveget adatok és kéziratok nyomán összeállította:

Hary Györgyné (1977)

Eric von Däniken találkozásá Juan Móriczcal

Részlet: Däniken: *A kozmosz üzenete* - című könyvéből

Számomra ez az évszázad leghihetlenebb, legvalószerűtlenebb története. Lehetne ez egy science-fiction történet, ha a hihetlent nem láttam és nem fényképeztem volna le. '

Amit láttam, az nem álom, sem nem fantázia, hanem a valóság volt. A dél-amerikai kontinens alatt nyugszik egy valaki által valamikor létrehozott gigantikus alagútrendszer több ezer kilométeres kiterjedéssel, mélyen a föld alatt. Peru és Ecuador alatt több száz kilométert bejártak és felmértek belőle. Ez még csak a csekély kezdet és a világ semmit sem tud erről.

1969. július 21-én az argentínai Juan Moricz, dr. Gustavo Falcom jegyzőnél Guayaquilben egy több tanú által aláírt jogerős okmányt helyezett letétbe, amely

őt az ecuadori állammal és az utókorral szemben az alagút felfedezőjének nyilvánítja. Ennek a jelentésnek az elején a legfontosabb részek a hihetetlenről tudósítanak:

Juan Moricz letelepedés általi Argentín állampolgár, Magyarországon született, útlevélszáma: 4361689...

A keleti régióban, Morona-Santiago tartományban - az Ecuadori Köztársaság határain belül értékes, nagy kulturális és történelmi jelentőségű tárgyakat fedeztem fel az emberiség számára.

A tárgyak tulajdonképpen fémlapok; feltehetően egy elveszett civilizáció történetét tartalmazzák, amelyről az emberiségnek eddig sem tudomása, sem pedig bizonyítéka nem volt. A tárgyak különböző barlangokban találhatók és eltérő jellegűek. A felfedezés szerencsés körülmények között történt...

Tudós minőségemben az ecuadori törzsek folklorisztikus, etnológiai és nyelvészeti aspektusait tanulmányoztam...

Az általam talált tárgyak az alábbiak szerint osztályozhatók:

1. Kő- és fémtárgyak különböző méreteken és színeken.

2. Fémtáblák (lapok) amelyekbe jelek és írások vannak gravírozva.

egy szabályos könyvtárról van szó, amely feltehetően az emberiség történelmének az összefoglalását tartalmazhatja csakúgy, mint az embereknek a földi származását, valamint ismereteket egy elpusztult civilizációról...

A felfedezés ténye törvényesen az írásos fémlapok és a többi tárgy tulajdonosává tett engem a polgárjogi könyv 665. sz. cikkelye értelmében. Mivel azonban meggyőződésem szerint elképzelhetetlen kulturális értékű tárgyakról van szó, amelyeket nem a saját tulajdonú területemen találtam meg, ezért itt utalnom kell a 666.sz. cikkelyre, amely értelmében az általam felfedezett kincs ugyan személyi tulajdonomban marad, de mégis az állam ellenőrzése alatt fog állni. Kérem Önt, mélyen tisztelt Köztársasági Elnök Úr, szíveskedjék kinevezni egy tudományos bizottságot, amely a bejelentésemet felülvizsgálja...

Ennek a bizottságnak megadom a pontos földrajzi helymegjelölést és megmutatom a bejárat helyét, valamint a tárgyakat, amelyeket a mai napig felfedeztem...

A kutatási munkái folyamán, amelyekben a perui indiánok jó segítői és ügyes közvetítői voltak bizalmatlan törzstársaikhoz, Móricz 1965 júniusában bukkant a föld alatti járatokra.

ESCRITURA

de PROTOCOLIZACION DE LA DENUNCIA

Otorgada por PRESENTADA POR EL SEÑOR JUAN
MORICZ...

a favor de XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

y autorizado por el
NOTARIO

Dr. GUSTAVO FALCONI L.

Copia PRIMERA Registro de ESCRITURA DEL
AÑO 1.969
DE LA CUARTA NOTARIA DEL CANTON

Guayaquil, 21 de Julio de 1.969

Ezzel a jegyzői okmánnyal 1969. július 21-én az Ecuador alatti barlangok Juan Móricz tulajdonába kerültek. Móricz állami ellenőrzésnek rendelte alá őket, biztosítva az utal mindennemű kutatás számára.

Óvatosan, ahogy ez a személyiségének megfelel és szkeptikusan, mint ahogy egy tudósnak annak kell lennie, három évig hallgatott a dologról. Csak akkor, amikor sok kilométernyi föld alatti járatot bejárt és figyelemre méltó tárgyakat talált, 1968-ban kért kihallgatást Velasco Ibarra elnöktől. De egy olyan ország elnökének, amelyben csaknem minden elődjét a hivatali idejének a lejárt előtt puccsal távolítottak el, nem volt ideje egy hatalmas lelet bejelentésével kapcsolatban meghallgatnia egy egyént. A palota alkalmazottai nagyon udvariasan beszéltek az önkéntes régésszel és biztosították őt arról, hogy néhány hónapon belül az elnök úr fogadni tudná őt. Móricz csak 1969-ben kapott határidőt. Megkeseredve ásta be magát föld alatti labirintusába.

Én 1972. március 4-én találkoztam Juan Móriczcal.

Két napig próbáltam őt az ügyvédje dr. Matheus Pena segítségével Guayaquilben táviratok és telefonok útján valahol elérni. Jó sok olvasnivalóval letelepedtem az irodájában. Be kell vallanom, hogy bizonyos fokig ideges voltam, mert Móricz minden előzetes tájékozódás szerint nagyon tartózkodó ember volt és mélységes bizalmatlansággal viseltetett mindazok iránt, akiknek az íráshoz bármi köze volt. Egy távirat végül utolérte őt. Felhívott. Ismerte a könyveimet! „Önnel fogok beszélni!”

Március 4-ére virradó éjszaka ott állt, barnára lesülve, szikár termetével, ősz hajával. Negyvenes évei közepén járhatott. Abból a fajtából való, akit meg kell szólítani, mert ő különben tökéletesen hallgató ember. A mértéktelenül előtörő kérdéseim jó kedvre derítették. Lassan elkezdett tárgyilagosan és nagyon jól érzékelhetően beszélni a „barlangjairól”.

Erich von Däniken Juan Moriczcal a barlangrendszer felfedezőjével a titokzatos alvilágba vezető kőbejárat előtt.

„De hát ez nem lehetséges!”, kiáltottam.

„De igen”, mondta Pena ügyvéd, „ez pontosan így van. Mindezt én magam is láttam”.

Móricz, Franz Seiner (az útitársam) és én beszálltunk egy Toyota terepjáróba; a célba éréshez szükséges 24 órás út folyamán váltottuk egymást a kormánynál. Mielőtt leszálltunk volna a barlangba, előbb jól kialudtuk magunkat. Amikor a reggeli égbolton egy forró nap jelei mutatkoztak, elkezdődött életem legnagyobb kalandja.

Morona-Santiago tartományban, a Gualaquiza-S. Antonio-Yanpi városok által körülhatárolt háromszögben található a titokzatos, az idegenekkel szemben ellenséges indiánok által őrzött bejárat az elrejtett barlangrendszerhez.

Morona-Santiago tartományban, a Gualaquiza-S. Antonio-Yaupi által körbezárt háromszögben egy olyan vidéken, amelyen bizalmatlan indiánok laknak, található a sziklába vájt bejárat, mely széles mint egy csűrajtó.

Hirtelen egyik lépésről a másikra, a legutóbb bevilágító nappali fény után a legfeketébb sötétségben vagyunk. Madarak surrannak el a fejünk mellett, érződik a szél fuvallata, mire megrázkódom. A sisakra erősített lámpák és a zseblámpák villognak, előttünk tátong a belépőnyílás. Egy kötél segítségével ereszkedünk le az első szintre; onnan még kétszer 80 méteres mélységbe megyünk lefelé. Elkezdődik a menetelés egy idegen, ismeretlen emberi társadalom több ezer éves mesterséges alvilágába.

A barlangjáratok összességükben és külön-külön is derékszögűek, egyik helyen keskenyek, másutt szélesek, a falaik simák, gyakran úgy néznek ki, mintha polírozva lennének, a mennyezetek símak és mintha mázzal lennének bevonva. Ezek végül is nem természetes úton létrejött járatok - a mai időszak légvédelmi bunkereihez hasonlítanak!

A mesterséges alagútszisztéma belsejében. Számtalan ritka madár nyüzsög benne; a személtreteg két helyen mérve 82 ill. 90 cm volt. A mennyezetek simára vannak munkálva, a falak a jobb oldali sarokban és sok más helyen olyanok, mintha glazúrral lennének bevonva.

Míg a mennyezetet és a falakat vizsgálom és tapogatom, egy jóízű nevetés fog el, amelynek a visszhangja visszaverődik az alagútból. Móricz az arcomba világít: „Mi van: Téged is utolért? Szeretném én látni *azt* a régészt, aki bemagyarazza nekem, hogy ezt a munkát kőszerszámokkal végezték!”

Kétségeim ennek a létesítménynek a létezésével kapcsolatban elpárologtak, nagyon boldog érzés töltött el. Az olyan járatok, mint amelyben éppen megyünk, mondja Móricz, Ecuador és Peru alatt is vannak, több száz kilométer hosszúságban. „Most forduljunk el jobbra”, szól Móricz.

Egy terem bejáratánál állunk, mely nagy mint egy Jumbo-Jet számára épült hangár. Ez elosztóhely, anyagraktár lehetett, gondolom. Itt végződnek, ill. kezdődnek a különböző járatok, amelyek különböző irányokba vezetnek. Az

iránytű, amellyel meg akarom nézni, merre vezetnek a járatok: sztrájkol. Megrázom, a tű nem mozdul. Móricz rám néz: „Ez nem segít. Itt lent olyan sugárzások vannak, amelyek lehetetlenné teszik a tájékozódást az iránytűvel. Nem értek semmit a sugárzásokhoz, csak most érzékelem őket. Itt a fizikusoknak kellene a dolgukat végezniük.”

Egy oldalbejárat küszöbén egy csontváz fekszik a földön olyan tisztán mintha egy anatómus készítette volna oda a diákjainak tartandó oktatáshoz, de mintha egy spraydobozból lefújták volna még aranyporral is. A csontok a lámpa fényénél színaranyként világítanak. Móricz felkér minket, hogy oltsuk el a lámpákat és lassan kövessük őt. Csend van, hallom a lépteinket, a légzésünket és a madarak suhogását, amelyet meglepően gyorsan meg lehet szokni. A sötétség az éjszakánál is sötétebb.

„Világosságot!”, kiált Móricz.

Meghökkenve és elvarázsoltva állunk egy hatalmas terem közepén. - Móricz, a büszke felfedező az eseményt olyan jól előkészítette, mint a brüsszeliek, akik az idegeneknek hasonló trükkkel mutatták be a kivilágított Grand' Place-t, amely talán a legszebb a világon.

Ez a névtelen terem, amelybe a 7. járat vezet, elképesztő nagyságú, merev szépségű és nemes arányai vannak.

Az alapteretek 140x 150 métereseek. Majdnem azonosak a Teotihuacan holdpiramis méreteivel, villan át az agyamon, ott éppen úgy nem ismerik az építőmestereket, ezeket a zseniális technikusokat, mint itt. A terem közepén egy asztal áll.

Asztal?

Bizonyára, hisz a hosszanti oldalán hét szék áll.

Székek?

Valószínűleg székek.

Kőből?

Nem. nem a kövek hidegségét sugározzák.

Fából?

Biztosan nem. A fa nem őrizte volna meg stabilitását az évezrede alatt.

Fémről vannak?

1

Nem hiszem. Tapintásuk alapján olyan, mintha műanyagból lennének, de nehezek, mint az acél.

A székek mögött állatok vannak: sárkánygyíkok, elefántok, oroszlánok, krokodilok, jaguárok, tevék, madarak, majmok, bölények, farkasok, őshüllők,

csigák, rákok, csúszómászók. Mintha formába lennének öntve úgy sorakoznak fésztelenül és barátságosan egymás társaságában. Nem párokban, ahogyan a Noé bárkájának ábrázolásai mutatják. Nem úgy, ahogy a biológus rendezné, a természeti evolúció sorrendjében. az ürültségek állatkertje ez, s állatai szintisza aranyból vannak.

A kincsek kincse is ebben a teremben van: a fém könyvtár, amelyikről a közjegyzői okiratban szó volt, s amelyről teljességgel képtelen voltam fogalmat alkotni.

Az állatkerttel szemközt, a tárgyalóasztal bal oldala mögött van a fémlapokból álló könyvtár. Részint fémlapok, részint milliméter vékony fóliák, többségükben 96 x 48 cm-es méretben. hosszú, kritikus vizsgálat után is homályos előttem, hogy melyik anyagnak lehet olyan erős konzisztenciája, amely ilyen vékony és nagyméretű fóliák megmaradását biztosítani tudja. Úgy állnak egymás mellett, mint óriásfóliánsok bekötött lapjai. minden tábla tele van írva, le van pecsételve, egyformán, mintha gép nyomtatta volna. Móricz eddig nem győzte megszámolni fém könyvtárának lapjait.

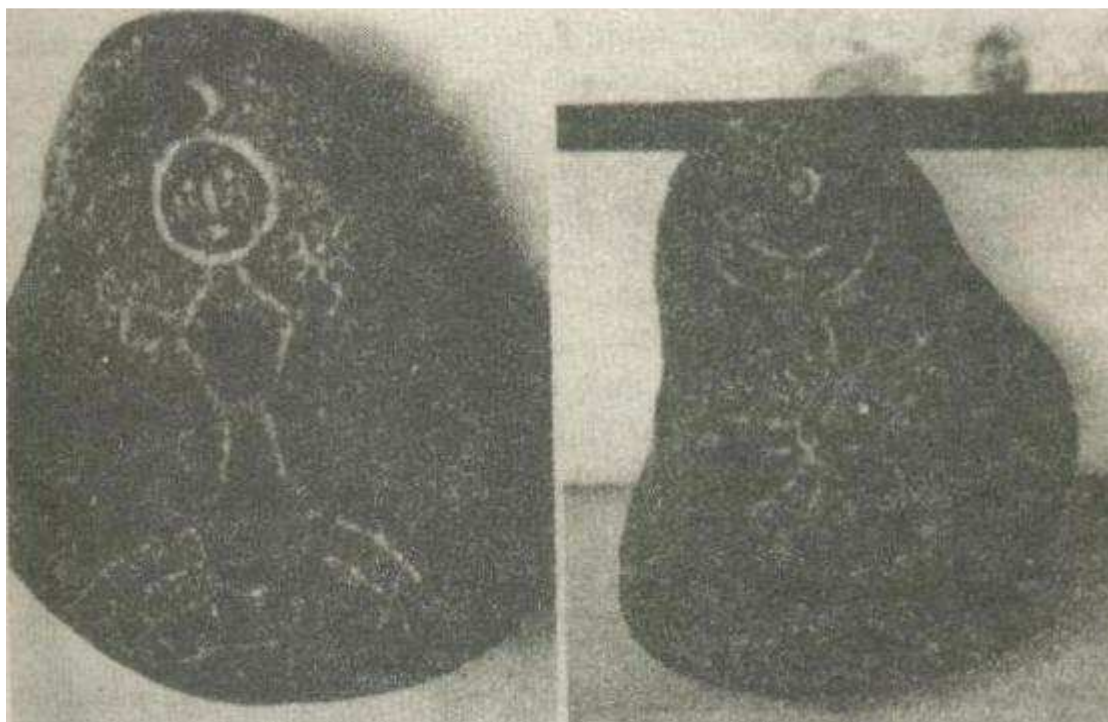
Elfogadom a véleményét, hogy néhány ezer lehet belőlük. A fémlapok írásjelei ismeretlenek, de meggyőződésem, hogy az összehasonlításuk alapján viszonylag hamar meg lehet találni a kódot, ha s tudósok végre tudomást szereznek ennek az egyedülálló leletnek a létezéséről.

Bátki is volt ennek a könyvtárnak a tervezője és kivitelezője, a hatalma ismeretlen és segítőitársai nemcsak a fém fóliánsok előállításának és méretezésének technikáját ismerték - a mű ennek bizonyossága -, hanem az írásjeleket is, melyek által a távoli jövővel kívántak fontos információkat közölni. Ezt a fém könyvtárat azért készítették, hogy túlélje az időket, s az örökkévalóságig olvasható maradjon.

Hamarosan ki fog derülni, hogy jelenkorunk valóban érdekelt-e egy ilyen grandiózus felfedezésben.

Fontos-e számára egy ősmű megfejtése, mely esetleg olyan igazságokra derít fényt, amilyenek a bár csinos, de megkérdőjelezhető világrendet a feje tetejére állíthatják.

Nem fogják-e végül a vallások intézményeit visszarettenteni a történelem előtti időknek azok a lelepleződései, melyek a teremtésben való hitet esetleg a teremtésről való *tudással* helyettesítik?

Egy amulett fej- és hátlapja, az időszámításunk előtti 9000-4000 körüli időkből datálható.

Móricz találta a barlangban. Ez bizonyítja, hogy az alagút is legalább ennyi idős.

Egy lény áll a kerek földgolyón. Honnan tudtak a kőkorszak emberei a Föld kerekiségének jóval későbbi elméletéről?

Tudomást akar-e egyáltalán az ember szerezni arról, hogy keletkezéstörténete teljesen másként folyt le, nem úgy, ahogy a jámbor mesék sugallták?

Szemellenző nélkül s becsületes igyekezettel valóban azon vannak-e a prehisztorikusok, hogy megtalálják a valódi igazságot? Senki sem zuhan le szívesen abból a felhőkarcolóból, melyet maga épített.

Az alagútrendszer falai és járatai csupaszok; itt nincsenek festmények, mint *Luxorban* a királyok völgyének sírkamráiban, nincsenek reliefek, nem úgy, mint a világ valamennyi prehisztorikus barlangjában. Ezzel szemben minden lépésnél kőfigurákba botlunk. Móricznak van egy 12 cm hosszú és 6 cm széles kőamulettje. A fejlapján egy alak látható hatszögletű testtel, és - mintha gyerekkéz véste volna - kerek fejjel; a figura jobb kezében a Holdat, balban a Napot tartja. Jó, ez nem meglepő - csak hogy ez a figura mindkét lábával a kerek földgolyón áll! Egyértelmű bizonyíték ez annak, hogy már abban az időben, amikor a primitív kőbe vésett rajzok készültek, létezett legelső őseink között legalább egy elit,

amelyiknek tudomása volt arról, hogy egy golyón élünk? - a hátlap egy félholdat és a ragyogó Napot ábrázolja. - Minden kétséget kizáróan annak bizonyítéka számomra ez a barlangban talált kőamulett, hogy az alagútrendszer már a középkőkorszakban (9000-4000

időszámításunk előtt) is létezett.

Egy kőbe vésett csontváz.

Honnan származott a kőfaragó tudása?

Egy kőlapba, mely 29 cm hosszú és 53 cm széles egy állat van vésve. úgy sejtem, ez egy dinoszaurusz ábrázolása: ezek a kihalt őszállatok - amint a vésett rajz mutatja - hosszabb hátsó lábuk segítségével közlekedtek a szárazföldön.

Még az óriási méret is - a dinoszauruszok 40 m hosszúra is megnőttek - kivehető ezen a rövidülésben ábrázolt súlyos testen, s a háromujjú lábfej is sejtésemet erősíti. mindenesetre, ha az ábrázolatnak ez az azonosítása igaz, akkor igazán titokzatos lesz a dolog. ezek a

kihalt reptíliák a földtörténeti középkorban, a felső krétakorban éltek, tehát 135 millió évvel ezelőtt, amikor a mai kontinensek kialakulása elkezdődött. nem merek tovább spekulálni. csak fölvetem a kérdést: melyik gondolkodó lény látott valaha is sárkánygyíkot?

Előttünk egy ember kőbe vésett csontváza fekszik. tíz pár bordát számolok meg. volt talán már anatómus, aki felboncolta a testet a szobrász számára? mint ismert, Wilhelm Conrad Röntgen az „új típusú sugarakat”, melyeket X-sugaraknak nevezett 1895-ben fedezte fel!

Egy irodában, bocsánat, egy négyszögletes kőteremben Móricz egy kupolát mutat nekem. Mint az örök, úgy sorakoznak a kupola átmérője körül a sötét arcú,

hegyes sapkát viselő kis figurák; kezükben lándzsához hasonló tárgyakat tartanak, védekező állásban állnak. a kupolatetőn alakok röpködnek, lebegnek. a zseblámpa segítségével egy guggoló csontvázat ismerem fel a „román” kupolabejáratnál. nem lep meg. engem maga a kupola döbbsent meg! Kupolát először Heinrich Schliemann fedezett fel az északkeleti Peloponészosz várának és városának Mükénének feltárásakor, 1874-1876 között, s ezt a kupolát az akhajok építették idősámításunk előtt a 14. század végén. az iskolában pedig egyenesen azt tanultam, hogy az első kupolaépítmény a Hadrianusz uralkodása

idején 120 és 125 között épített római Pantheon volt...

Bohóc, istenség, úrutazó? A figurának annyi jól kivehető technikai felszerelése van, hogy nyugodtan lehetne egy kozmonautikai csoport tagja. fülhallgató, konnektor - mit jelent mindez?

Egy kőtalapzaton egy krumpliorrú bohóz ül. a kis csibész büszkén viseli fülét is betakaráó sisakját. fülkagylójánál olyan hallókészüléket hord, mint a mi telefonjaink. A sisak homlokrészén 5 cm átmérőjű és 1 cm vastag hüvely található, 15 lyukacs-kájával olyan, mintha konnektor lenne. A nyakán egy lánc ismét csak egy hüvellyel,

melyen olyan lyukacsos tányér lóg, mint egy telefontárcsa. Ugyancsak figyelemre méltó a gnóm öltözéke, egy úrhajós ruha aggregátorainak jeleivel: a kesztyű olyan, hogy a legkiválóbb védelmet nyújtja a veszélyes érintkezések ellen. egy szárnyas, anyaszerű lénynek, amelyik ferde szemű kisfiút tart az ölében, nem is szenteltem volna figyelmet, ha az Amerikai Múzeumban, Madridban, nem láttam volna ugyanilyet agyagból megmintázva.

Ezekről a barlangokról és kincseikről könyveket lehetne és fognak is írni! ezekben aztán szó lesz a két méter magas, három- és hétfejű lényeket ábrázoló

kőmetszetekről, a háromszögű, első osztályosok írásához hasonló írásjelekkel ellátott táblákról, melyeknek hat oldalán geometriai ábrázolások láthatók, a 114 cm hosszú és 24 cm széles zsírkőről, mely úgy meg van hajlítva, mint egy bumeráng, s melyen csak úgy hemzsegnek a csillagábrák.

Feltehetően minden idők legrégibb kupolája. Ami a könyvekben áll, s amit az iskola tanított, többé nem érvényes.

Senki sem ismeri az alagutak építőjét, senki sem tudja, ki lehetett a szobrász, aki olyan sokértelmű műveket alkotott. csak egy látszik biztosnak előttem: a barlangépítők nem ugyanazok voltak, mint a kőfaragók, hiszen a célszerűen „szegényes” járatok ellentétben állnak dekoratív díszekkel. Lehetséges, hogy ők ezeket a földalatti járatokat kiválasztottaknak mutogatták, lehetséges, hogy ők a látottakat és hallottakat formázták meg kőben, és vitték a föld alá...

Ugyanolyan agyagszobrok, mint az ecuadori barlangok szárnyas anyája láthatók Madridban az Amerikai Múzeumban

Az emberiség történetének a földalatti kincstárához azonban még csak kevesen ismerik a bejáratot, azt még vad indián törzsek tartják őrizet alatt. Láthatatlanul őrködnek az sűrűben az indiánok, vigyázva az idegenek minden lépését. Móriczot barátjának ismerte el a barlangőrzők főnöke és három, a civilizációval véletlenül kapcsolatot tartó törzstag is, tehát lényegében az egész törzs.

Évente egyszer, tavaszkezdéskor, március 21-én leereszkedik a főnök az Orkusz első emeletére, hogy a rituális

imádkozást levezesse. Mindkét orcáján ugyanazokat a jegyeket viseli, amilyenek a barlang bejáratánál a sziklába is vannak vésve. A barlangőrzők törzse a „hosszú orrú emberekről” maszkokat és faragványokat készít (olyanok, mintha gázálcot viselnének), s Móricz tudomása szerint legendákat mesél az egykor az égből érkezett szárnyas lényekről. Ám sem rábeszéléssel, sem ajándékkal nem lehet rávenni az indiánokat, hogy lejöjjenek velünk a barlangokba. „Nem”, mondták Móricznak, „Ott lenn a szellemek laknak.” Különös, igazán különös, hogy az indián főnökök olyan arannyal egyenlítik ki tartozásaikat a civilizált világban, vagy olyan aranyat ajándékoznak a törzsüknek szolgálatot tévő barátaiknak, mely 500 éves múltjukból való.

Ugyanazokat a jegyeket, melyeket az alagút bejáratánál a sziklába vésve is láthattunk, viseli a barlangőrző indián törzs főnöke, mindkét orcáján az indiánok időtlen szimbólumai találhatók.

Menetelésünk alatt Móricz többször megakadályozott abban, hogy fényképezzek. Mindig kifogásai voltak. Egyszer a sugárzás volt az ok, ami a negatívot amúgy is használhatatlanná tenné, máskor a vaku, mely vényével ártana a fém könyvtárnak. Először nem láttam át az érvelését. Néhány órát töltve az alvilágban aztán felfogtam Móricz sajátos viselkedését. Nem lehet szabadulni az érzéstől: hogy figyelnek bennünket, hogy valami varázslatot rombolunk szét, hogy valami bajt idézünk elő. Talán bezáródnak a kijáratok? Talán a vaku gyújt ki egy szinkronikus lézerfényt? Talán nem látjuk a napvilágot soha többé? Gyermeteg gondolatok a dolgok mélyét kutató férfiaktól? Lehetséges. Aki azt ott lent átélte, megfogja érteni ezeket az abszurd gondolatokat.

